Nancy Carroll.

Povestea unei fetițe cu părul roșu.

DUPĂ ce „Nunta cu repetiție" căzuse mai întâi la New-York, în teatrul Fulton, autoarea piesei, Anne Nichols, avu fericita surpriză de a angaja teatrul „Republic" pentru reprezentațiile piesei sale. Timp de 5½ ani, s'a jucat „Nunta cu repetiție" în fața a peste 20 milioane de spectatori.

Pe vremea aceea o fetiță, încă foarte tânără, o copiliță cu părul roșu și de origină irlandeză, nu putea nici măcar visa la importanța capitală pe care succesul acestei piese o va avea asupra existenței ei.

Fetița cu părul roșu a crescut și este astăzi o stea mare, nou-nouț descoperită, a societății „Paramount".

Numele ei este Nancy Carroll.

Nancy văzu lumina soarelui la New-York. Părinții ei erau niște imigranți irlandezi. Încă de pe băncile școalei micuța Nancy visă să devie dansatoare și să culeagă, în lumina rampei, laurii gloriei. Dorințele i se realizară și debută ca dansatoare într'un „Musical Comedy" new-yorkez.

Dansul singur nu-i ajunse însă. Astfel începu Nancy să-și cultive vocea, căpătând puțin mai târziu un angajament la Los Angeles, unde interpretă chiar roluri principale.

Los Angeles este, însă, în imediata vecinătate a Hollywood-ului.

Nu se putea, deci, ca filmul să nu-și întindă tentaculele spre actrița cu părul roșu, care ocazional căpătă mici roluri în diferite filme.

Activitatea ei cinematografică din această epocă, nu merită însă a fi relevată. Filmul o amuza, dar ocupația ei de predilecție, era teatrul. Până ce, într'o bună zi, Anne Nichols, autoarea piesei „Nunta cu repetiție", (piesa a fost jucată și la noi,) păși în viața tinerei fete.

Victor Flemming, regisorul minunatului film „Ispitele Trupului" cu Jannings, fu însărcinat cu realizarea noului film „Nuntă cu repetiție".

Rolul lui Abie, interpretul principal al filmului, fu încredințat lui Charles Rogers, tânărul și talentatul actor din „Wings".

Dar cine avea să fie Rosemary, partenera acestui Abie?

Hazardul voi ca Anne Nichols să se afle tocmai la Los Angeles.

Merse la teatru, unde o văzu pe Nancy Carroll.

Îndată știu:

„Aceasta este Rosemary!"

Urmă o probă de film și rezultatul fu un contract bun de invidii cu „Paramount" și avansarea fetei cu părul roșu, la rangul de „Roză irlandeză".

Nancy se dovedi un talent cinematografic excepțional, fapt care o determină să renunțe definitiv la scenă.

Astăzi Nancy Carroll este una dintre cele mai populare vedete din America, unde a obținut locul al 5-lea la un concurs de popularitate al ziarului „Daily-News".

Cititorii în stelele.... cinematografice îi prevăd, însă, o carieră strălucită, întemeindu-se pe ultimele ei creații.

G. S.

Noutăți din lumea filmului

JOHN BARRYMORE *a început turnarea unui film: Richard III. Filmul va fi, bineînțeles, vorbitor.*

— FILMUL MUT, *nu a murit încă. Intre 20.000 de săli din Statele-Unite, numai vreo 3.000 sun amenajate pentru filmul vorbitor. De aceea, toate marile case anunță producțiunea unui mare număr de filme mute.*

— PRIMUL *film vorbitor rusesc, se va intitula „Focul". El va evoca aventurile și sinuciderea unei institutoare, M-me Lapchisca, despre care s'a vorbit mult în 1928.*

— LOUISE BROOKS, *minunata vedetă pe care am admirat-o în „Lulu", interpretează rolul unei dactilografe, într'un film intitulat „Premiul de frumusețe". Regisor este Augusto Gluina.*

— MARELE *actor german Alexandru Moissi, va interpreta rolul principal din câteva filme vorbitoare.*

Sacul cu întrebări

1) De ce origină este Sam. Goldwyn, proprietarul cunoscutei firme, și ce a fost înainte de a părăsi Europa?

2) Care este numele complet al Ufei?

3) Care vedetă a ecranului american primește cea mai mare corespondență?

4) Care este vedeta — fostă parteneră a lui Harold Lloyd — care s'a ridicat la rangul de „star"?

5) Care este piesa de teatru jucată și la noi, care s'a tradus în cele mai multe limbi și care a fost transpusă pe ecran?

6) Care este adevăratul nume al lui Joan Crawford și de unde vă este cunoscut acest nume?

7) Care este primul film de mare succes al lui Michael Kertezs și care este ultima lui realizare, care a revoluționat întreaga lume?

8) De ce origină este Olga Baclanova?

9) De ce s'a reîntors Jannings în Europa?

10) Care este actuala situație matrimonială a Polei Negri, și de ce origină este această mare tragediană a ecranului?

Un pariu de 10.000 franci câștigat de principesa Murat la o cupă de șampanie

Un pariu puțin obișnuit în aristocrația Parisului, s'a angajat zilele trecute cu ocazia unei serbări de gală, dată în somptuosul hall al Hotelului Claridge, de pe Champs Elysée.

Deodată, o discuție aprinsă se iscă la masa ocupată de principesa Murat, un vestit miliardar american cu soția lui și ducesa de la Rochefoucauld. Principesa Murat, a cărei rafinament și gust sunt celebre în lumea mondenă a marei metropole, susținea cu tărie că cele mai multe din elegantele Parisului de azi, poartă numai ciorapul de mătase pură „ Trei Coroane". Miliardarul american susținea — din spirit de contrazicere, — că nu este adevărat. Se puse un pariu și timp de cinci minute, le-a fost suficient ca să observe cu atenție, toate elegantele ce treceau spre Bois de Boulogne. Principesa Murat câștigă: cu excepția unui foarte restrâns număr de Doamne, toate dar absolut toate, purtau ciorapi de mătase „Trei Coroane".

Poşta Laurei

CLAUDIA. Şi eu vă dau sfatul farmacistului. Eu nu am competinţa sfaturilor medicale mai ales la ochi.

BABY Craiova. Slăbire parţială nu există. 57 kgr. la înălţimea d-tale e tot ce poate fi mai normal. **Pentru porii dilataţi.** Resorcină 1 gr. Acet aromat 100 gr. Apă de rose 30 gr. Glicerină 20 gr.

ATALA. Pentru mătreaţă: T-ra Jaborandi 15 gr. Lanolină 9 gr. Glicerină 60 gr. Sau o lingură sare de bucătărie, 5 gr. chinină sulfurică şi 500 gr. alcool. Sau foi de Jaborandi 50 gr. Semen Sabadila 10 gr. macerate 3 zile la 250 gr. Rhum tare. Filtraţi şi fricţionaţi capul. **Pentru tenul dv. gras,** soluţia Sabouraud la 3 zile odată.

CLAUDIA. Untul de ricin îl dau pentru îndesirea sprâncenelor şi genelor. Pentru întrebarea cu No. 2 exact ca Baby Craiova din revistă. **Pentru părul nedorit de pe corp.** Crema Taki sau: Sulfhidrat de sodă 3 gr. Calce vie 10 gr. Amidon 10 gr. Se face o pastă cu apă şi se unge părul. După o jumătate de oră se spală cu apă rece.

DELAMUSÉ. Exact ca Baby Craiova. **Bucle blonde. Veţi freca uşor pata de grăsime de pe rochie** cu următorul amestec: Ulei de terbentină 20 gr. Alcool 40 gr. Ether 30 gr. Sare de masă o linguriţă. Apoi veţi spăla cu apă rece.

OVIDIA, Feteşti. Crema Laura din revistă, în fiecare seară **pentru ten. Pentru mâini** săpun de Marsilia şi făină de migdale. Apoi un gălbenuş de ou, 10 gr. glicerină şi 5 gr. Borax amestecat bine.

MARGARETE DIN FAUST. Pentru tenul obosit. Aburii de lapte fierbinte şi crema mea în care aţi pus 5 pic. de Perhidrol.

ANGELA ŞI SEVASTIA. Crema Laura reţeta la Ochii Drăcuşorului.

ŢĂRANCĂ VESELA. Pentru pârleală albuş de ou bătut bine. **Pentru pistrui.** Camfor 10 gr. sdrobit şi fiert o jumătate oră în baie marie cu 100 gr. ulei de măsline pur.

GENE LUNGI, Galaţi. Pentru petele de pe obraz: Hidrochinonă 2 gr. Camfor 3 gr. Alcool pur 100 gr. glicerină 20 gr. Pentru sâni: Fricţiuni cu alcool cu o mânuşe aspră. Duşuri cu apă rece.

ZAIDA. Extraordinar! Vă sfătuesc să faceţi încercări zilnice de a băga un ou de găină cu coaje în gură fără să-l spargeţi, apoi veţi trece la ou de gâscă, curcă, struţ. Şi dacă şi după acest procedeu miraculos nu veţi căpăta o gură mai mare din mică ce o aveţi şi nu vă place, să nu-mi spuneţi Laura. Pentru picioare un tratament în genul oului. Dar să lăsăm gluma, sunt copilării ce mă întrebaţi: gură mare din mică şi picioare groase la corp slab. **Pentru ten alb:** apă de toiletă din revistă cu vin alb şi soluţia Sabouraud cu Aether.

BUNICUŢA. Pentru coşuri luaţi: Na sulfuric 10 gr. Na bicarbonic 8 gr. Na phosforic 5 gr. topite la un litru apă, un pahar dimineaţa. După fiecare masă: Sulf sublimat 0,15 gr. Benzonaftol 0,10. Câte un bulin. Pentru sâni, ca Gene lungi Galaţi din revistă.

MICUŢA DULUŞ. De ce atâta desperare pentru un fleac de nimica toată. **Remediu contra coşurilor:** Sulf 2 gr. Resorcină 10 gr. Aether 20 gr. Alcool 100 gr. Glicerină 30 gr. Seara la culcare Intern Drojdie de bere şi bulinele bunicuţei.

GRAZIELLA 19 ANI. Crema trimisă de dv. e bună, nu atacă tenul. **Pentru nas roşu şi lucios** comprese cu apă fierbinte 100 gr. în care aţi topit un gram Borax. Pentru bubuliţe Bismuth sbntr. 2 gr. Zn oxidat 1 gr. Ung. emoliens 40 gr.

LUCICA. Receta pentru puncte negre ce trimiteţi o veţi utiliza şi pentru porii dilataţi. **Pentru transpiraţia din subţiori:** Borax 5 gr. Alumeu crud 1 gr., apă caldă 250 gr., tamponări de 3—4 ori pe zi şi pudrare cu talc.

CUMINTE. Laptele de migdale se face cu apă caldă. E bun pentru ten uscat. **Pentru ten alb:** Crema Laura, Pudra Coty e bună.

D-NA DE 27 CU TENUL INGROŞAT. — Veţi face seara aburi de lapte fierbinte şi aplicaţiuni cu ghiaţă. Veţi utiliza laptele de migdale dimineaţa cu care veţi şterge obrazul cu vată. Gălbenuşul de ou cu glicerină e pentru pârleală.

MARCIA BELEŞ. Pentru coşurile ce aveţi utilizaţi: Resorcină 1 gr. Zn oxid 5 gr. vaselină lanolină a 15 gr. Ichtiol 1 gr. Spălaţi bine obrazul cu apă caldă şi săpun de Borax, apoi utilizaţi crema.

Intern veţi lua drojdie de bere după fiecare masă. Odată pe lună un purgativ.

Se poate, oare, cunoaşte vârsta unei femei, după aparenţa ei ?

Desigur că nu! Cine n'a citit povestea plină de haz a cunoscutului scriitor german Hans Heinz Ewers, despre omul care s'a îndrăgostit de propria sa bunică, care, întrebuinţând mijloacele rafinate ale cosmeticei, i-a apărut ca o fetiţă de 17 ani şi l'a legat de gard. Oricât de plin de fantezie ar fi Hans Heinz Ewers, un grăunte de adevăr această poveste tot conţine. Desigur că mulţi bărbaţi chiar însuraţi (să mă ierte d-lor!) cari urmăresc o femee, a cărei figură elegantă îi încântă, rămân desiluzionaţi, constatând, când îi văd faţa, că ar putea să le fie cel puţin mamă. Or, această femee care şi-a păstrat figura elegantă şi tinerească, păcătueşte împotriva simţului estetic, fiindcă nu ştie să dea şi feţei înfăţişarea tinerească, cum a înţeles-o bunica din povestea lui Ewers. Şi cu atât mai mult, o poate face astăzi, când ştiinţa cosmetică este atât de desvoltată.

Iată că renumilta fabrică de parfumerii Lady, a cărei reclamă plină de gust o puteţi admira pe ultima pagină, a scos un săpun de toaletă în mirosurile cunoscute „Perle de Paris", „Jockey Club" şi „Corso" şi a cărui consistenţă, într'adevăr, se bazează pe ultimele rezultate ale ştiinţei. Compunerea grăsimilor alese, pe care le conţine, fac ca după o întrebuinţare regulată, faţa să devină catifelată, dându-i acea aparenţă tinerească dorită de toate femeile. Este interesant de relevat că, cu toată calitatea excelentă, fabrica de parfumerii Lady, a fost în stare să pună la dispoziţia publicului acest săpun cu preţuri foarte moderate, adică cu lei 20 bucata (săpunul dublu lei 35), aceasta datorită producţiei enorme a acestei fabrici.

Acum 2500 ani cluburi de noapte, taverne, petreceri

EXPERŢII în materie au făcut de curând minuţioase studii asupra picturilor şi altor obiecte desgropate în vechiul Pompei. Examinarea şi comparaţia făcută între obiectele descoperite în vila, cunoscută sub numele „Casa Faunului", au încredinţat pe arheologi, că în această casă se găsia instalat un club, care nu prezenta mare deosebire faţă de cluburile din zilele noastre. Acolo veniau patricianii romani şi provincialii cu bună stare, dornici de distracţii şi erau storşi de bani, întocmai cum se storc banii în cele mai moderne cluburi de joc.

Statuă antică, reprezentând un faun. A fost desgropată din grădina unui fost local de noapte.

Concomitent cu această descoperire, un grup de arheologi europeni, care a întreprins greaua lucrare de a studia scenele pictate pe vasele antice — egyptene, greceşti, etrusce, romane, etc., — a publicat un raport care cuprinde o adevărată enciclopedie a vieţii şi obiceiurilor antice.

Ca să se catalogheze şi să se clasifice toate aceste picturi, ar trebui un timp mai îndelungat, cam vreo 15 ani. Totuş, un număr de imagini, înfăţişând viaţa teatrală, a restaurantelor şi a străzilor, au fost tălmăcite şi din ele reese limpede că, acum 2500 de ani, existau cluburi în toată regula, exploatate ca şi cele existente astăzi.

„Casa Faunului" îşi datoreşte numele, statuei de bronz a unui faun, statuă care a fost găsită în mijlocul curţii. In aleea largă, care duce spre intrare, se găseşte scris cuvântul „Ave", un fel de „Bine aţi venit" din zilele noastre.

Pe una din colonade, se găseşte o inscripţie, care sună astfel :

„Victorie şi bun sosit! Strănutaţi oriunde vă place şi noroc bun" !

Inscripţia aceasta îşi avea deosebita ei însemnătate. Căci în antichitate exista superstiţia că „a strănuta" însemna „nenoroc".

Patronii clubului antic voiau să risipiască temerile vizitatorilor, mai ales în ceeace privia camera special rezervată pentru jocuri. Inscripţia depe colonadă era desigur îmbietoare, căci patricianii intrau fără frică şi se aşezau la joc.

Obiceiul de a se spune astăzi „sănătate" sau „noroc", după un strănut, reprezintă probabil un ecou al acestei vechi superstiţii.

Decoraţiunile din „Casa Faunului" erau cele ale unui club de noapte. Nenumăratele gravuri depe pereţi înfăţişau fericirile beţiei, ale dansului, ale jocului, etc.

Când s'a întâmplat groaznica erupţie a Vezuviului — anul 63 înainte de Christos — „Casa faunului" a fost arsă.

Locatarii au reuşit să scape, după câte se pare, cu excepţia unei singure dansatoare, anume *Cassia*. Ea a fost prinsă între ruine şi după trecere de optsprezece secole, s'au găsit, lângă oseminte, brăţările şi alte podoabe ale ei.

Nu se ştie cam câte dintre aceste cluburi, fiintaseră prin vechiul Pompei. Se cunoaşte, însă, numărul caselor de joc din Athena antică şi ele s'ar urca la vreo 360. Pe lângă cluburi, se găsiau şi nenumărate hanuri, care serviau drept localuri de distracţie, unde viaţa de noapte, — nu numai a atenienilor ci şi a grecilor provinciali, — se desfăşura foarte animată. Veniau chiar, elenii din cele mai îndepărtate colţuri ale ţării, ca să se bucure de privilegiile, pe care li le oferia capitala.

Filozoful Diogene precum şi alţi scriitori greci, vorbind despre hanurile din Athena şi Corint, găsiră cuvinte destul de aspre şi spuneau că, de acolo, porneşte drumul spre iad.

Majoritatea patronilor erau consideraţi drept şarlatani şi hoţi, cari falşificau vinurile şi cereau preţuri exagerate.

Plutarch, vestitul istoric antic, îşi sfătueşte cifitorii ca să se păziască de prieteniile din taverne şi de familiarităţile ce ar putea cultiva pe acolo.

La Athena, tavernele erau deschise în permanenţă, atât ziua cât şi noaptea. Nu exista nici un fel de lege restrictivă. Oricine putea să se bucure, la orice oră de o masă îmbelşugată, în plăcuta companie a cântăreţilor, dansatoarelor şi a jucătorilor de profesie.

Petreceri antice

Oaspeţii unui club grecesc, stând pe mese, fiind distraţi de cântăreţe şi dansatoare

La Roma exista, totuş, un serviciu de control, pe care-l exercita *„aedilul"*, adică ofiţerul însărcinat să inspecteze localurile care fixau preţuri exagerate şi mai ales unde se falşificau vinurile.

Impăratul Tiberius a dat ordine foarte stricte în ceeace privia tavernele. Când, însă, împăratul Claudius s'a urcat pe tronul roman, a desfiinţat cu totul controlul prin aedili. Impăratul Nero vizita cabaretele şi se simţia bine chiar prin acelea de cea mai proastă calitate. Publicul trebuia, însă, să fie cu mare băgare de seamă, căci la cea mai neînsemnată ofensă, împăratul Nero era în stare să trimiată oamenii în arenă şi să-i lase pradă fiarelor sălbatice.

Şi împăratul Verus frecventa aceste case publice de petreceri, ziua şi noaptea, acordându-le cea mai largă libertate.

Iulius Capitolinus a scris despre Verus :

„Urmând pildele date de Caligula, Nero şi Vitellius, dânsul vizita deseori, în timpul nopţii, tavernele şi casele de viciu. Totdeauna îşi punea pe cap o glugă, în aşa fel încât căpăta înfăţişarea unuia dintre nenumăraţii vizitatori nocturni, obişnuiţi. Astfel deghizat, dânsul se amesteca în mijlocul tuturor gălăgioşilor şi tuturor chefliilor, lua parte la bătăile care se iscau şi venia acasă cu faţa şi corpul plin de sgârieturi şi contuziuni. Uneori răvăşia atmosfera de plictiseală, aruncând monede grele în vasele de porcelan, ca să le vadă spărgându-se şi să le audă sunând. Dar în ciuda deghizării sale, era lesne recunoscut de către obişnuiţii tavernelor".

Impăratul Gallienus era un demn urmaş al lui Verus în materie de distracţie. Şi acesta îşi petrecea nopţile prin taverne, unde petrecea şi se simţia foarte bine în mijlocul pungaşilor, negustorilor-voiajori şi actriţelor ce întâlnia.

Unii dintre poeţii la modă din acele timpuri, îşi făceau din cluburile de noapte locul favorit al întrunirilor. Sofistul grec Philostratus a dedicat o poemă de înaltă inspiraţie, unei fete de tavernă :

„Totul din persoana ta suavă mă îmbată,

„Când acest cocoş va cânta, atunci vom da pe datorie".

Aceste inscripţii, nu se deosebesc cu mult de afişele pe care le pun sub ochii clienţilor, micii negustori de la noi.

Publicăm în aceste pagini unele dintre scenele caracteristice, găsite pe diferite vase, după care experţii au reuşit să reconstitue viaţa anticilor. Sunt o serie de lucruri destul de interesante. De pildă, desenul care arată musafirii stând pe masă. Se ştie că lucrul acesta era foarte comun în Grecia antică, unde nu existau scaune. Sau scena care înfăţişează pe un bogat admirator grec, oferind un colier unei dansatoare favorite.

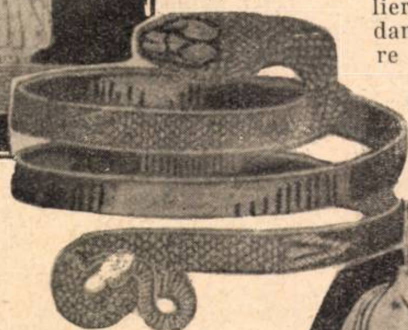
Cluburile nocturne şi avernele erau locuri de întâlnire ale banditilor. Acolo îşi alegeau victimele bogate sau puneau la cale jafurile.

In timpul decadenţei, la Roma, viaţa era foarte destrăbălată şi petrecerile însemnau adevărate orgii. Fiecare îşi făcea o glorie din a oferi serbări cât mai fastuoase. Tavernele însă şi cluburile de noapte, nu mai erau frecventate decât de plebe, patricienii şi toţi cei bogaţi se întreceau unii pe alţii în a imita, în casele lor, cu rafinamentul cel mai ales, toate petrecerile obişnuite prin localurile de noapte.

Fresce, pe pereţii caselor din Pompei înfăţişeau scene din petrecerile mai celebre, ale acestei epoci. Romanii obişnuiau adesea ori, ca la sfârşitul unei nopţi de orgie, să dea drumul liber printre oaspeţi, leilor de Numidia. Groaza trezia pe fiecare din beţie şi luptători, anume tocmiţi, răpuneau în cele din urmă fiarele. După acest spectacol „răcoritor", orgia putea reîncepe.

Pentru că ospeţele se prelungiau foarte mult, romanii decadenţei, obicinuiau să-şi golească — în mod artificial — stomacurile, pentru ca apoi s'o poată lua dela capăt cu mâncarea. Era şi obiceiul, ca după chefurile mai lungi, să-şi lase sânge. Din relatările scriitorilor şi din obiectele antice găsite, ştim că în această epocă, mulţi purtau în jurul mânei stângi câte o brăţară, care să le ţină vâna legată şi puteau da drumul brăţării, ca să-şi lase sânge.

(N. L. R.)

rochia de pânză este pentru mine purpura lui Isis; taverna ta, templul Aphroditei. Vinul tău e o revărsare de ambrosie". Şi aşa mai departe....

Patronii acestor antice cluburi nocturne, cunoşteau atât de bine obiceiurile şi apucăturile clienţilor lor patriciani, încât întrebuinţau aceste informaţii, de multe ori, pentru spionagii sau ca să-şi câştige simpatia suspuşilor, dacă erau prinşi în fărădelegile, pe care le făptuiau. Juvenal, spune în satirele sale :

„Inchideţi toate uşile şi ferestrele. Stingeţi luminile. Opriţi toate sgomotele ; înlăturaţi orice posibilă mărturie şi totuş, înainte de zorii zilei, înainte de a se auzi al doilea cântec al cocoşului patronul tavernei va şti tot ce s'a petrecut. Şi nu numai dânsul, dar chiar bucătarul şi tot personalul localului".

Creditul era strict refuzat de către patronii tavernelor. Şi lucrul acesta îl făceau cunoscut consumatorilor prin diferite semne zugrăvite pe pereţi. Unul dintre acestea reprezenta un cocoş, iar dedesupt erau scrise aceste cuvinte :

Stânga sus: **Imagine, reprezentând pe un admirator bogat, oferind un colier unei frumuseţi a cluburilor de noapte.**

Mijloc: **O brăţară de aur găsită alături de rămăşiţele Cassiei.**

Dreapta: **Un muzicant şi o dansatoare de profesie.**

„Realitatea Ilustrată" alege pe „Miss România 1930"

pentru concursul internaţional din Galveston

Când am organizat, în anul trecut, pentru prima dată în România, concursul naţional de frumuseţe, nu toată lumea a înţeles rostul şi însemnătatea acestei acţiuni. Am avut de suferit critici şi bârfeli. Dar s'au găsit şi oameni, — dintre cei mai luminaţi — cari şi-au dat seama că un concurs internaţional de frumuseţe, făcut în America, nu numai că n'are nimic imoral în dânsul, dar poate fi şi util ţării.

Câtă dreptate am avut noi şi cât de bine au judecat cei ce ne-au aprobat, au dovedit-o cu prisosinţă faptele.

Am susţinut, din totdeauna, îndreptăţirea frumuseţii de a se afirma. Găsim că-i drept să răsplătim talentul, deşi şi acela e o calitate dăruită dela Dumnezeu, iar cântăreaţa sau marea artistă de cinema n'are nici un merit că faţa-i este fotogenică, sau coardele vocale construite altminteri decât la muritorii de rând. *Negăm, însă, dreptul de a acorda vre-o răsplată aceleea pe care firea a înzestrat-o cu mai multe daruri fizice, cu o înfăţişare care place ochilor.*

E o nedreptate! Iar imoral un concurs de frumuseţe este numai pentru acei cari nu pot privi un chip frumos, fără gânduri urâte.

Se prea poate că, prin concursul de frumuseţe, se măreşte vanitatea firilor vanitoase; dar artistele nu sunt ele, cele mai pronunţate prototipuri ale îngâmfării? Le face cineva vre-o vină din aceasta?

Concepţia americană se deosibeşte întru totul de cea europeană. In Statele Unite, concursul de frumuseţe e privit ca o întrecere dintre cele mai serioase, o întrecere de pură estetică şi spectatorii se pasionează de rezultatul viitor, la fel cum s'ar pasiona pentru biruitorul într'o cursă de viteză. Se fac rămăşaguri şi se încheie pariuri. Concursul se desfăşoară într'un cadru de o moralitate mai severă decum ar putea-o cere cei mai pedanţi dintre europeni, iar concurentele care ar da dovadă de neseriozitate, sunt imediat excluse. Chiar libertatea ce li se acordă e tot restrânsă.

Ele vin întovărăşite de mamele lor, sau de rude apropiate, sunt obligate să rămână mai tot timpul în grup şi să fie în camerele lor, cel mai târziu la miezul nopţii.

Cum miile de ziare americane — pentrucă astfel cere publicul — se ocupă în coloane lungi de concursul de frumuseţe din Galveston şi de candidatele care participă, **niciodată România nu şi-a făcut o propagandă mai eficace, decât în anul acesta, când s'a vorbit despre ţara noastră, până şi în cele mai neînsemnate gazete ale Statelor-Unite.**

* * *

„Miss România 1929", prima concurentă română la Galveston, a făcut — însoţită de mama ei — o călătorie princiară, a stat două săptămâni la Paris, a vizitat New-York-ul, Miami, Chicago, New-Orleans, Havana, Insulele Canare, Vichy, etc. Pretutindeni s'a bucurat de onoruri de regină. La Galveston a fost clasificată a doua şi a obţinut un premiu în dolari; a căpătat daruri şi a călătorit pe cele mai luxoase transatlantice; a legat cunoştinţe şi a petrecut trei luni dintre cele mai frumoase. Inapoiată acasă, astăzi nimeni nu se bucură de atâta popularitate ca *„Miss România"*.

Pentru noi, imensele sacrificii materiale, pe care le-am făcut, au fost compensate de succesul împlinirii cu prisosinţă a tuturor făgăduielilor noastre, de bunul nume pe care ni l'am câştigat, în ţară şi în străinătate. Avem mândria de a fi aşezat — pentru americani — la locul ei, harta ţării româneşti; de a fi spulberat — cu ajutorul *„Miss României"* — calomnii debitate pe contul nostru, în Statele Unite şi de a fi înteţit — prezentându-ne în mijlocul lor—sentimentele naţionale ale românilor de peste ocean.

Toate acestea le-am făcut cu propriile noastre puteri, — fără a apela la obişnuitul ajutor al statului — şi poate de aceea am fost mai cu folos pentru ţară.

* * *

Organizaţia din Galveston, perfect satisfăcută de modul cum am ştiut să instituim concursul, de stricteţea cu care am urmat prescripţiile lor reglementare, de faptul că am ştiut să alegem o frumuseţe caracteristic românească, ne-a autorizat să alegem pe concurenta viitorului concurs din Galveston, pe *„Miss România 1930"*.

Spre a evita gerurile mari, care sunt la noi prin luna Februarie şi plănuind pentru viitoarea *„Miss România", o călătorie încă* şi mai frumoasă decât aceea de anul acesta, aşa ca itinerariul să cuprindă şi principalele oraşe ale Europei, începem concursul nostru mai de timpuriu. Dorim ca în primele zile ale lunei Ianuarie, să putem proclama pe „Miss România 1930".

In consecinţă, invităm de pe acum, pe toate domnişoarele, care vor să candideze la acest titlu, să trimeată câte o fotografie pe adresa redacţiei noastre, şi să completeze datele din buletinul publicat în această pagină.

CONDIŢIUNI DE PARTICIPARE

Candidata trebue să aibă vârsta de cel puţin 16 ani şi nu mai mult de 24.

Trebue să nu fie, nici să nu fi fost căsătorită.

Să trăiască la părinţi sau din muncă cinstită şi să aibă o purtare perfect morală.

Nu sunt admise artistele de orice fel şi nici manechinele.

La acest concurs, poate participa oricare din candidatele la concursul nostru din anul trecut, întrucât n'a depăşit limita de vârstă. Nu pot lua parte, însă, acele domnişoare, care se vor fi prezentat la vre-un concurs internaţional.

Fotografia care ni se va trimite, să fie de dată cât mai recentă. Această fotografie n'are decât un rol eliminatoriu, intrucât pe baza fotografiilor, noi emitem invitaţiuni la concursurile judeţene, care se fac în fiecare capitală de judeţ şi în Bucureşti prin prezentare personală.

Buletinul trebue completat cu cea mai mare exactitate şi pus într'un plic cu fotografia. Pe plic se va scrie, pe lângă adresă (str. Constantin Mille No. 7, Bucureşti I) şi indicaţia: „pentru concursul de frumuseţe pe 1930". Aceeaş indicaţie trebue s'o poarte şi orice corespondenţă adresată nouă, relativ la concurs.

BULETIN PERSONAL

Numele şi pronumele . . . . .
Adresa: Strada . . . . No. . . . .
Comuna . . . .
Judeţ . . . .
Profesiune . . . .
Locuesc *) . . . .
Vârsta . . . .
Inălţimea . . . .
Grosimea taliei . . . .
Culoarea părului . . . .
Greutatea . . . .

*) Se va indica, în acest loc, dacă domnişoara locueşte la părinţi, la rude sau singură.

„Miss United States" vorbeşte cititorilor Realităţii Ilustrate

(La fotografia de pe copertă)

IN CADRUL concursului internaţional din Galveston, înainte de a fi aleasă *„Miss Universe"*, se face o alegere între candidatele americane prezentate, spre a se decerna titlul de *„Miss United States"*, adică cea mai frumoasă fată din Statele Unite. Aceasta singură concurează, apoi cu celelalte candidate străine, pentru titlul de cea mai frumoasă de pe glob, *„Mis Universe"*.

Anul acesta s'au prezentat la Galveston 33 concurente americane şi dintre ele a fost proclamată cea mai frumoasă, domnişoara *Irène Ahlberg, „Miss Greater New-York"*.

Domnişoara *Irène Ahlberg* e o fată tânără, de origină suedeză, înaltă, cu trăsături foarte regulate, cu un trup svelt, de o perfecţiune impecabilă. Are păr castaniu şi ochi căprui. S'a născut la 6 Noembrie 1910, la New-York, a învăţat patru clase primare şi două de gimnaziu şi a funcţionat, până la alegerea ei, ca stenodactilografă, la firma „Esslein et Comp." din New-York.

Vorbeşte engleza, — bine înţeles — şi pricepe puţin spaniola. E vioaie, îi place sportul, în secial înnotul şi călăria. Iubeşte muzica, dar, mai ales, dansul.

Prevăzând rezultatul alegerii, gratificasem cu mult înainte, pe domnişoara Ahlberg, cu titlul de „Miss United States" şi astfel am obţinut dreptul la favoarea celui dintâi interview, imediat după alegere.

— „Nădăjduiai să fii aleasă, domnişoară"?

— *„Trebue să mărturisesc că pe măsură ce trecea timpul şi vedeam defilând atâtea fete frumoase, pierdeam orice nădejde. Aşa încât la urmă, când mi s'a comunicat că eu sunt* „Miss Statele Unite", *am fost surprinsă"*.

— „Care a fost primul dumitale gând în acel moment?"

— *„Am avut deodată viziunea imensităţii Statelor Unite ale Americei şi gândul că, pentru 1929, eu am fost decretată cea mai frumoasă fată din acest ţinut întins, m'a înspăimântat"*.

— „Ce vei face acum"?

— *„Din copilărie am ideea fixă că trebue să devin artistă de cinema şi poate că, acum, acest ideal al meu se va împlini"*.

— „Care sunt artiştii de cinema, pe care ţi i-ai luat drept model?"

— *„Marion Nixon şi Vilma Banky"*.

— „Ce părere ai în general despre cinema"?

— *„Socot că cinematograful vorbitor e atât de frumos, atât de sentimental, încât alcătueşte cea mai perfectă expresie a artei moderne"*.

— „Eşti logodită, domnişoară?"

— „Nu. Am mulţi „boy-friends", dar nu am încă un *„Sweet heart"*.

— „Ai dori să vizitezi Europa?"

— *„Aş veni cu mult entuziasm în continentul vechiu, despre care se vorbeşte atâta la noi, şi în special în România, pe care, după domnişoara Demetrescu, mi-o închipui ca o ţară deosebit de frumoasă şi interesantă"*.

The Rumanian newspaper men of the Realitatea Ilustrata have been very kind to me and I want to thank them for their courteous attention. I also want to thank the Rumanian people for their kind interest.
9/11/29 "Miss United States"
Irene Ahlberg

Autograful d-rei Iréne Ahlberg, special pentru „REALITATEA ILUSTRATĂ"

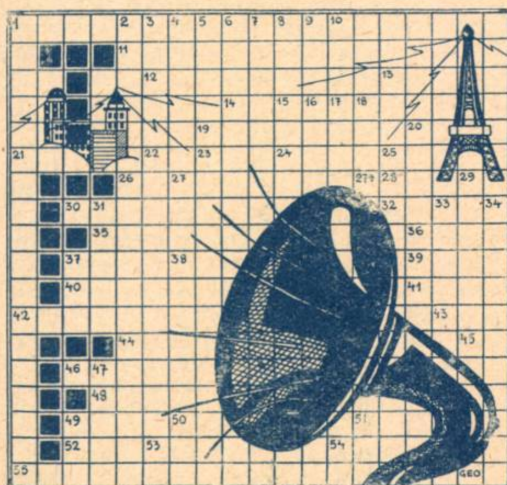
Jocurile „Realităţii Ilustrate"

JOC DE CUVINTE INCRUCIŞATE

T. F. F.

(10 puncte)

de Geo Romanescu-Loco

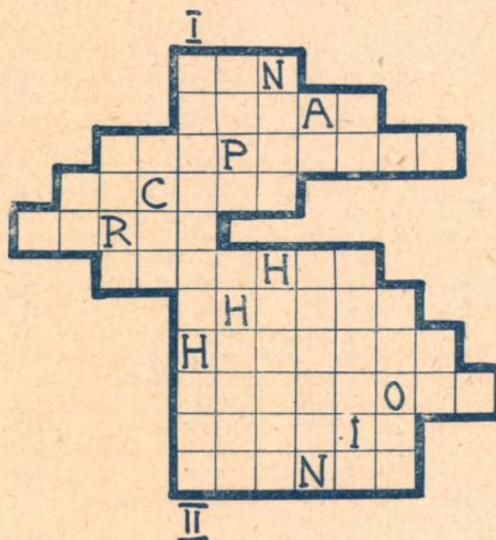
ORIZONTAL: 1) Organul de legătură între două lămpi amplificatoare. 11) Execuţiunea unui eretic. 12) Semn al zodiacului. 14) Cel care decide soarta cuiva. 19) Vopsit cu email. 21) Campion. 23) Conjuncţie. 24) La aparatul de radio. 26) Titlu onorific al înalţilor funcţionari. 27) Zeu la Romani. 30) Dudă. 32) Grindă la casele ţărăneşti. 35) A cinsprezecea zi a lunei, la Romani, (inv.). 36) Neînsemnat. 37) Drum într'un târg. 39) Mă ivesc. 40) Poet francez care a fost simplu ţăran (1796—1864). 41) Şapcă soldăţească. 42) A entuziasma. 43) Cuişor de lemn ce împreună obezile. 44) Măsură chinezească. 45) Literă grecească. 46) Borcan. 48) Anagramă din „Mat". 49) Papagal. 50) Literă din alfabetul slavon. 51) Măsura întrebuinţată în radiofonie. 52) Scocul morii. 54) Părţile laterale şi inferioare ale pântecului. 55) Calitatea celui care nu se dă înapoi dinaintea greutăţilor.

VERTICAL: 1) Linie dreaptă ce trece prin polii unui magnet. 2) Pronume. 3) Personagiu biblic. 4) Firul de oţel ce se desface prin ascuţirea cuţitului. 5) Lipsit de experienţă. 6) Nimicesc. 7) Meşteră. 8) Interjecţie. 9) Insulă în Atlantic. 10) Interjecţie. 13) Oraş în Chaldeea. 15) Vopsea pentru tras brâie la ferestre. 16) Balaur. 17) Chelner care face plata consumaţiei. 18) Metal. 19) A dispare. 20) Tâlhar graţiat de Pilat. 21) Aparate care măresc şi micşorează intensitatea vocei. 22) Sală de unde se fac emisiuni de radio. 25) Fecior. 26) Intensitate relativă a sunetului. 27) Notă muzicală. 29) Anunţătorul programului de radio. 31) Negustor străin (od.). 33) Căprior alipit la bordei. 34) Una din cele trei parce. 37) Unealtă de fierar. 38) Varietate de strugure. 47) Sac din păr de capră. 49) Pronume. 50) Adverb. 51) Numele simbolic al creştinilor. 53) Operă literară. 54) Cămaşe ţărănească.

JOC MITOLOGIC

(10 puncte)

de A. Schatz-Loco

In rândurile orizontale se vor pune cuvinte cu următoarele semnificaţiuni:

1) Zeu. 2) Una din graţii. 3) Muză. 4) Zeiţă. 5) Zeiţă. 6) Ţesătoare dibace (mit.). 7) Soţia lui Jupiter. 8) Erou. (mit.). 9) Soţia lui Jupiter. 10) Tânăr iubit de Echo. 11) Tânăr asemănător zeului Amor şi iubit de Venus.

Dela I la II vertical, veţi găsi o zeiţă.

Joc No. 3 (Enigmă)

(5 puncte)

de **Const. Cojan**-Focşani

— Puneţi o pălărie unui poet muntean ca să-l transformaţi într'un arbust!

Poşta Jocurilor

A. COSTACHE. *Constanţa.* — Ne bucură faptul că sfaturile noastre v'au apropiat aşa de mult de perfecţionarea cerută unui bun colaborator. Nu neglijaţi însă formatul careului care — de data aceasta — lasă foarte mult de dorit. Mai încercaţi.

MIŞU IONESCU. *Curtea de Argeş.* — Nu disperaţi, căci va veni timpul când veţi câştiga şi dvs. vre-un premiu.

VICTOR BUESCU. *Craiova.* — Se va publica mai târziu.

SONIA CAMERMAN. *Loco.* — Aveţi un deosebit talent la cuvintele încrucişate, însă neglijaţi oarecum desenul, din care cauză va trebui să aşteptaţi prea mult până la publicare.

CONST. STELLA. *Giurgiu.* — Nu s'au publicat, pentrucă încrucişarea lasă prea mult de dorit, deşi sunt bine desenate.

REBUS

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Noembrie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorilor un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerele 40, 41, 42, 43 şi 44 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al douilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Noembrie.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA

Bucureşti, Str. Const Mille 7, Etg. II

TELEFON 306/67

Director redacţional, NIC. CONSTANTIN

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe trei luni	„ 95
Pentru străinătate	„ 400

Cupon pentru jocuri
No. 42

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

RUDYARD MULLTON

Vampirul din castelul Zapolsky

O nouă aventură a celebrului detectiv mondial •GEX TREVOR•

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Autorul e atras într'o cursă, într'un castel dela frontiera polono-rusă, în care e primit de castelana Ryana Zapolska, o femee frumoasă care vorbeşte despre un vampir ce ar vizita castelul !...

Când se trezeşte a doua zi din somn, e palid, ca lipsit de sânge şi pe braţ, are urme de dinţi mici !

In aceeaş noapte, la Lunca Dracului, a fost asasinat un curier militar....

La cercetări, ia parte şi profesorul Westharp, care urmăreşte pe banditi până în castelul Zapolsky.

* * *

— Uită-te bine la degetul inelar dela mâna dreaptă a castelanei. E o urmă circulară pe el, lăsată de un inel care a fost purtat îndelung sau care a fost scos din deget chiar în clipa când am intrat noi aci! Aş paria că acel inel face parte din aceiaş garnitură de podoabe, ca şi diadema şi brătara, şi că inelul avea un ametist lipsă! Cine a prevenit pe spioană?

— De unde vreţi să ştiu eu? murmurai simţind că devin palid.

Vă mărturisesc că în acea zi mi-am încărcat pe ascuns revolverul, ca să-mi zbor creerii la nevoe, dacă cumva voiu fi prins!...

VAMPIRUL IMI SUGE SÂNGELE

Trebue să vă spun un lucru, pe care mi-e ruşine să-l mărturisesc autorităţilor militare. Generalul Alexinez m'ar face nebun. Şi uneori, chiar eu încep să mă îndoesc de bietele mele facultăţi mintale, atât de greu încercate.

Ei bine, în fiecare noapte, de când am dormit prima oară în castelul Ryanei Zapolska, Vampirul mă vizitează! Strigoiul vine la patul meu şi mă terorizează! Nu vă mint. Nu e un vis. Nu-l văd, dar el lasă urme. Am dovada materială, a trecerii Strigoiului prin camera mea.

In adevăr, în fiecare dimineaţă, găsesc urme noui de dinţi ascuţiţi în carnea braţelor mele, care se roşeşte şi se umflă. Şi din zi în zi sunt mai slab, mai puţin lucid...

Vampirul îmi bea sângele!...

Aş fi vrut să îndrept cercetările lui Westharp în altă parte, de teamă să nu descopere că din îndemnul meu, Ryana ascunsese inelul.

Spusei, într'o zi, expertului:

— Am impresia că urmăm o pistă falşe. Spionul, aşteptând pe Puko în Lunca Dracului, a ştiut că curierul va trece în acea noapte pe acolo.

Cred că ar trebui să începem cercetările la comandamentul generalului Alexinez, căci numai de-acolo cineva putea să afle, că un curier pornise spre Pripet...

— Foarte bine, răspunse profesorul Malgred Westharp. Eşti bun să mă însoţeşti la Raclav? In drum, vom întreba prin satele dinspre Lunca Dracului, dacă n'a văzut nimeni cavalcada spionilor.

Plecarăm cu sania. In Volonia şi cătunul dinspre Lunca Dracului nimeni nu văzuse, pe spioni. Făcurăm drumul cel îngust, care trecea pe lângă o fântână şi ajunserăm în Raclav, unde era comandamentul. Intrebarăm pe soldaţi şi locuitori. Un ţăran ne spuse că a văzut în noaptea trecută, trei călăreţi, dintre cari unul, mai scund, era *Stafia* cu aripi cenuşii. Eşise luna, şi săteanul susţinea că i-a văzut lămurit faţa de mort, cu dantură rânjind golaşe, cu orbitele, găuri de tainică beznă...

Călăreţii Morţii au trecut atunci, ca vântul, spre Volonia...

Or, soldatul care însoţise pe Puko fu prins nebun, cu părul vâlvoi, cu ochii holbaţi.. El nu putea spune altceva decât:

— Vampirul! Strigoiul!... Moartea!....

Nici o altă lămurire nu se putu obţinea dela el!

* * *

Fiind în Raclav, ne abăturăm şi pela comandamentul generalului Alexinez.

— Aţi fost la Lunca Dracului? Ce credeţi? ne întrebă generalul. Westharp îi povesti cum descoperise un ametist în buzunarul victimei.

— Unul din ofiţerii dela comandament, vă trădează! adăogă expertul.

— Imposibil, se mânie generalul. Ofiţerii mei nu sunt trădători! Răspund de fiecare!

— Atunci, o persoană din apropierea d-voastră, lucrează cu Moscova.

— Cine? N'am familie, n'am rude aci....

— O femee, poate....

— O femee?

Şi generalul rămase pe gânduri. Era un om care iubia femeile şi avusese o serie de aventuri galante în această campanie.

Profesorul Westharp povesti generalului cum găsise urmele unei femei, la Lunca Dracului. Şi adăogă:

— Mă ertaţi că sunt nevoit să mă amestec în intimităţile d-voastră, dar am auzit că aveţi aci o prietenă, pe d-na Viatka Pavlova....

— Pavlova n'a putut ucide pe Puko, findcă în noaptea crimei a stat tot timpul cu mine, zise generalul.... şi ne făcu ştrengăreşte cu ochiul.

— Dar, — spusei, — documentul pe care Puko îl avea asupra lui, nu a dispărut. Aşa dar, nu spionajul a fost mobilul crimei?

— Dar ce atunci? râse larg generalul Alexinez. Nu voiţi cumva să mă faceţi să cred în legenda cu Vampirul, ce se hrăneşte cu sânge de cadavru militar! Ordinul pe care-l ducea Puko era de aşa natură, încât întârzierea lui de a ajunge la destinaţie, ne-a făcut mai mult rău decât orice.

* * *

Seara, la castel, dupăce profesorul Westharp se duse la culcare, Ryana m'a chemat în alcovul ei de umbră albăstrie.

Buzele noastre s'au unit de o atracţie firească. Ryana mi-a murmurat cele mai suave şoapte de iubire. Delirul ei subtil mă îmbăta, ca un parfum bizar, mă ametia....

Ryana părea atunci că nu mai face parte din lumea noastră pământească. Făptura ei se idealiza, turburătoare, până la divinitate.

* * *

In acest timp, urmele de colţi subţiri se înmulţiau şi braţul meu începuse să se învineţiască!

In fiecare noapte aveam un coşmar îngrozitor, simţiam apropierea Vampirului, care mă muşca de braţ, înfigându-şi colţii ascuţiţi în carnea mea, ca să-mi sugă sângele. Il simţiam, şi nu mă puteam trezi din somnul meu adânc, ca o letargie, ca o moarte aparentă. Şi a doua zi, mă sculam din ce în ce mai slăbit, mai palid. Vampirul îmi sugea sângele şi toată vlaga mea vitală se scurgea pin găuriie lăsate de colţii lui.

* * *

Intr'o zi, m'am hotărît să-l prind. Voiam

să nu adorm, ci numai să mă prefac. Dar n'am reușit să rezist somnului....

Atunci, l-am rugat pe Jablonowski să pândiască.

El dormi cu mine în aceiaș odae, dar dimineața îmi spuse că a veghiat zadarnic, fiindcă nu apăruse nici un Vampir.

— Ai nervi zdruncinați, Rudy, adăogase el. Ești surmenat. Chestie de sugestie... Nu mai dormi in acest castel, mută-te la Raclav, întoarce-te în America... la un sanatoriu....

Intr'o zi Ryana mă luă de-o parte și-mi zise:

— Ați citit ziarele franțuzești pe care vi le-am dat?

— Da, doamnă, dar cred că articolele pe care le-ați însemnat cu creion roșu, sunt calomnioase. Este exclus ca un senator american să se lase corupt de Soviete.

— Dece? mă întrebă Zapolska. Slăbiciunea unui individ ca Norton, nu aruncă nici o umbră asupra virtuților neamului din care face parte.

Sovietele au un mare interes să fie recunoscute de jure, de către Statele Unite. De ce nu ar fi posibil să corupă demnitari americani?

— Nu e cu putință.

— Și dacă v'aşi procura eu dovada că e adevărat? Ați avea un material senzațional, pentru gazeta d-voastră, zise Ryana.

— Aveți d-voastră documentul doveditor al trădării? o întrebai.

— Nu, dar te pot pune în legătură cu omul care posedă documentul original. Acel om se află aci!

— Se află aci?

— E Nicolae Nicolaevici Mikiew, răspunse castelana.

— Fostul procuror general al Țarului?

— Da.... Mikiew a reușit să treacă sub nume fals în Rusia și să intre în serviciul Cekei, secția pentru străinătate. G. P. U. A putut să pună astfel mâna pe numeroase documente compromițătoarre pentru Soviete, și s'a întors la noi; e acum în castel.

Ryana mă conduse într'un birou particular, unde mă aștepta Nicolae Nicolaevici Mikiew, fostul procuror general și șeful Okhranei țariste...

Evident, îmi zisei, Ryana nu poate fi în slujba Sovietelor, dat fiind că îmi procură documente contra lor!

— Știu, continuă ea, că unele coincidențe inexplicabile, fac pe prietenul d-voastră, locotenentul Jablonowski să aibă îndoeli asupra mea, în ce privește afacerea dela Lunca Dracului. Ei bine, ca să vă arăt că nu sunt o spioană bolcevică am ținut să vă procur această armă teribilă contra Sovietelor.

LA PÂNDA

Simțiam, în fiecare noapte, vizita Vampirului.

Până când, într'o seară, m'am hotărît să stau de veghe toată noaptea. M'am ferit să beau din vinul și cafeaua ce mi s'au servit, căci poate mi se da în aceste băuturi narcoticul cotidian. Am pus paltonul sub plapomă, simulând că ar fi trupul meu, iar eu mă ascunsei după o draperie, unde rămăsei la pândă.

Fiecare zgomot auzit pe coridor sau de afară, mă făcea să tresar. Un nor trecu prin fața lunei, și umbra lui alunecă pe parchet. Am crezut că înebunesc de spaimă, când mi se păru că umbra se ridică, luând formă umană.

Eram, desigur, foarte obosit....

Simțiam că ațipesc în picioare și mă cutremuram brusc.

Incepuse să se reverse de ziuă și o lumină cenușie se filtra prin ferestre, când auzii un zgomot vag la bibliotecă. Inmărmurii, cu privirile fixe spre punctul de unde venia zgomotul.

Deodată, o parte a bibliotecei oscilă în jurul ei însăș și prin deschizătura ce se făcu în zid, se strecură o umbră cenușie.

Respirația mi-a înghețat. Tâmplele îmi svâcniau, în ritmul inimei ce se sbătea ca o pasăre speriată. Umbra alunecă în odae, se îndreptă fără nici un zgomot spre patul meu. Am avut impresia că are figura albă, lungă, foarte lungă...

Mâna mi s'a crispat pe butonul luminei electrice. Un gest mă trădează: am întors comutatorul.

O lumină albă, crudă, inundă camera. In mijlocul odăii, rămase pironit locului, un bătrân ghebos, cu barba albă.... Era profesorul Malgred Westharp!

— Te-am prins, canalie, strigai, eşind de după draperie.

Bătrânul, foarte calm, se înclină:

— Ce cauți în camera mea, Vampir sinistru?

— Vampir?... Dar nu sunt eu, domnule, Vampirul, păcatele mele. Eu sunt un biet profesor bătrân, căruia i-e milă de tinerețea d-tale și am venit să te sfătuesc să părăsești acest castel.... Vampirul e Ryana Zapolska!...

Și Westharp zâmbia...

— Domnule, zisei atunci profesorului, nu vă permit să aduceți asemenea insulte, castelanei, ai cărei invitați suntem.

Volubil, aprins, Malgred Westharp strigă:

— Ei, vezi că o iubești? Aceasta vream să aflu, și te-ai dat de gol!!

Aci stă primejdia pentru d-ta! D-ta știi că sătenii din Volonia vorbesc despre o apariție stranie, un om cu aripi largi de liliac și craniu de vampir, care se arată pe zidurile acestui castel?

— Superstiții idioate, șuerai indignat.

— Nu d-le, d-ta nu cunoști viața Ryanei Zapolska, și deaceea nu crezi. E o vrăjitoare, o magiciană care dispune de forțe necunoscute. Pe cine o iubește, îl paște dementa, dezonoarea sau sinuciderea, urmă bătrânul pe un ton impresionant. Sunt sigur că ea cunoaște mijlocul prin care trupul ei astral se desprinde din ea, și-l poate trimite, hâd cum este, departe de trupul ei material, să semene nebunia sau moartea! E o vrăjitoare, domnule. Ai văzut că nu mănâncă niciodată? Ea suge sângele oamenilor. Se hrănește numai cu sânge. Ferește-te, e rândul d-tale!...

Dar profesorul Westharp nu-și putea ține râsul!

— A, monstrule, mai râzi, încă?... Și aruncî vina crimelor tale sadice, asupra Ryanei? Ei bine, de data aceasta te-am prins. Ce cauți în odaia mea? Asasinule!

Il luasem de piept, zgâlțâindu-l. Apoi, voii să întind mâna, să sun.

— Ce vrei să faci? zise Westharp devenind serios.

— Vreau să te dau pe mâna autorităților militare. Ești un sadic, care te dai drept expert. Tu ai comis crimele din Lunca Dracului, tu ai supt sângele ucișilor, tu îmi sugi sângele în fiecare noapte!... Tu ai pus ametistul Ryanei în buzunarul lui Puko!...

— Rudy, nu fii crocodil!...

Şi smulgându-şi bărbuța albă, profesorul Malgred Westharp se transformă în Trevor Gex *)!...

(Va urma)

*) Amintim că în **Realitatea Ilustrată** a apărut până acum o serie întreagă din aventurile lui Trevor Gex. Inaintea acesteea, am publicat succesiv: **Ferma cu Reptile, Procesul Omului decapitat, Crimele Omului mecanic,** iar în **Almanahul Realității Ilustrate pe 1930,** a apărut strania aventură a detectivului Trevor Gex, intitulată **H6C4O6U+X=Ra.**

NIMIC NOU SUB SOARE

Sportul antic şi modern

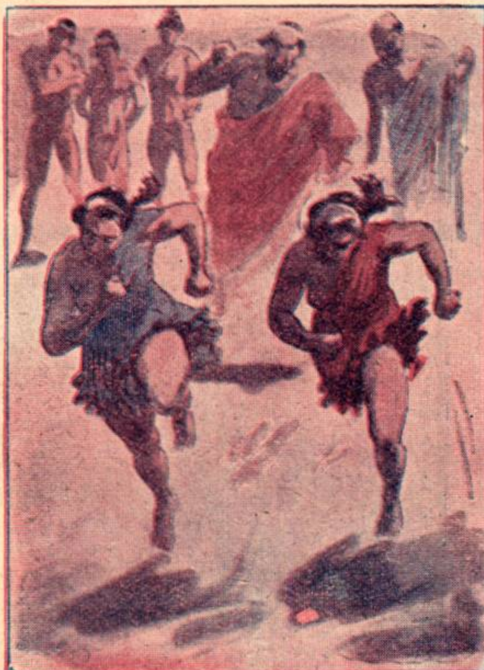
SPORTUL MODERN — O COPIE

DACĂ privim marmorele, inscripţiile şi picturile de pe vazele greceşti şi romane, constatăm că sportul nostru nu este altceva decât o imitaţie după cel antic, aşa cum se practica acum două-trei mii de ani. Chiar titlul de *„Jocuri Olympice"*, denotă copierea manifestaţiilor sportive antice din *Olympia*, un oraş din provincia grecească Elis.

Vechii eleni, erau cel puţin tot atât de sportivi cât noi; poate că noi putem produce astăzi efecte mai frumoase.

Ei au cunoscut dela început binefacerile masagiilor, stimulent pe care noi l-am regăsit de foarte scurtă vreme. Medicii greci, au împrumutat masagiul dela antrenorii sportivi, ca leac pentru diferite boli. Şi Hippocrates a predat, în cursurile sale, masagiul ca pe un element necesar, care întăreşte corpul, îndepărtează grăsimea, slăbeşte pe cei prea corpolenţi şi îngraşe pe cei slabi.

Că şi fetele fac sport, ni se pare cel mai modern lucru. Cu toate acestea, legiuitorul spartan *Lycurg*, dispusese antrenarea fetelor şi participarea lor la concursuri, întrecându-se, foarte ades, cu tinerii sportivi. Chiar marele filozof *Platon*, cerea ca *„fetele să se antreneze şi să li se permită participarea la concursuri publice"*. De-altfel, se şi organizau Olympiade feminine, aşa numitele *„here"* în cinstea *Herei, mama zeilor*.

O cursă de fond antică şi una modernă

Antrenorii şi arbitrii acelor timpuri, uzau de bice lungi, cu care aplicau, pe loc, corecţiuni jucătorilor, când aceştia nu urmau strict regulamentul jocului. Natural, aceste bice erau mai eficace de cât fluerele arbitrilor noştri. Antrenorii erau, de cele mai multe ori, foarte închipuiţi în ceeace privia arta lor. Unul din ei, *Hippomacos*, acorda foarte puţină importanţă înţelegerii sportive a publicului. Mai cu seamă la lupte, el sosia tocmai în momentul, când publicul aclama pe unul din elevii săi, care îşi trântise adversarul, se apropia de învingător şi-l lua la bătae. Intrebat de ce s'ar fi făcut vinovat eroul momentului, antrenorul răspundea mândru:

— „Cu siguranţă că a făcut o prostie şi a învins prin ea, căci o mişcare frumoasă, care să aducă succesul, n'o poate înţelege şi aclama publicul".

Grecii puneau foarte puţin preţ pe recorduri; natural că ei nu aveau cronometre şi nici toate pistele pentru alergări de fond, considerate la fel de lungi, nu erau egale. Ei ţineau mai mult la frumuseţea unui exerciţiu şi voiau ca o victorie să fie obţinută în acelaş stil. Vechii conducători sportivi ai grecilor, au ridicat statui nu numai tânărului Kratinos, — care a câştigat o luptă într'un stil extraordinar de frumos, evidenţiându-şi, astfel, puterea şi eleganţa mişcărilor, — dar şi antrenorului său, care l-a format.

S'ar putea scrie foarte multe despre moravurile sportive ale vechilor greci şi ale romanilor, dar este de ajuns să arătăm că sporturile, considerate astăzi moderne, s'au practicat şi în antichitate.

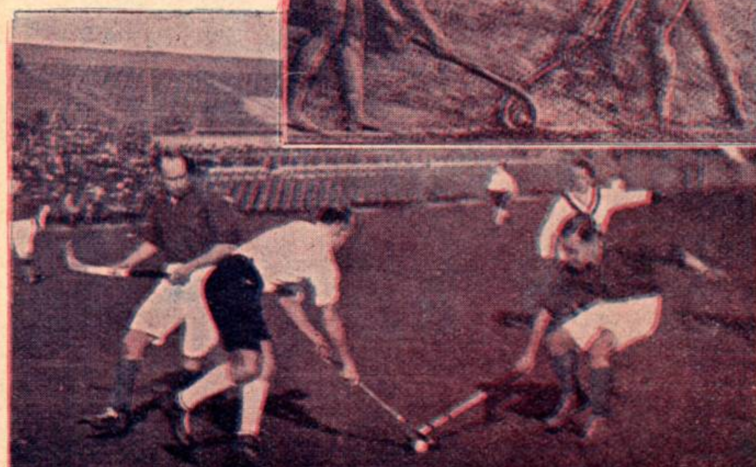
Astfel, boxul era cunoscut sub numele de *„pugilat"*, practicându-se, natural, fără mănuşi. Loviturile erau mult mai grave decât astăzi şi se lupta fără contenire, până la extenuarea ambilor combatanţi. Antrenamentul se făcea la fel cu cel de astăzi, afară de

Antrenamentul „pugilatului" grecesc nu diferă cu mult de cel al boxului modern, practicat de Gene Tunney.

Jocul de hokei, a fost practicat în foarte largă măsură şi de vechii elini, aproape cu aceleaşi instrumente.

reclama premergătoare match-ului.

Foot-balul se practica pe o scară foarte întinsă, cu un soiu de minge din piele de capră, umplută cu cârpe.

Jocul de hokey, se juca şi în vremurile antice, precum era practicat şi baskett-ballul.

Oina noastră românească, numită pe vremuri *„jocul cu mingea* şi cu bâtul", se joacă astăzi — cu aceleaşi reguli, pe care le cunoaştem şi noi, din cronici şi din practică, — în toate statele civilizate, cu titlul de *basse-ball.*

Ovaţiunile şi ridicările pe umeri, sunt aceleaşi, de mii de ani.

Precum am spus la începutul acestui articol, toate sporturile moderne nu sunt decât imitaţii ale celor antice şi se adevereşte încă odată vechiul proverb, că:

„Nimic nu-i nou sub soare"!

L. M.

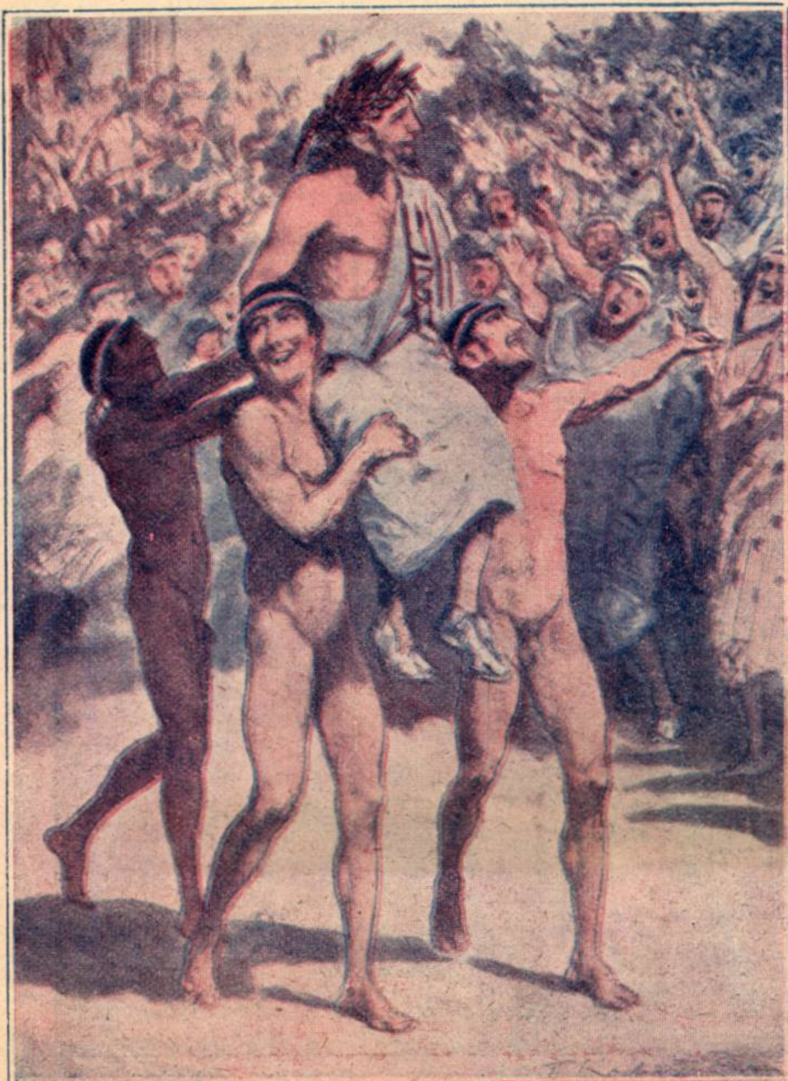
Dreapta sus: *Cum se practica pugilatul antic şi* jos, *forma lui modernă: un match de box, după toate regulele.*

Foot-ball-ul antic se aseamănă foarte mult, cu acelaş sport modern după cum reese din ilustraţii.

Jos stânga: *aclamaţii în vechea Grecie şi* dreapta, *aclamaţii moderne; ambele nu diferă mult între ele.*

O aventură senzațională din tinerețea mea

de RAMON NOVARRO

ERA în vremea când eram un simplu dansator la Durango. Auziam pe atunci vorbindu-se de bogăția din Statele-Unite și ușurința de a-ți putea creea acolo o carieră. Se spunea că acolo era dansul în vogă, și că dansatorii streini se bucurau de cea mai mare atenție.

Simțiam că nu mai pot rămânea în orașul meu natal. Vroiam să plec, să fiu liber, să câștig mult, mult de tot. Ultimele ezitări fură învinse, de o aventură pe cât de senzațională, pe atât de neașteptată.

Intr'o zi, sosi la Durango, un mare bancher din Filadelfia, *Jesse Parker*, cu cele două fiice ale sale *Gladys* și *Vera*.

Ei veniau să-și petreacă vacanța in Mexic.

Trio-ul descinse la un hotel care era peste drum de cabinetul dentar al tatălui meu. De la început, fiicele bancherului mă atraseră.

Foarte drăguțe, Vera și Gladys fură numaidecât cunoscute de tot cartierul. Eleganța și desinvoltura lor fură remarcate de toți vecinii. Ca toate americanele, ele aveau un pronunțat gust pentru tot ceeace era „culoare locală" și le întâlniai la orice serbare, la orice manifestație.

Puțină vreme după sosirea lor, le-am făcut cunoștința.

Dansatoare pasionate, începură să-mi facă vizite repetate, pentru a le învăța dansurile băștinașe. Mă prezentară tatălui lor, care îmi spuse că talentul meu lâncezește la Durango și că în Statele Unite, m'ar aștepta multă glorie și avere.

Totuș, nu eram încă definitiv decis pentru plecare.

Mereu în goană după noutăți, turiștii americani mi-au spus că ar vrea să viziteze ruinele dela Rio Azul. M'am oferit imediat să le servesc de călăuză, nu fără a-i preveni însă de riscurile și de oboseala unei astfel de excursiuni.

Pentru a ajunge la aceste ruine, era cale de treizeci de ore călare, astfel că trebuia să călătorești o bună parte din drum, sub cerul înstelat.

Pe de altă parte, trecând peste hotarele orașului nostru, ajungeai în ținuturi, care sunt deseori invadate de celebrii bandiți mexicani, cari jefuesc tot ce întâlnesc în cale, răpesc oameni, pe cari, apoi, îi liberează numai în schimbul unor considerabile sume, pe care familia trebue să le plătiască drept răscumpărare:

Dar acestea nu erau lucruri de care să se sperie Parker și cele două fiice ale sale. Dimpotrivă. Pericolul acestei excursiuni, îi atrăgea mai mult. Și în vreme ce părăsiam complet echipați Durango, pe cele 2 fete ale lui Parker le atrăgeau, probabil, mai mult bandele de mexicani, decât ruinele dela Rio-Azul.

Primele ore de călătorie le-am petrecut fără incidente, aproape monotone. Nu era în jurul nostru decât câmpia mare, întinsă, și razele soarelui proectau umbrele celor 4 excursioniști, pe pământul ars, fără urmă de vegetație. Spre est, se zăriau primele stânci ale munților. Eu cântam. Parker era extaziat de priveliște. Gladys și Vera, așteptau pe mexicani.

Noaptea veni. Am ridicat 2 corturi. La un foc, aprins în grabă, am fript niște carne.

Jesse Parker cu fiicele sale, s'au retras în cortul mai confortabil, iar eu în cel mai mic. Am adormit imediat. La miezul nopții, am fost trezit de Parker.

Livid, bancherul se repezi asupra mea, în culmea disperării :

— Fiicele mele! Unde sunt fiicele mele? mă întrebă el.

Mă ridicai imediat.

Ințelesei într'o clipă, că împinse de setea lor de aventuri senzaționale, Gladys și Vera se depărtaseră pe furiș de cele 2 corturi. Lipsa cailor celor 2 fete, mă făcu să fiu și mai convins de cele ce bănuiam. Lipind urechea de pământ, auzii un sgomot depărtat de copite.

— Liniștiți-vă, domnule Parker! Fetele dvs. au plecat desigur să se plimbe în direcția munților.

Mă siliam să liniștesc pe părinte, dar eram totuș îngrijat, căci o astfel de escapadă nocturnă prin acele locuri singuratice, putea deveni fatală pentru cele 2 fete.

Incălecarăm imediat.

Artistul de cinematograf american Ramon Novarro, *cel mai iubit „june-prim", dintre „star"-urile ecranului, autorul acestui articol*

— Le vom găsi cu siguranță la o sută de metri de aci", mă adresai lui Parker, care era grozav de speriat.

Nu făcurăm nici o sută de metri, când o făptură sveltă se repezi ca un bolid spre noi. Vera, albă de spaimă, ne eși înnainte, călărind fără frâu și fără șea. Cu o mână, arăta un punct nelămurit în întuneric, în vreme ce abia articula :

— Gladys...

N'am mai așteptat alte lămuriri. Desigur că fuseserăm pândiți de una din faimoasele bande mexicane. A fost de ajuns imprudența celor 2 fete, pentru ca una dintre ele să fie prinsă, cu scopul de a fi, apoi, eliberată în schimbul unei mari sume de bani.

Fără să pierd o clipă, pornii în goană, spre direcțiunea arătată de Vera. Sbura pământul sub picioarele calului, scântei țâșniau din copitele lui. Observai, la o mică distanță înnaintea mea, o bandă de oameni călări, pornind spre munți.

Mi-am dat seama că erau răpitorii lui Gladys. Dar ce puteam face? Dacă trăgeam, însemna să pornesc lupta pe față și să fiu desigur invins. Era preferabil să-i urmăresc de la distanță și să-i înving prin viclenie. După câteva minute, cei pe cari îi urmăriam dispărură din fața ochilor mei.

Mai înnaintai puțin, înțelegând cauza dispariției lor. Pe marginea drumului, se deschidea o crăpătură uriașă într'o stâncă, în care se deschidea o peșteră. Grăbiți să-și asigure prada, bandiții se îndreptaseră toți către cavernă; niciunul dintre ei, nu rămăsese de pază.

Descălecai.

Caii bandiților păşteau. Erau zece la număr. Am luat de căpăstru iapa neagră a lui Gladys, ducând-o alături de calul meu. Miam dat seama că trebuia să lupt cu zece oameni. Poate că în altă situație, aș fi renunțat la o astfel de luptă inegală, dar nutriam pentru Gladys un sentiment care îmi măria curajul și-mi sugera idei.

De șeaua unuia dintre caii bandiților, era legată o frânghie. Ea îmi oferi un mijloc de luptă. Luai lassoul, instrumentul de care știe să se folosiască orice mexican, fie el chiar orășean și îl întinsei deschis în fața intrării în peșteră. După aceea, legai capătul de unde se strânge lassoul, de unul dintre caii bandiților; apoi legai pe ceilalți nouă înnaintea acestui cal, lăsând liberi pe al meu și pe al lui Gladys. Odată făcut acest lucru mă ascunsei după un tufiș, ținând un bici lung în mână.

Incepui să cânt....

Un cântec auzit la o astfel de oră, în aceste locuri pustii nu se putea să nu surprindă pe bandiți. Ceeace așteptam, se întâmplă. Unul dintre bandiți eși în pragul peșterii, scrutând întunericul. Pentru a-l intriga, cântam cu intonații cât mai curioase. Banditul chemă pe unul dintre tovarăși. Cei doi ascultară împreună, se sfătuiră și chemară pe un al treilea. Imi urmară gluma tragică, cu inima svâcnind. La un moment dat, erau nouă bandiți în fața peșterii, toți cu picioarele în cursă. Atunci aplicai o puternică pleznitură de bici peste picioarele cailor. Ei porniră ca fulgerul, trăgând lassoul, care strânse picioarele celor nouă bandiți, târându-i pe o distanță lungă. Intrând în cavernă, doborîi dintr'o singură lovitură pe singurul bandit rămas acolo, și zburai afară cu Gladys.

Mai înainte ca bandiții să-și fi venit în fire, noi eram departe. Și când câteva minute mai târziu, ei reușiră să-și adune caii îndreptându-se spre lagărul nostru, nu găsiră decât 2 corturi goale, care, singure, spuneau că pe acolo a trecut Jesse Parker, cele două fiice ale sale și eu... Ramon Samanyagos.

La Durango, am fost sărbătorit cu adevărat regește.

D. Parker telegrafie ziarului *„Philadelphia Morning News"*, aventura noastră, făgăduind că va aduce cu el pe erou.

După câteva zile, câteva exemplare din acest ziar veniră la Durango. Pe pagina întâia cu litere grase, sta scris:

„Un tânăr mexican salvează fiica unui bancher".

Mă credeam idolul Americei, unde timp de un an, am fost cel mai necunoscut dintre necunoscuți.

Astăzi, de câte ori un ziarist vine să mă intervieweze, îi povestesc, nu fără oarecare mândrie, despre această întâmplare adevărată, din viața mea. trad. de *i. g.*

(Explicația acestui desen, se află în corpul revistei).

APARE SÂMBĂTA

REALITATEA ilustrată

19 Octombrie 1929.

Anita Page

M.G.M.

REALITĂȚILE VIEȚII

Philemon și Baucis. Friptă sau fiartă ? — Un adorator credincios. — Un basm real. Nababul și vânzătoarea. — 1900 strângeri de mână. — Șearpele în așternut. — Spiritul de observație al femeii

IN epoca noastră, în care divorțurile sunt atât de frequente, povestea despre fericita, mitologica pereche Philemon și Baucis, transformată la bătrânețe, în copaci, (ceeace înseamnă poate, că spre a fi intr'adevăr mulțumit în căsnicie trebue să fii de lemn) stârnește invidie. Va mai fi existând vre-un „Philemon și Baucis" modern? Poate, de vreme ce intr'o comună din Anglia s'a instituit un premiu pentru acea pereche, care în cincisprezece ani de căsnicie să nu se fi certat o singură dată, pentru·soții cari, în acest răstimp să nu-și fi dorit fiecare niciodată, nici în gând măcar, un alt tovarăș de viață.

Premiul constă dintr'o șuncă ce urma să fie decernată cu mare fast, fericiților câștigători.

Intr'un rând, o pereche, care îndeplinia aceste condițiuni, a fost aleasă să-și ia răsplata cuvenită. Transportați intr'un fel de lectice, până la locul de cinste, când zări din depărtare gustoasa șuncă trandafirie, soțul se posomorî și zise nevestei sale:—Mi se pare, că e șuncă de New-York și nu din cea americană, care se dă deobicei.

— N'are aface, dragul meu, replică nevasta. O s'o gătesc în așa fel, încât să fie bună. Trebue fiartă intr'o zeamă cu mirodenii.

— Cum fiartă? ripostă bărbatul. Cine naiba a mai mâncat șuncă fiartă. Mie să-mi faci șuncă friptă.

— Șunca de York nu e bună friptă, spuse gospodina. Trebue fiartă.

— Ba friptă!

— Ba fiartă!

— Friptă! Friptă! Friptă! M'auzi?

— Fiartă! Fiartă! Fiartă! Așa să știi.

Conversația în cele din urmă nu mai era pe șoptite. Cortegiul festiv se oprise și amuzat și scandalizat de această primă scenă conjugală, după cincisprezece ani de deplină armonie, pentru care epocă perechea urma tocmai să-și ia răsplata, sub forma mult discutatei șunci.

Ajungând la masa pe care trona obiectul în litigiu, soțul spuse:

— Vezi am avut dreptate, e șuncă de York. Iar, cearta cu „friptă" sau „fiartă", reîncepu și mai aprigă.

— Nici friptă, nici fiartă, nici crudă, hotărî primarul comunei. Nu mai căpătați nimic. Nu sunteți vrednici de premiu, de vreme ce vă certați astfel.

Și astfel în anul acesta nu s'a dat nici o răsplată „fericitei perechi": iluzia unor Philemon și Baucis moderni se spulbera...

* * *

TOTUȘ, mai există credință în dragoste, chiar, — sau poate mai ales, — în acea extraconjugală.

Aceasta o dovedește cazul lui Miss Truly Shattuck, din New-York.

Acum 26 de ani fusese o cântăreață sărbătorită și adulată de New-Yorkul întreg. Dar încetul cu încetul gloria și frumusețea ei se spulberară, iar astăzi, a ajuns atât de săracă și de uitată, încât nu avea o singură rochie, cu care să se îmbrace. Aceasta a îndemnat-o la un furt. A fost prinsă intr'un mare magazin cu mode, furând o toaletă. Nu tăgădui fapta, dar o motivă spunând, că de ani de zile umblă îmbrăcată numai în zdrențe și nu putea rezista ispitei de a se vedea iarăș bine îmbrăcată, măcar pentru câteva clipe sau ceasuri.

Bătrâna artistă a fost osândită la o amendă considerabilă, deoarece judecătorii nu obișnuesc să fie sentimentali. Insă cazul a stârnit vâlvă, fiind publicat în presa americană. Cititorii mai în vârstă își amintiră de celebra divă și unul dintre adoratorii ei ferventi, pe care-l respinsese pe vremuri, pe când artista era în culmea gloriei sale, alergă s'o scape din mizerie. Plăti amenda, o scoase din cămăruța mizerabilă unde-și făcea veacul, exploatată de marii croitori, în slujba cărora lucra acasă, și o duse în vila lui luxoasă, punându-i averea și inima la dispoziție.

Credinciosul Seladon și celebra cântăreață hoață au încheiat acum, la bătrânețe, pactul conjugal.

Și se mai zice, că nu există romanticism în secolul nostru!

* * *

EXISTĂ, chiar, mai mult ca oricând, în Europa ca și în America. Dovadă întâmplarea petrecută la Aix-les-Bains. E vorba, bine înțeles, iarăș, de o călătorie. Nu se sfârșesc oare toate basmele astfel? Și de ce basmul vieții, mai fantastic ca poveștile născocite, să facă o excepție?

Așa dar, de vre-o patru săptămâni, celebra stațiune balneară Aix-les-Bains adăpostește între zidurile ei, pe nababul Aga-Khan, din India. Intr'una din zilele acestea, brunul magnat întreprinse, cu câțiva amici o excursie în automobil până 'n orășelul savoian, învecinat, Chambery. Descinse la o cofetărie, unde fu servit de o nostimă vânzătoare. Nababul se îndrăgosti de frumoasa fată și deveni oaspele zilnic al cofetăriei.

In cele din urmă, solicită prietenia fetei, asigurând-o că o va face bogată, pentru toată viața, dacă primește să-i devină ibovnică.

Desigur că multe fete ar fi cedat unei astfel de ispite, cu atât mai mult, cu cât Aga Khan e un bărbat frumos. Dar d-ra Canon — acesta e numele virtuoasei vânzătoare — deși abea în vârstă de 19 ani, nu se lăsă ademenită și declară energic, adoratorului exotic, că nu înțelege să aibă aventuri de dragoste, oricât de productive ar fi. Convingându-se că împotrivirea fetei e serioasă, Aga Khan se hotărî s'o ia de soție. Logodna oficială a fost serbată la Aix, și nunta e fixată pentru ziua de 3 Noembrie la primăria aceluiaș oraș.

Tânăra pereche va rămânea deocamdată la Aix-les-Bains.

* * *

VA fi o nuntă ca 'n povești, cu valuri de șampanie spumoasă, cu muzică, cu o sumedenie de invitați, cari după ceremonia oficială se vor grăbi desigur să strângă mâna fericitei perechi.

V'ați întrebat vre-odată câte sărutări și strângeri de mână primesc sărmana mireasă și bietul mire, în ziua nunții? Ți se face milă de ei!

Oricât ar fi de sărbătoriți însă, tot nu pot concura cu președintele Statelor Unite, care, — povestește el însuș — în orele sale de primire, la Casa Albă, a fost nevoit să dea mâna cu 1900 oameni.

Și asta, în decurs de 34 minute! Iată într'adevăr un record american. De altfel viața unui președinte de republică peste Ocean nu e un lanț de plăceri, după cum și-ar putea închipui unii, ci o muncă istovitoare.

Așa de pildă, președintele primește aproximativ 2.000 scrisori zilnic.

E drept că mai are secretari, pentru rezolvirea formidabilei corespondențe, pe când strângerile de mână trebue să le efectueze el însuș.

DOAR un Hercule poate săvârși asemenea isprăvi. Și secolul nostru sportiv cultivă mai mult ca oricând indivizi, înzestrați cu putere fizică și curaj, la fel cu semizeul din antichitate. O face fără deosebire de sex.

Chipul femeii, care să leșine la vederea unui șoarece, stârnește astăzi ilaritate. Femeile din zilele noastre nu se tem nici de șoareci, nici de bărbați și nici chiar de șerpi.

A dovedit-o d-ra Maria Meyer, din Lanz, lângă Mihlhausen, care se trezi intr'o noapte cu senzația că se sbate o reptilă în așternutul ei. Aprinse lampa și zări, îngrozită, un șarpe de doi metri lungime, care se încălzia în patul ei. Curajoasa domnișoară nici nu leșină, nici nu strigă după ajutor, ci luă un baston, cu care ucise pe nepoftitul tovarăș de somn.

* * *

FARĂ îndoială, un act de curaj. Totuși teama de masculinizarea femeii, prin oțelirea ei fizică și psihică, e neîntemeiată. Femeea tot femee rămâne.... Ar putea să o confirme poliția franceză.

Acum câtva timp, o tânără pariziană a fost călcată de o mașină, pe una din stradele frequentate ale Metropolei. Șoferul se făcu nevăzut.

Victima, grav rănită, fu dusă la spital. Un polițist îi luă un interogatoriu:—Nu vă aduceți aminte de numărul mașinei?

— Nu, venia cu prea mare viteză, fu răspunsul.

— Vă amintiți, poate, cine era în mașină?

— Da, spuse fata.

Lângă șofer ședea o doamnă. Purta o pălărie cloș, roșie, cu o fundă de catifea. O vulpe argintie pe umeri și un pardesiu cu reveruri largi.

Era blondă, dar pot să jur că părul era vopsit.

Pe baza acestor semnalmente poliția a descoperit mașina criminală și șoferul vinovat. Orice s'ar spune, nu se poate imputa, sexului slab, lipsă de spirit de observație.

DUDUIA GRĂDINĂRITA

CHEMAREA MĂRII

de ALLAIN GERBAULT

. . . .

Mulţi au crezut că e tentativă de record, un gest sorocit să câştige celebritatea :

„N'au înţeles nimic din acel vis,
Prin care marea îl chema cu duioşie,
Căci nu era acum minciuna veche
In care veşnic au trăit în sat."

M'am hotărît să încerc trecerea Oceanului, spre a mă încredinţa pe mine însumi, că eram în stare să fac aceasta, şi spre a dovedi străinilor că spiritul de aventuri pe mare, care făcuse din Franţa, sub Ludovic al XIV-lea, cea mai mare putere maritimă, era încă viu.

Am cumpărat o barcă de 8 butoaie; m'am antrenat la toate muncile grele ale marinarilor şi m'am pregătit să îndur lunga, lunga singurătate. Intr'o zi, sunt de atunci trei ani, pentru prima dată am plecat pe mare, pe bordul lui *Firecrest* şi, acum marea m'a cuprins, a pus stăpânire pe mine, pentru totdeauna. Am devenit un marinar, şi nimic mai mult decât un marinar, matelot şi când ca simplu matelot, am plecat dela Cannes, la 25 Aprilie 1924, ştiam că New-York-ul nu va fi decât etapa unei călătorii mai lungi, şi că viaţa mea, în secolul invenţiilor şi al aburului, va fi aceea a unui simplu matelot, la marina cu pânze de odinioară.

O colibă malaeză.

Desigur că n'ar exista marinari, dacă n'ar exista năvi, dacă n'ar exista acele minunate corăbii cu pânze albe, care sunt cea mai frumoasă creaţie a geniului omenesc. Un marinar bun trebuie să cunoască nava sa şi să nu se plângă niciodată de dânsa. Există multe corăbii bune, dar nu există totdeauna marinari buni, şi foarte adesea am putea cita versurile lui Kipling:

„Jocul e mai mare decât jucătorul,
Corabia e mai bună decât echipagiul."

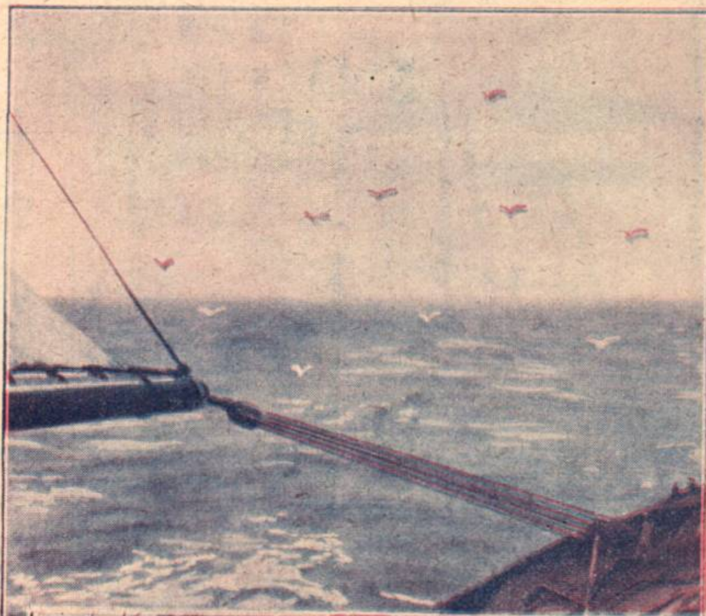
Singur, în faţa mării şi a imensităţii, marinarul devine conştient de micimea sa. Invaţă că nu foloseşte la nimic să se plângă de puterea mării sau a furtunii şi că nu poate decât să lupte împotriva ei, întrebuinţând toată inteligenţa şi toată forţa sa fizică. Această luptă perpetuă, spre a scăpa de moarte, constituie viaţa marinarului.

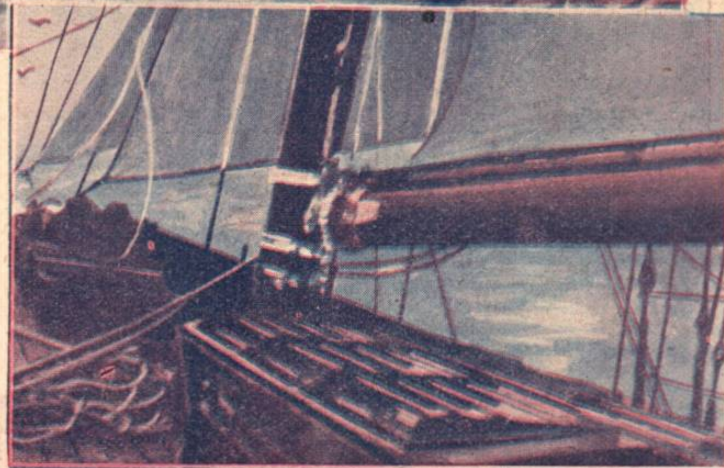
Imediat după plecarea mea din Gibraltar, cea mai mare parte din apa dulce pe care o aveam s'a stricat, şi am fost nevoit să mă mulţumesc, timp de trei săptămâni, cu câte un pahar de apă pe zi. Am îndurat cu răbdare suferinţele setei. Ploaia uraganelor a venit torenţial. După ce am suferit lipsa de apă, aveam acum apă prea multă. Tot timpul pe punte, expus intemperiilor, pielea de pe trupul meu, de pe mâinile mele, deveni atât de moale, încât era o suferinţă groaznică să pot să manevrez pânzele şi funiile.

Imi întrebuinţam toate clipele, pe care le puteam răpi somnului, spre a repara pânzele, greu încercate de furtuni. Imi amintesc că mi-a trebuit o noapte întreagă ca să repar un triunghiu sfâşiat în bucăţi. De dimineaţă un vânt năpraznic a rupt de odată, tot lucrul de 12 ore. M'am mulţumit să arunc bucăţile în mare. Ce puteam face altceva? La ce ar fi folosit să mă tângui?

Intr'un calm apăsător, atunci când vreme de ceasuri barca mea nu înainta, nu m'am plâns niciodată, fiindcă aş fi putut avea vânt mai mult decât doriam, şi nu eram grăbit, căci sunt la mine pe bord cu cărţile mele, prietenii mei.

Timp de 20 de zile am fost pradă uraganelor şi a fost o luptă aspră, mereu expus intemperiilor, dormind în apă, luptând pe punte, ca să nu fiu luat de valuri, frământându-mi fără întrerupere mintea ca să găsesc combinaţii, aşa încât să pot repara, prin mijloacele pe care le aveam pe bord, multele stricăciuni, cu spiritul mereu treaz şi îndreptat spre ţinta îndepărtată. O singură zi de groază într'o seară, atunci când aproape nimicit de furtună, eram la o mie de mile de New-York şi la 100 de mile de insulele Bermude. Catartul era rupt, martacul, care susţine pânzele, fusese luat de valuri, pânzele erau bucăţi şi numai odgoanele dela tribord mai ţineau. Ştiam că era mai înţelept lucrul de a mă întoarce către Bermude, spre a repara stricăciunile, mai înainte de a continua călătoria şi eram trist de moarte, căci hotărîsem să străbat Oceanul fără oprire. A fost o luptă dârză împotriva elementelor şi împotriva mea însumi.

Fotografiile de mai sus, reprezintă Yachtul „Firecrest" în plin ocean.

A doua zi câştigasem bătălia: învinsesem furtuna şi, în vreme ce nava mea se îndrepta singură către New-York, eu, în cabină, dormiam sfârşit de oboseală, dar bucuros.

Iată care a fost viaţa aspră pe care am dus-o timp de trei luni şi mai bine, pe Ocean.

Transportul scoicilor în Ceylon.

CUM SE TRAVERSEAZA CANALUL PANAMA

In ziua de 2 Aprilie la orele 1

Yachtul „Firecrest" la Suez. Sus: ALLAIN GERBAULT pe catarg.

populației și marele număr de cârciumi. Tot comerțul pare a fi în mâinile Chinezilor, afară de bărbieri, cari sunt japonezi.

In dimineața de 11 Aprilie, pilotul veni pe bord și ridicai ancora remorcat de *Coco Solo*. Cele câteva mile care despart Cristobal de Gatun fură repede străbătute și porțile triplului zăgaz se deschiseră, înaintea mea. Nu mă angajai în canal, fără oarecare teamă. Ce avea să mi se întâmple, în aceste imense zăgazuri de aproape o sută de metri lungime, făcute pentru vapoare de oțel, de mai bine de 10.000 tone, mie, care călătoriam cu șubreda mea barcă, *Firecrest?*

Când văzui uriașele porți, închizându-se în urma mea și a vaporului japonez *Tatsuko Maru*, eram foarte îngrijorat. Dar spre marea mea surpriză, apa năvăli pe dedesubtul bărcii și *Firecrestul* începu să *se înalțe ca un ascensor*, pe lângă peretele de oțel al zăgazului. Tot ce aveam de făcut era, pe măsură ce mă ridicam, să scurtez capetele care mă rețineau de mal, deasupra zăgazului.

In mijlocul basinului săltau pești enormi, iar în fața mea de pe bordul vasului japonez, capetele galbene se uitau râzând, la spectacolul neobișnuit, pe care îl oferea un vas atât de mic, cu pânze, în canalul Panama.

Peste puțin, zăgazul se umplu, porțile se deschiseră și Firecrestul, tras de brațe omenești, urmă vasul japonez, în zăgazul al doilea și al treilea. Tatsuko Maru era remorcat de un puternic curent electric. Acuma Atlanticul era în urma mea și nu-mai mai rămânea decât să traversez lacul Gatun, ca să ajung la zăgazul Pedro Miguel, pe unde aveam acces în Oceanul Pacific.

Gatun este un lac artificial care, pe o lungime de 19 mile, a înecat o pădure. Spectacolul este unic în lume: canalul trece printre numeroase insule și vârfuri de arbori, aproape în întregime înecați, pe care stau cocoțați pelicani și egrete.

Slaba putere a bărcii care ne remorca nu ne permitea să facem mai mult de patru mile pe ceas și eram mereu întrecuți de vapoare, care merg cu zece și douăsprezece noduri. Pilotul părea că se rușinează de mica viteză și glumea cu piloții vapoarelor, care ne-o luau înainte.

După ce trecurăm de stația de radiotelegrafie Darieu, ajunserăm la faimoasa bolboană Culebra, unde drage gigantice lucrau fără încetare, ca să libereze canalul de stâncile aduse de fierberea apelor.

Pădure de palmieri.

Spre seară eram aproape de zăgazurile Pedro Miguel și Miraflores și în sfârșit *Firecrestul* trecu din oceanul Atlantic în Pacific. La amurg, intrai în portul artificial Balboa și aruncai ancora.

Ceeace m'a uimit mai mult trecând canalul, este organizația. Totul pare că funcționează cu o ordine perfectă, fără cea mai mică pierdere de timp și în cea mai mare tăcere. Cea mai mare curățenie domnește pretutindeni. Cetăți muncitorești, bine desemnate, adăpostesc pe muncitori. La cele 2 capete ale canalului, sunt prevăzute toate cele necesare pentru aprovizionarea vapoarelor care trec.

după miezul nopții aruncai ancora în portul Colon. In zorii zilei ridicai pavilionul galben al Codului internațional, ca să cer vizita reglementară de sănătate, pe bord. Pe la 7 sosi o barcă cu motor, aducând un ofițer vamal, un agent sanitar, un reprezentant al poliției portului și un măsurător oficial, al canalului Panama.

După terminarea tuturor formalităților, mi se spuse că am dreptul să traversez canalul Panama, în schimbul sumei de 72 cenți, pentru fiecare tonă de greutate, ceeace, adăugat la taxa de 5 dolari pentru măsurare, îmi ridica la 11 dolari dreptul de a utiliza imensele zăgazuri construite pentru vapoare de mai bine de 10.000 tone. Nu fui autorizat să trec canalul cu pânzele mele, ci trebuia să fiu remorcat. Deasemenea fui obligat să îmbarc pe bord un pilot oficial al canalului, ale cărui serviciii sunt gratuite.

Totuș, mi se dădu voe să mă deplasez fără remorcher în port, ca să ancorez în fața lui Cristobal, partea americană a orașului, care aparține Statelor-Unite, pe când Colon și Panama fac parte din republica Panama.

Noul oraș Colon, care inlocuește orașul vechi, distrus de un incendiu, este clădit simetric, ca toate orașele americane și nu are nimic remarcabil, decât diversitatea

Curățarea scoicilor, pentru extragerea perlelor.

PESCUITUL PERLELOR, IN INSULELE POLINEZIENE.

Deschiderea pescuitului de perle era fixată la Mangareva pentru 10 Noembrie. In adevăr, scufundarea în insulele acestea, nu este liberă, ci reglementată sever, ca să se evite dispariția stridiilor.

In săptămâna care precedă deschiderea, laguna prezentă o însuflețire neobișnuită. Toți indigenii erau ocupați cu vopsirea și repararea bărcilor. Bărci noi, atunci construite, erau binecuvântate de misionari, în prezența unei părți a populației.

Marți, 10 Noembrie, deschiderea pescui-

(Continuare în pag. 8-a)

Noul regent: C. Sărăţeanu

Viaţa noastră publică, turburată un moment prin moartea neaşteptată a regentului Gheorghe Buzdugan, a reintrat în normal odată cu alegerea succesorului său. Adunarea naţională a ales pe d. Constantin Sărăţeanu, om de legi ca şi regentul dispărut, recomandat de d. Iuliu Maniu, şeful partidului naţional-ţărănesc.

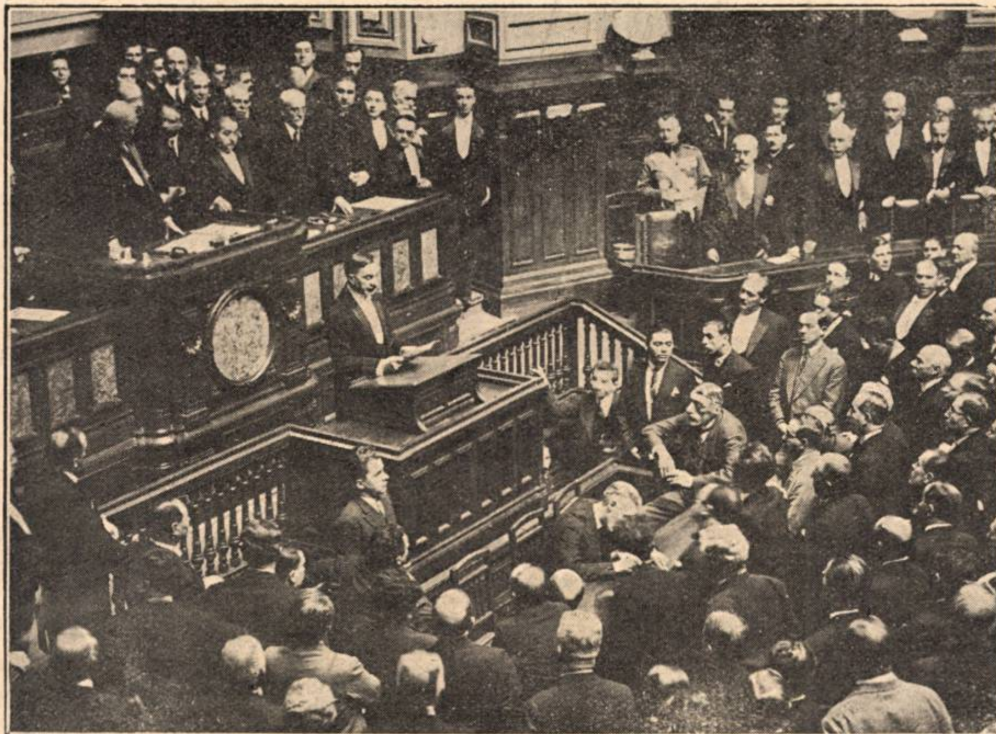
Noul regent, în ultimul timp, avea demnitatea de consilier la Inalta Curte de Casaţie şi a fost pe vremuri ministru. Politică însă n'a făcut niciodată. Indeplineşte astfel condiţia esenţială, care se pretinde unui om destinat să joace rolul de arbitru nepărtinitor între partidele politice.

Pentru alegerea noului regent, parlamentul s'a constituit în Adunare Naţională.

Alegerea a fost prezidată de d. Ştefan Ciceo Pop, preşedintele Adunării deputaţilor.

D. Iuliu Maniu — după ce a luat înţelegere cu ceilalţi doi regenţi, I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea şi A. S. R. prinţul Nicolae — a ţinut o consfătuire cu deputaţii majoritari şi i-a îndemnat să-şi dea votul pentru alegerea d-lui Constantin Sărăţeanu.

Votarea s'a făcut prin apel nominal şi din 507 parlamentari prezenţi 445 votează pe d. C. Sărăţeanu. 22 voturi au fost date d-lui general Presan ; 9 fostului prinţ Carol; 1 d-lui Sauciuc Săveanu ; 3 d-lui Andrei Rădulescu ; 1 d-lui Vintilă Brătianu ; 1 d-lui N. Iorga.

Adunarea Naţională, în şedinţă solemnă, alege pe noul regent. D. Iuliu Maniu vorbeşte parlamentarilor, cari ascultă declaraţiile sale, în picioare.

Foto Barasch

C. Sărăţeanu

După alegerea noului regent, dibaciul nostru fotograf Bermann, a surprins un moment, când d. Const. Sărăţeanu vorbia cu d. Iuliu Maniu, preşedintele Consiliului de miniştri.

Dela dreapta la stânga: d. Şt. Cicio Pop, preşedintele Camerei, d. Iuliu Maniu preşedintele consiliului de miniştri şi d. Const. Sărăţeanu, noul regent.

După depunerea jurământului, noul regent părăseşte parlamentul, împreună cu I. P. S. Sa Patriarhul Miron Cristea

Aripa morţii e necruţătoare

De câţiva ani, tot mai des ţara noastră se îmbracă în zăbranic negru, plângându-şi fiii de seamă.

Ultimul doliu îl înseamnă Regentul Gheorghe Buzdugan. A murit Luni 7 Octombrie, în zorii zilei şi a fost înmormântat la moşia sa din Faraoni. Joi 10 Octombrie.

GHEORGHE BUZDUGAN, *pe catafalc*

Gheorghe Buzdugan e descendentul unei vechi familii de boeri moldoveni. Se vorbeşte încă prin veacul al XVII-lea despre două ramuri ale acestei familii: una prin judeţul Vaslui, alta din ţinutul Putnei. Constantin Buzdugan, un străbunic al Regentului, a trăit pe la 1780. El s'a căsătorit cu fata şetrarului Andrieş, Ileana, şi din această unire s'au născut doi fii: Lupu Buzdugan, care n'a avut urmaşi, şi Costache Buzdugan, bunicul defunctului Regent.

Costache Buzdugan, rămânând orfan, a fost crescut de unchiul său, spătarul Vasile Andrieş şi a primit dela acesta o educaţie aleasă. După moartea spătarului Vasile Andrieş, Costache Buzdugan, care rămâne moştenitorul unei averi însemnate, e înălţat la rangul de serdar şi se căsătoreşte cu Catinca, născută Lipan. Din această căsătorie se nasc trei copii: Tiţia, Vasile, tatăl defunctului şi Petrache.

Vasile Buzdugan a avut o situaţie politică importantă în ţinutul Putnei şi s'a căsătorit cu Zoiţa Gorgos, descendenta unei vechi şi bogate familii boereşti din Moldova. Din unirea lor s'au născut doi băeţi: Dimitrie, fost magistrat şi ministru al Justiţiei şi Inaltul Regent Gheorghe Buzdugan.

Acesta din urmă şi-a luat licenţa la Bucureşti şi a intrat în magistratură la 14 Ianuarie 1892 ca substitut la

GHEORGHE BUZDUGAN, *la 45 ani.*

Cortegiul funebru parcurgând stradele Capitalei, spre Gara de Nord.

Tribunalul Neamţ. La 1 Septembrie 1905 este numit consilier la curtea de apel din Bucureşti şi ajunge apoi, prin destoinicia lui, în 1924 prim - preşedinte al Curţii de Casaţie.

Instituindu - se Regenţa, Gh. Buzdugan este chemat să conducă destinele ţării noastre, pe timpul cât Regele va fi copil.

Viaţa lui Gheorghe Buzdugan a fost o pildă luminoasă de virtute: om drept, om bun om cu mintea întreagă, pierderea lui înseamnă o grea încercare pentru ţară.

Buzdugan moare la vârstă de 62 de ani, în plinătatea facultăţilor sale şi lasă în urma lui o familie îndurerată şi un neam întreg întristat.

Fie-i ţărâna uşoară!

Ilustraţiile noastre înfăţişează aspecte dela înmormântarea regentului Buzdugan.
De sus în jos: în gara Gh. V. Buzdugan (Faraoni).
Ultima rugăciune.
Văduva defunctului, o icoană a durerii.
La dreapta: fiii şi ginerele defunctului (profesor Titu Vasiliu) după carul mortuar.
Primarii din jud. Bacău poartă pe umeri cosciugul, cu rămăşiţele pământeşti.
Cortegiul spre lăcaşul de veci.
Reprezentanţii guvernului şi fruntaşii politici, în faţa criptei funerale.

Momente de neuitat, din viaţa mea

de ALEXANDRU MOISSI

Nu-mi amintesc mare lucru, din copilăria mea.

M'am născut la Triest. Tatăl meu era albanez din Durazzo. Mama era italiană. Şcoala primară, am urmat-o la Durazzo, oraşul unde s'a născut tatăl meu. Acolo nu am învăţat decât greceşte şi albaneza. Alte cursuri nu se predau. La zece ani, m'am înapoiat la Triest, unde mi-am continuat studiile.

Asta este tot ce mi-a rămas întipărit.

La optsprezece ani, m'am dus la Viena, fără să am idee de limba germană. Aş fi vrut să urmez cursul de canto, la conservatorul de acolo. Mijloacele nu-mi permiteau însă aceasta.

O AMINTIRE TRISTĂ

Din vremea aceea, a primelor săptămâni când am stat la Viena, am păstrat o amintire, care mă întristează, decâteori îmi vine în minte.

Eram la opera mare. Ocupam la galeria patra, un loc de 40 creiţari, căpătat şi acesta gratuit, dela şeful claquerilor. Se reprezenta Faust, de Gounod. Burta-mi chiorăia de foame. Dar ce importanţă are asta, la optsprezece ani şi jumătate?!

Alături de mine, o fată. Cu tot întunericul, privirea mea piezişe, stăruitoare, reuşi să constate: figură drăgălaşă, păr blond închis. Inainte de începutul actului al doilea, am intrat în vorbă. O voce simpatică, dragă. Insfârşit, fericirea se arată. Sunt nespus de entuziasmat de vecina mea, şi mi-e teamă... cu obrajii supţi, mai mult decât modest îmbrăcat, mic de stat, urâţel... cum aş putea nădăjdui...

Deschid mâna, cea dreaptă, o întind — aproape fără să-mi dau seama — puţin către dânsa... şi ea... fără să mă privească, fără un cuvânt, pune mâna-i stângă — a inimei — într'a mea. Nu îndrăznesc să strâng mâna asta mică, tremurătoare, o ţin cu grijă, o învălui ca o biată păsărică, o păstrez mult, mult, — cât durează, pe scenă, actul grădinii.

Ce fiori de fericire mă străbăteau! Aceasta sau niciuna! (Rog a nu uita — optsprezece ani şi jumătate).

Pauză mare. Zadarnică rugămintea mea să eşim împreună. Devin stăruitor. Ea cu privire neînţeles fricoasă, îmi mulţumeşte, rămâne pe loc. Nu mă mişc de lângă dânsa, încerc s'o conving să facem o excursie, mâine, poimâine, curând numai, cât de curând, aş vrea să ne plimbăm, prin pădurea Vienei, peste o mare de frunze galbene, arămii, căci e toamnă, e la vârsta aceasta a melancoliei, a neînţeleselor tristeţi...

„Cât ar fi de frumos..." „Nu cred să mergeţi cu mine", îmi răspunde, fără alte lămuriri. Stărui, o conjur, întrec orice măsură. — „Pst! Pst! Linişte!" — murmură lumea din toate părţile.

Cortina.

Imi îndeplinesc misiunea de claquer al Operei mari, apoi mă ridic. Ea rămâne locului.

„E timpul să mergem...". „Pleacă, nu merg cu dumneata împreună, hotărît nu..." se roagă ea. Ii smulg numărul de garderobă din mână. Ii scot garderoba, aştept cu pardesiul în mână, cu ochii ţintă la uşă. Aştept, aştept mult. Insfârşit... vine spre mine... o fată şchiopătândă. Se lasă, mai mult îmbrăcată. „Mulţumesc" spune cu privirea în gol, cu voce dusă. Nu reuşesc să-mi ascund groaza, băigui ceva despre revedere.....

— O viaţă de om aproape, a trecut dela acea seară. Din plin am sorbit, de atunci, din cupa bucuriilor şi amărăciunilor vieţii... şi totuş: acest sfert de veac nu a fost destul de dulce, destul de amar, destul de bogat, pentru a mă putea face să uit că atunci, toată exaltarea, toată vraja, au putut să dispară, să se stingă, pentrucă... un picior era mai scurt decât celălalt.

DEBUTUL LA BURGTHEATER

Nu-mi amintesc data exactă a debutului. Recunosc: am o memorie mizerabilă pentru date. In şcoală, am rămas de două ori în a-rest, deoarece profesorul meu de istorie, nu putea să-mi erte că nu ştiu date.

Eram de aproape un an la Viena. Tânăr şi sărac, nu ştiam ce să mă fac, ce o să ajung.

Mi-era foame. Stomacul se revolta căci avea o poftă de mâncare!... Toate acestea m'au adus ca statist la Burgtheater. Aveam o marcă şi treizeci şi cinci, pe seară. Dacă se reprezenta Iuliu Cesar interpretam pe „un grec bătrân". Dacă se juca Cyrano de Bergerac, eram „un cadet gascon". Primul „rol"

Alex. Moissi *tânăr*

l-am căpătat în Tartuffe, de Molière. Interpretam pe servitorul lui Tartuffe. Servitorul avea, însfârşit un nume. Il chiamă Lorenz. De vorbit nu are aproape nimica. Dar apare foarte des. Rolul lui Tartuffe — pe care eu, în calitatea mea de servitor, trebuiam să-l slujesc — îl juca Joseph Kainz.

Innainte de a intra în scenă, stau lângă Kainz, îi dau „Bună seara", dar el nu mă vede. Regisorul vine ţopăind: „Vă rog d-le Kainz, în scenă" — iar mie: „Şi d-ta!'"

Repede şi sigur îşi începe Kainz rolul. „Lorenz servitorul meu"... In acest moment, mă privi drept în ochi — mai spune trei silabe — se bâlbâe... nu mai spune nimic !!

Un om cu barbă, din cuşca sufleurului, îi suflă disperat, regisorul se agită în culise. Eu eram o apă.

Această bâlbâială a lui Kainz a avut urmări — nu pentru Kainz — ci pentru mine. Căci a doua zi fui căutat, în toată Viena. Insfârşit m'au găsit, şi mi-au spus că directorul teatrului vrea să-mi vorbiască. Acesta îmi spuse că am fost şters din rândul statiştilor şi că mi se vor încredinţa roluri mai mari.

Kainz îl făcuse atent asupra mea. Amândoi mă încredinţară, că am ştofă de mare actor.

Cariera mi se deschise...

Faptul că nu posedam bine limba germană era încă un obstacol. Cu o voinţă de fier, am reuşit ca, în trei luni, să învăţ germana într'atâta, încât să pot apărea, în faţa publicului. M'am prezentat directorului Teatrului din Praga, Angelo Neuman, care mă angajă imediat, încredinţându-mi rolurile cele mai mari.

Praga însă îmi devenise, după un an, prea mică, prea fără viaţă.

Norocul, mă purtă...

... LA BERLIN

unde două ore după sosire, eram în faţa lui Max Reinhardt. Am declamat ceva, înaintea lui. Fu entuziasmat. Imi spuse: „Dumneata eşti un mare actor" şi mă angajă numaidecât, în trupa lui. El a fost acela, care m'a îndrumat, lui îi port o recunoştinţă, cu adevărat sufletească.

...Dar drumurile naturii şi ale vieţii sunt rareori drepte. Un timp am avut de suferit mari deziluzii. La Reinhardt, erau mulţi, foarte mulţi actori mari, şi mi-era imposibil mie să ajung să joc rolurile, pe care leaşi fi vrut. Am jucat la reprezentaţii fără mare importanţă şi la nenumărate matineuri. Nu mai puteam suporta. Răbdarea şi liniştea; iată două însuşiri pe care niciodată nu le-am posedat. L-am părăsit pe Reinhardt, luând un angajament, într'o trupă nouă. Am jucat aci câteva roluri mai de seamă. Mai târziu, când critica trecuse de partea mea — la debut, am avut o critică mizerabilă — am reintrat la Reinhardt. Nu mai aveam să mă plâng că nu mi se încredinţează roluri mari. Am interpretat toată gama marilor tragedii. Am început să fac turnee la început cu Reinhardt, apoi şi fără el.

Devenisem o celebritate!

CUM JOC

Totdeauna, mă transpun, cu totul, în persoana pe care trebue s'o interpretez. Niciodată nu mint, când joc. Totdeauna trăesc rolul. Personajul, pe care-l interpretez, respiră, odată cu mine, râde, plânge, suferă, tot cu mine. Hamlet, Fedya, Posa, Dubedot, Franz Moor, toţi sunt pentru mine — Moissi. Cu ei trăesc, cu ei petrec, cu ei râd şi sufăr. Cântecul lor al tuturor, este şi al meu!...

. . . .

Am cutreerat o bună parte a globului, multe pagine din viaţă le-am uitat, nestatornic, multe alte le-am păstrat şi le-am păzit. Dar niciodată nu voi uita fata care, pe vremea când aveam 18 ani şi jumătate, şedea lângă mine, în a patra galerie, şi nu voia să se scoale cu nici un preţ, pentru a-şi ascunde infirmitatea, de o privire care o mângâia.

Pe fiinţa aceea sărmană am căutat-o de atunci, toată vremea, cum un exilat, în întuneric, caută lumina, am căutat-o cu ochii şi cu inima. Nu am mai întâlnit-o niciodată.

Astăzi, după 25 de ani, îi spun „iartă-mă" şi îi sărut vinovat, umilit, mâinile.

trad de *i. g.*

André Roanne, — Maurice de Canonge. în Gara St. Lazare

... ora sosirei trenurilor din „Banlieu" (împrejurimile Parisului). Valuri de oameni se revarsă pe peroane. Un amestec de toate culorile, și de toate vârstele. Lucrători, funcționari, midinette, cari vin la lucru, în oraș. Trenurile se succed din 5 în 5 minute și puhoiul de oameni devine din ce în ce mai compact. Un sgomot asurzitor te face să crezi că ești în Turnul lui Babel modern.

Cu greu îmi pot face drum spre peronul unde fusese anunțat că se va turna o scenă dintr'un film cu André Roanne.

Lumea sta nepăsătoare că orele trec și serviciul nu-i așteaptă. Rândurile curioșilor se strâng din ce în ce, încât în scurt timp o mare de capete e adunată în jurul protagoniștilor. Poliția gării intervine și publicul de „cască gură" se aranjează în așa chip ca să nu stingheriască lucrările.

Peronul din fața aparatului e aproape gol: ici, colo, câte un curios, scăpat din rândurile mulțimii și tolerat de cei interesați, își dă seama că va fi unul dintre fericiții figuranți ocazionali. Foarte atent își piaptănă părul, apoi se admiră în oglinda de buzunar și terminând, măsoară foarte afectat, peronul, care va constitui câmpul de lucru.

Intr'un colț, *Leonce Peret*, regisorul filmului, stă de vorbă cu autoarea romanului, d-na *Huguette Garnier*, arătându-i primele copii ale scenelor lucrate.

Rezemat de un stâlp al peronului, *André Roanne*, își fumează liniștit țigarea, scoțând colaci de fum și privind zâmbind mulțimea ce-l ovaționează.

Când mă zări cum mă lupt pentru a răzbi până la el, începu să râdă și glumind cu cei ce-mi stau în cale, reușește să mă sustragă din teascul de oameni în care eram băgat.

— *„A! d-le, erai gata să pierzi trenul"*, îmi spuse Roanné, zâmbind.

Așteptăm să vie garnitura și pe partenera mea delicioasa *Alice Roberts*".

— „Sunt foarte emoționat, de când turnez în filmul acesta, deoarece e primul meu film sonor. Se numește *„Quand nous étions deux"*, după romanul d-nei Huguette Garnier, doamna care discută colo cu Leonce Peret; partea cântată, e după melodia lui Zimmermann *„Mon coeur est tout près de ton coeur"*. Nu-ți poți imagina ce curios sunt să mă aud și să mă văd *acum* pe ecran...

Intre timp, o blondină superbă, cu ochii de ametist, îmbrăcată extrem de modest își face loc printre mulțime... e Alice Roberts. După ea urmează cunoscutul artist *Maurice de Canonge*... iată deci grupul complet.

Discuția alunecă încet, încet pe un drum care îmi convine de minune. Este vorba de femei frumoase și profit de această ocazie pentru a pune întrebarea:

— „Ce credeți despre concursurile de frumusețe?"

— *„Eu,* îmi răspunse Roanne, *„sunt cel mai mare admirator al femeilor frumoase, așa ca nu pot fi decât pentru concursurile de frumusețe"*.

— *„Și eu am aceiaș meteahnă, ca și colegul meu"*, luă cuvântul Canonge, *„și am impresia că în curând va veni o vreme când un candidat la însurătoare, va institui un concurs de frumusețe pentru a-și alege viitoarea soție"*.

— *„In tot cazul"*, reluă Roanne, *„concursurile de frumusețe au o importanță foarte mare în ceiace privește regenerarea raselor. De când cu aceste concursuri, tinerele fete doritoare de a cuceri titlul de „Miss" dau o importanță deosebită îngrijirilor corpului, tenului, etc. Generația viitoare, va fi mai frumoasă decât cea actuală. Pentru popor aceasta e o notă bună, dar nu înțeleg un lucru: pentru ce aceste concursuri se fac numai pentru femei, bărbații fiind ostracizați? Eu aș propune ca să se organizeze un concurs de frumusețe pentru bărbați, iar aleșilor să li se propună căsătoria cu „Miss-ele" țărilor respective. E o idee genială, nu?"* completă Roanne. *„In cinematografie, concursurile au deasemenea o importanță destul de mare; păcatul e că nu toate premiatele au talent și dragoste pentru ecran"*.

Arăt interlocutorilor mei revistele cu fotografiile dela Galveston, unde Miss România d-ra Magda Demetrescu a fost clasificată a II-a.

— *„Intr'adevăr „Miss"-a d-vs. e frumoasă și e o cinste pentru țara d-vs. că a fost clasificată a II-a. Am impresia că aveți multe frumuseți acolo; dealtfel România e renumită pentru frumusețile ei"*.

... Garnitura de tren se apropie de peron... Leonce Peret ia toate măsurile pentru filmat. André Roanne se desparte de mine împreună cu Alice Roberts, îndreptându-se spre locul unde trebuie să se petreacă acțiunea. Repetiția începe.

H. DORU

Pendant qu'on tourne je transmets ma sympathie au public Roumain par la Revue Realitatea Illustrata
M De Canonge

Pour Realitatea Ilustrata Sincèrement André Roanne

Fotografiile noastre reprezintă sus: 1. **Maurice de Canonge** și stânga, d. **André Roanne,** cu autografele pentru revista noastră

Concursul de frumusețe pentru alegerea unei „Miss România 1930"

Organizația din Galveston, perfect satisfăcută de modul cum am știut să instituim concursul, de strictețea cu care am urmat prescripțiile lor reglementare, de faptul că am știut să alegem o frumusețe caracteristic românească, ne-a autorizat să alegem pe concurenta viitorului concurs din Galveston, pe *„Mis România 1930"*.

Spre a evita gerurile mari, care sunt la noi prin luna Februarie și plănuind pentru viitoarea *„Miss România"*, o călătorie încă și mai frumoasă decât aceea de anul acesta, așa ca itinerariul să cuprindă și principalele orașe ale Europei, începem concursul nostru mai de timpuriu. Dorim ca în primele zile ale lunei Ianuarie, să putem proclama pe „Miss România 1930".

In consecință, invităm de pe acum, pe toate domnișoarele, care vor să candideze la acest titlu, să trimeată câte o fotografie pe adresa redacției noastre, și să completeze datele din buletinul publicat în această pagină.

CONDIȚIUNI DE PARTICIPARE

Candidata trebue să aibă vârsta de cel puțin 16 ani și nu mai mult de 24.

Trebue să nu fie, nici să nu fi fost căsătorită.

Să trăiască la părinți sau din muncă cinstită și să aibă o purtare perfect morală.

Nu sunt admise artistele de orice fel și nici manechinele.

La acest concurs poate participa oricare din candidatele la concursul nostru din anul trecut, întrucât n'a depășit limita de vârstă. Nu pot lua parte, însă, acele domnișoare, care se vor fi prezentat la vre-un concurs internațional.

Fotografia care ni se va trimite, să fie de dată cât mai recentă. Această fotografie n'are decât un rol eliminatoriu, întrucât pe baza fotografiilor, noi emitem invitațiuni la concursurile județene, care se fac în fiecare capitală de județ și în București prin prezentare personală.

Buletinul trebue completat cu cea mai mare exactitate și pus într'un plic cu fotografia. Pe plic se va scrie, pe lângă adresă (str. Constantin Mille No. 7, București I) și indicația: „pentru concursul de frumusețe pe 1930". Aceeaș indicație trebue s'o poarte și orice corespondență adresată nouă, relativ la concurs.

BULETIN PERSONAL

Numele și pronumele . . . .
Adresa: Strada . . . . No.
Comuna . . . . Județ
Profesiune . . . .
Locuesc *) . . . .
Vârsta . . . .
Inălțimea . . . .
Grosimea taliei . . . .
Culoarea părului . . . . Greutatea . . . .

*) Se va indica, în acest loc, dacă domnișoara locuește la părinți, la rude sau singură.

Statornicie şi nestatornicie

Este bine ca omul să fie nestatornic?

Nu.

Omul nestatornic e ca piatra care se rostogoleşte, care se rotunjeşte şi se şlefueşte, dar care cele mai adeseori se sfărâmă.

Popoarele care, în trecut, au cutreerat din loc în loc, mânate de pofta cuceririlor, sau de spiritul aventurier, au pierit. Au rămas, însă, şi au propăşit numai acelea, care s'au fixat într'un loc, durându-şi aşezări temeinice, — popoare care pot fi comparate cu stejarul a cărui coroană se înalţă spre soare, dar ale cărui rădăcini se înfig în adâncul pământului.

Prietenul nostru, desenatorul, a realizat frumos şi lămurit, în desenul de mai sus, ideia pe care i-am sugerat-o, atunci când ne-am gândit să scriem articolul acesta.

Noi ne-am gândit să abordăm astăzi tema statorniciei şi a nestatorniciei şi priviţi ce vorbitoare este ilustrarea ei de către desenator. Piatra care se rostogoleşte, nu prinde muşchiu. *Colţurile ei se rotunjesc, se netezesc, piatra capătă o formă ce place ochilor şi un lustru care e plăcut pipăitului.*

Dar piatra care se rostogoleşte, întâmpină riscul de a se sfărâma şi de-a fi spulberată, sub paşii trecătorilor sau de-a fi măturată de vânt.

Piatra care prinde muşchiu este însă aceea cu care sunt durate aşezările ce înfruntă vitregiile timpului şi ce aduc un folos temeinic omenirii.

Cu oamenii este la fel.

Sunt oameni cari nu stau la un loc. In ei stărueşte, încă, instinctul primitiv al vagabondării. Se şlefuesc uneori oamenii aceştia. Câştigă în strălucire. Dar, pe altarul interesului adevărat, al lor şi al societăţii, — căci omul, produs al societăţii, e tributarul ei, — oamenii aceştia nu pot aduce o contribuţie de seamă, decât când s'au fixat într'un loc, asemenea stejarului a cărui coroană se înalţă spre cer, însă ale cărui rădăcini se înfig în adâncul pământului.

* * *

Istoria prezintă dovezi instructive în această privinţă.

Altădată popoarele pribegiau dintr'un loc într'altul, cotropind, pustiind, mânate de pornirea vagabondării necugetate.

S'au rostogolit pe întinsul pământului, asemenea pietrei care se prăvale din munte, şi s'au fărâmiţat. Ce s'a ales de hoardele barbare, pe care neastâmpărul şi pofta nesăţioasă de cuceriri le-a purtat, încoace şi încolo, aşa cum o frunză e purtată de vânt?

S'au stins, ori au fost înghiţite, de popoarele care-şi duraseră aşezări şi care, un moment, se dăduseră în lături, din calea năvălitorilor.

Apa trece, pietrele rămân...

Romanii au cucerit lumea prin luptă, au păstrat-o prin munca lor constructivă şi au pierdut-o atunci când s'au clintit din loc, pornind pe drumul aventurii.

Au fost, însă, popoare pe care vitregia istorică le-a mânat dintr'un loc într'altul.

Un blestem a încovoiat umerii lor, — iar tragedia cea mai sguduitoare e desigur aceea trăită dealungul veacurilor de poporul lui Ahasverus, cel ursit să pribegiască deapururi, cu toiagul în mână şi cu traista în spate.

Dar ţiganii? Ce blestem a sădit în sufletul lor buruiana vagabondării, silindu-i să-şi poarte sub toate cerurile, nostalgia şi sărăcia?

* * *

Incet-încet, însă, oamenii şi popoarele s'au liniştit, aşa cum se linişesc apele tulburate. Şi-au durat aşezări şi, fixaţi, au putut să se consacre operei de ridicare a umanităţii, la treapta pe care ne aflăm astăzi.

* * *

Nu e bine ca omul să înţepenească pe loc. E dator să umble, să cunoască, să vadă, să audă. Spiritul curiozităţii, dorinţa de cunoaştere, să nu adoarmă într'însul.

Dar măsura se impune în toate. Şi omul e dator ca după ce s'a aventurat în lume, să coboare şi'n el. Să se reculeagă. Să se cerceteze. Să se cunoască.

Atunci când se va cunoaşte pe sine, va putea să-şi cunoască şi semenii.

Şi-apoi spiritele vagabonde nu se pot consacra operei creatoare, şi nu o pot realiza, decât, după cum am arătat, în momentul când au pus capăt vagabondajului.

Te retragi, între patru pereţi, cuprinzi fruntea în palme, calmul se aşterne în suflet, — şi-atunci te regăseşti.

Dealtminteri, în ciuda vitregiilor istoriei, de la începutul începuturilor, fiinţa omenească a năzuit să-şi durcze un adăpost. Adăpostul îl feria pe om de intemperii şi de atacuri, dar el îi oferia şi putinţa de-a se odihni şi de-a se reculege. Acolo s'au înfiripat gândurile de mai bună-stare şi acolo a plămădit cele dintâi ambiţii. In bârlogul său, a meditat asupra mijloacelor de a-şi răpune cu mai multă certitudine duşmanul, după cum tot acolo şi-a dat seama, apoi, că poate trăi mai bine şi mai sigur, în armonioasă convieţuire.

Dar şi celelalte vieţuitoare năzuesc să-şi durcze un cuib. Greerul şi furnica, rândunica şi barza, vulpea, lupul şi ursul, şi toate celelalte îşi caută sau îşi zidesc singure, cu trudă şi cu tenacitate, adăpostul, care le fereşte de asprimile naturii, de atacurile omului, în care se odihnesc, în care se înmulţesc şi în care se retrag, atunci când sunt rănite, să moară.

* * *

***Imprejurările vieţii au sfâşiat astăzi poezia căminului. Chiar cei cari ar voi s'o guste, nu mai pot, căci nu au un cămin. Casa,** în care stai e urâtă, e mică, e lipsită de aer şi de soare. Şi dacă, totuş, te deprinzi cu ea, — atunci când, însfârşit, în cuprinsul ei, începe să plutiască ceva din fiinţa ta, — eşti nevoit să te muţi, căci tu eşti chiriaş.*

* * *

„Vrem să facem din fiecare englez, un proprietar!" *a declarat primul ministru britanic, anul trecut, în Camera Comunelor, cu prilejul discutării problemei locuinţelor.*

Englejii şi, în special, conducătorii lor politici, nu sunt, — se ştie, — amatori de cuvinte frumoase, văduve, însă, de conţinut. Deaceea declaraţia premierului britanic fusese precedată şi a fost urmată de o operă constructivă, care a dat cuvântării, semnificaţie şi autoritate.

In Anglia s'a construit pe o scară întinsă, mai mult decât în celelalte ţări, unde problema locuinţelor a fost în mare parte rezolvată deasemeni. E trist că la noi problema a fost întârziată şi că, din pricina aceasta, asistăm încă, la spectacolul hărţuelilor dintre proprietari şi chiriaşi, la acela al scumpetei chiriilor, şi la al deplasării atâtor familii, dintr'un loc într'altul, ca ţiganii, cari îşi mută şatra, după vânt.

Casa, în care stai, e mai mult decât un număr de pereţi goi şi seci. In casa aceasta pluteşte ceva din sufletul celor cari o locuesc.

Şi rămâne într'însa, când o părăseşti, ceva din tine. Rămân amintirile, clipele frumoase şi triste, de bucurie familială, de reculegere, de vis, şi de durere.

Viaţa nu e ceva plăcut şi, mai ales, uşor. Şi condiţiunile vieţii de astăzi, sunt vitrege. Trebue să lupţi, să dai cu pumnii, sau să te strecori, ca să răsbeşti. Dar, în timp ce te zbaţi, te trudeşti, copleşit la biurou de lucrări, sau hărţuit pe drumuri, ca un cal de birjă, prinzându-te de piept, cu oamenii cari, în goana după o bucată de pâine, sunt gata să-ţi zmulgă de la gură pâinea ta, îndârjit, desgustat, obosit, — un gând stărueşte, ca o rază de soare, în mintea ta şi el te consolează: gândul că la sfârşitul zilei vei fi acasă, între ai tăi, că vei auzi un cuvânt, care nu-i mincinos, şi vei vedea un zâmbet, care nu e perfid.

Visăm pentru toţi ai noştri un cămin. Pentru d-ta, pentru dumnealui, pentru noi. In căminul acesta vom putea să ne împărtăşim din plăceri pe care bâlciul vieţii nu ni le dărueşte. In orele de repaoz, vom sta între ai noştri, în interiorul cald şi senin, şi legăturile dintre noi vor fi mai strânse de cât până acum. Nu vom mai fi atunci ca piatra ce se rostogoleşte şi se fărâmiţează sau ca frunza dusă de vânt.

ION PAS

PROFEȚI IN FRAC ȘI PREZICĂTOARE DE LUX

ARMAND-DE-JANVILLE

Lipsesc din geam cele trei cărți de joc, ce constituesc de obiceiu firma prezicătoarelor.

Scară de marmură, bonă ca de pe film, covoare persane, de contrabandă.

Căutam cu privirea, pe masa prezicătoarei craniul de mort și bufnița inexistente. Mă așteptam să intre o țigancă sau o mahalagioaică, una din acele ghicitoare vulgare, frecventate atât de intens de cuconetul burghez. Insă în salonul, cu decorațiuni moderniste, — o geometrie în roșu și negru pe păreți, — intră o doamnă tânără, foarte elegantă, cu un fel de diademă cabalistică pe cap, cu pantofi de aur în picioare și „quarante-quatre“ lucioși.

Se scuză, în cea mai perfectă franțuzească, de așteptarea ce-mi impusese și începurăm ședința.

Uimit că profetesa nu întinde cărțile de joc pe masă, că nu-mi ia mâna stângă și nici nu-mi servește ceașca de cafea, o întreb :

— Dar în ce ghiciți, d-voastră, d-nă ?

— A, domnule, cărțile, cafeaua, palma, iată șarlatanii, în care nu pot crede decât naivii !....

— Dar... nu sunteți oare prezicătoare ?... Așa mi-a spus madam X, care m'a îndrumat la d-voastră...

— Ba da, domnule, îmi răspunse profetesa. Dar d-voastră sunteți un om cult : gândiți-vă puțin ce legătură poate fi între caracterul, sau, mai ales, viitorul unui om, și... drojdia pe care-o lasă, pe fundul ceștei, cafeaua ?!... Să fim serioși domnule !

Dolores del Rio la Cărturăreasă

Trebue să recunoașteți că aveam dece să deschid ochii mirați : o prezicătoare, care contesta ghicitoria !

— Mărturisesc, d-nă, că nu mă dumiresc...

— Vă voi dumiri îndată, domnule : eu nu ghicesc în ghioc, cafea sau „bobi“, ci în transă!

— In transă ?... Adică cum vine asta, coniță ?

— Uite cum, domnule : d-ta trebue să stai nemișcat și să nu zici nimic... Dă-mi mâna... Așa... Mâna d-tale trebue să stea tot timpul într'a mea, ca să se producă astfel legătura, prin care fluidul astral al d-tale, va comunica cu impresionabilitatea mea mediumnică...

Mână în mână, față în față, așteptam. Profetesa închisese ochii și vagi fiori o făcură să tresară. Mă gândiam : „Ce se va petrece“? când profetesa începu să salte pe scaun, de parcă ar fi fost în legătură cu priza electrică, nu cu mine. Apoi, începu să facă urât de tot; asistam la un coșmar epileptic, cu țopăiri verticale și scurte pe scaun, cu convulsii și strâmbături înfiorătoare. Sudoarea perla fruntea Pytiei manicurate și câteva fire de păr oxigenat i se lipiră, de tâmplele, ce svâcneau accelerat. Incepu apoi să geamă și mărturisesc că o stare nelămurită de teamă, o anxietate fluidică, părea că se scurge în trupul meu, prin mâna, pe care profetesa mi-o strângea, într'o crispație.

In starea aceasta de supremă halucinație, profetesa delira :

— Văd... văd o grădină... o grădină vastă cu trei canibali... Aurora boreală se desface pe cer, ca o imensă coadă de păun...

— Vă rog, doamnă, nu înțeleg nimic... Vorbiți mai clar... Voi fi oare mâncat de canibali ?...

— St !.. Taci odată !... gemu profetesa !... Nu mă trezi din transă... Vrei să mă ucizi?...

— Dumnezeule !... șuerai îngrozit.

— Mai precis... urmă femeea în transă... Mai precis (și svârcolirile trupului ei reptilic atinseră culmea demenții), viața d-tale e un șir de mici tragedii și bucurii... Unele au lăsat urme, altele nu...

— O, coniță, dar aș vrea să știu viața cui nu e un șir de mici tragedii și bucurii ?...

— Ah, domnule ! strigă profetesa, sărind în picioare, d-ta nu crezi; nu pot să prezic celor ce nu cred, în puterea astralității mele devinatoare !...

— Doamnă, vă rog, nu vă treziți din transă, căci nu aș vrea să vă ucid... Dați-mi însă o dovadă precisă de puterea d-voastră de devinație astralică, și atunci....

— Intreabă-mă, ce vrei să-ți ghicesc ?

— De pildă... Sunt însurat sau nu ?

După o concentrare cu convulsii și scânceli, strângându-mi și mai tare mâna, profetesa zise :

— Ești însurat... Degeaba ți-ai scos verigheta, ca să mă prinzi... Nu-mi scosesem nici o verighetă, nu am fost nici-odată însurat și dau voe celui care m'o prinde, vreodată, la ofițerul stării civile, să mă ia la palme.

— Vă înșelați, d-nă, nu sunt însurat.

Atunci se petrecu un fapt uluitor. Profetesa se încruntă, deveni verde de mânie și urlă, țintuindu-mă cu un gest de hipnotizare :

— Ești însurat !... Când zic eu că ești, ești !...

— Nu sunt, doamnă....

— Taci !... Nu mă trezi din transă !... Iți poruncesc să fii însurat !... Iți ordon !... Gata, s'a făcut, ești însurat !....

— Zău nu !...

— Iți ordon ! strigă profetesa, amenințătoare

Cărturăreasa în elementul ei

ca o Meduză.

— Dar nu sunt....

— Ei bine, ești ca și însurat... Nu-i așa ?... O femee trece prin viața d-tale... O văd... E blondă...

— E brună !...

Profetesa m'a dat afară cu lacheii...

* * *

Hotel Royal. B...th.

Profesorul psihografolog, „privatdozent dela Universitatea din Utrecht“, imitație de fakir cu ochelari americani și un cioc retezat ca o pensulă plată, de șters diapozitive, mă primește împreună cu managera sa, care se prezintă :

— Madame Reine-Florence de B. cs. v. scriitoare.

Imi privesc interlocutoarea.

Inaltă şi distinsă, are ochii strălucitori, părul blond şi este prea pudrată poate.

Apropiându-se de o etajeră, îmi întinse un prospect şi făcu apoi prezentările:

Profesorul B..th, care a ghicit — spune managera lui, — celor mai reprezentativi oameni din Europa: Mussolini, Horty, regina Wilhelmina, l u c r e a z ă în „transă lucidă", când dobândeşte facultatea devinaţiei.

— Atunci, l-am întrebat, dece nu joci la ruletă, sau în cărţi? Te-ai îmbogăţi mult mai repede, decât dând consultaţii „psichografologice".

— Profesorul, îmi explică managera, este mult mai sus, decât să se coboare până la a face aceasta. El nu joacă niciodată. E distrat ca un savant şi dezinteresat ca un profet.

— Dacă ştie tot, nu-mi poate spune cât mai stă d. Maniu la putere?

Profesorul îmi răspunde că, pentru aceasta, ar trebui să aibe în faţă scrisul d-lui Maniu. Totuş, a văzut cândva o fotografie a membrilor guvernului şi dintre toţi, l-au impresionat figurile d-lor Maniu şi Vaida. Preşedintele consiliului are „o concepţie în stilul lui Buelow sau Bismark"!

— „Trebue să mai stea la putere, urmează profetul, fiindcă în jurul lui am văzut „fluizi de spirit invizibil", care-l sprijină!

— Când va pieri omenirea?

— Aceasta nu pot s'o calculeze oamenii. Viitorul îl văd ca o prefacere extraordinară. Einstein a avut dreptate: oamenii vor învinge magnetismul pământesc, şi se vor putea ridica în aer, câţiva metri de la pământ!... Ei vor avea intense preocupări ocultistice...

— S'a zis că solul Ţării româneşti se va scufunda....

— Nu văd un astfel de cataclism.... Ci prefaceri evolutive....

— Dar sonda dela Moreni cât timp va mai arde? l-am întrebat.

— Până în Decembrie, cel mai târziu.

— Aveţi vre-un autograf al sondei? Spuneaţi că nu puteţi ghici, dacă nu aveţi scrisul cuiva.

— Eu sunt însă şi telepat, îmi răspunse d. B..th.

— Cum adică?

— Pot ghici de aci, gândul unei persoane dela Viena, de pildă.

— Dacă ghiceşti gândul unei persoane dela Viena, desigur că, cu atât mai uşor, vei ghici pe al meu, care sunt lângă d-ta.

Şi formulai în sinea mea, următorul gând: *„E un profet mincinos, omul acesta"*?

Profesorul închise ochii, se încruntă, îşi mişcă trăsăturile feţei. Era probabil în „transa lucidă", despre care vorbia managera sa. Apoi îmi spuse că am un gând sceptic, de neîncredere.

Am rămas uimit. Oare, profesorul citise pe faţa mea, acest gând ce se exteriorizase, poate, într'un zâmbet de scepticism?

„As de pică", semnul morţii

„O pasienţă", care „nu vrea să iasă"

Lângă cortul ţigăncii

Ii spusei:

— Foarte bine, ai ghicit. Dacă mai ghiceşti încă odată, încep să fac mătănii în faţa d-tale!

Intre timp, se anunţase vizita unei persoane, pe care o cunoşteam. Am formulat gândul: *„Să ghiceşti că eu cunosc pe a c e a s t ă persoană"*.

Profesorul se concentră şi-mi răspunse:

— Mă enervează vizita ce s'a anunţat... Cred că te gândeşti la un eveniment din istoria omenirii!

Nu ghicise. Făcuse oare o asociaţie de idei cu întrebarea mea de mai sus, privitoare la viitorul lumii şi al României?

Dar trebue să recunosc că acest profesor, mi-a dat un buletin de analiză a scrisului meu, destul de just. Este incontestabil — lăsând gluma la o parte, — că profesorul B..th este un grafolog abil.

— De altfel, grafologia nu mai face parte din arsenalul ghicitoresc şi de vrăjitorie, ne spuse dânsul, ci e una din metodele psichologiei experimentale, formând ramura zisă *psichografologie*.

Alta.

Eram pe atunci reporter la un cotidian din Capitală. Un domn ceru să-mi vorbească. Era un individ, cu vânăt profund la ochi, cu privirile halucinate. Imi spuse:

— Domnule, vă rog să mă scuzaţi că nu pot să mă prezint.

— ?!...

— De altfel, numele meu nu v'ar spune nimic. Vă rog să mă salvaţi!

— Cu ce vă pot servi? îl întrebai.

— Să vă povestesc faptele: Sunt un vicios, un nenorocit. Disperat că nu mă pot desbăra de o anumită perversitate, m'am adresat unui doctor în ştiinţele oculte, care se lăuda că vindecă astfel de anomalii, prin psichanaliză. Se intitula elevul lui Freud. M'am dus la el, i-am expus nefericitul meu caz şi „doctorul" mi-a cerut să-i scriu un fel de memoriu, cu toate amănuntele cazului meu. Acum, fiind în posesia acestei grave destăinuiri, „doctorul" mă ameninţă că o va publica şi că va sesiza autorităţile, pentru a mă face de râsul lumii, dacă nu-i dau 100.000 lei...

— Nu vă pot face nimic, spusei a c e s t u i nefericit. Cred că nu doriţi să se publice ceeace aţi păţit.. Scandalul ar fi şi mai mare.

— O, nu... Aş vrea să mă sfătuiţi ce să fac... Cum să mă apăr?...

— Sezizaţi justiţia.

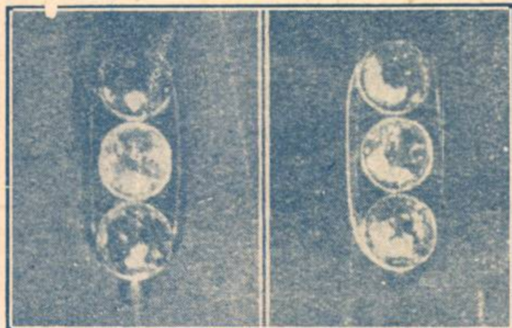
— Dar atunci, cazul meu va deveni public şi toată lumea va cunoaşte ceeace constitue ruşinea ascunsă a vieţii mele.

(Continuare în pag. 13)

Curiozităţi ştiinţifice

RECUNOAŞTEREA DIAMANTELOR PRIN RAZE ULTRAVIOLETE

Nu e vorba de a deosebi un diamant veritabil de unul fals, ceeace este o operaţie relativ uşoară mai ales pentru un specialist. O operaţie mult mai anevoioasă este aceea de a distinge origina şi calitatea a două diamante de aceleaşi dimensiuni şi tăiate în acelaş fel, examen aproape imposibil cu ochiul liber şi chiar în fotografia la lumina obişnuită.

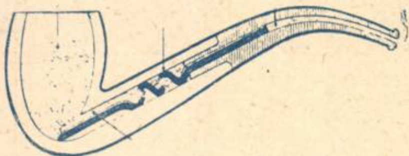
Lucrurile însă nu se mai petrec la fel dacă expunem diamantele la razele ultraviolete. Intr'adevăr, după originele lor particulare, briliantele supuse acestor raze, dobândesc anumite sclipiri caracteristice, deosebite dela un tip la altul şi diferite coloratiuni, vizibile cu ochiul liber.

Inregistrând, graţie unor dispozitive speciale fotografice, aceste jocuri de lumini speciale, se pot fixa documente obiective, servind la expertiza originei şi calităţii briliantelor, foarte necesare mai ales în unele controverse judiciare. Ilustraţia noastră reprezintă un grup de diamante, luminate sus de razele luminoase albe şi jos de razele invizibile ultraviolete.

PIPA CARE INLĂTURĂ NICOTINA DIN TUTUN

Ilustraţia noastră reprezintă un model special de pipă, realizată de un constructor francez şi care are darul de a elimina nicotina, partea otrăvitoare din tutun.

In acest scop, dispozitivul de funcţionare este alcătuit dintr'un jghiab, în forma unei jumătăţi de cilindru, în aluminiu curat, care se prelungeşte pe deoparte până aproape de focarul pipei şi pe de altă parte până la tubul de aspiraţie al fumului. Acest

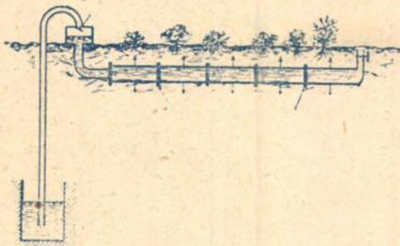
jghiab este ondulat în centrul lui şi executat în scobituri întortochiate în aşa fel încât fumul să fie întârziat în circulaţia lui şi silit să treacă prin toate cotiturile succesive. In modul acesta fumul se răceşte, în atingere cu jghiabul, şi depune pe pereţii lui o mare parte din nicotina ce-o conţine, — vre-o 38 la sută.

Pentru a curăţa o asemenea pipă este de ajuns să retragem „condensatorul" şi să-l ştergem cu o cârpă îmbibată cu alcool.

CUM S'AR PUTEA IRIGA SOLUL IN MOD AUTOMAT

Inginerul Korneff, profesor la Universitatea din Petrograd, a imaginat un procedeu interesant pentru irigarea automată prin utilizarea diferenţei de absorpţiune a solului. Dacă introducem de ex. în pământ un tub poros plin cu apă, el se va goli dacă pământul are nevoie de apă. Pe acest principiu se bazează sistemul lui Korneff, al cărui dispozitiv este următorul:

Intr'un şanţ săpat în pământ se instalează un rezervor de apă. Apa, menţinută la o adâncime de 0.50—1 metru se poate scurge prin intermediul unui sifon în tuburile de irigaţie. Aceste tuburi sunt îngropate la o adâncime de 30—40 centimetri, în fundul unui şanţ şi acoperite de un amestec de argilă şi var, ceeace le face *impermeabile la aer.* Se umplu cu apă tuburile poroase, se închid apoi robinetele de evacuare a aerului şi sistemul intră astfel în funcţiune. Intr'a-

devăr, dacă pământul are nevoie de apă, o aspir: prin tuburi; se produce astfel o depresiune în interior şi apa din rezervor se scurge în reţeaua de irigaţie. Dacă solul e îndeajuns de umed, nu mai intervine nici un fenomen de absorpţiune.

Pe de altă parte nevoile în apă ale solului depind de uscăciunea lui şi mai ales de plantaţiile ce le suportă. Graţie unui aparat special se pot evalua aceste nevoi, rezultatul servind apoi ca bază pentru determinarea adâncimei la care trebue stabilită pânza de lichid.

Profeţii în frac

(Urmare din pag. 12)

— Aţi căzut victima unui excroc, care vă va şantaja toată viaţa. E pedeapsa abaterii d-voastră dela calea normală. Regret, dar nu văd cum aş putea să vă ajut.

Cu capul în piept, gheboşat, omul plecă.

A doua zi, reporterul de fapte diverse ne aduse o fotografie. Era fotografia acestui om.

— Cine e ? întrebai.

— Un necunoscut, care n'a putut fi identificat. S'a împuşcat pe o bancă, la şosea?... Simt şi acum un fel de remuşcare....

ABEL SADONG

Două întâlniri interesante

STATELE balcanice au hotărît să organizeze o competițiune comună de foot-ball. Au ajuns la concluzia că decât codaș la oraș, e mai bine să fii, în satul tău, fruntaș. Și cum toate au cedat Europei Centrale și chiar celei de răsărit, cu scoruri adesea severe, s'au gândit că e mai nimerit să rămâe, în peninsulă, în intimitatea familiei. Invingătorul să fie cel puțin un vecin apropiat. Din aceste ciocniri sportive, ceilalți se vor oțeli de bună seamă și, cu timpul, vor fi destul de tari să înfrunte și apusul continentului.

Debutul competițiunei s'a făcut la București, cu întâlnirea dintre Jugoslavia și România. Sârbii ne-au cam învins de obiceiu, mai ales în matchurile dotate cu trofeul *„Regele Alexandru"*, subtilizat nouă cu dibăcie. In noua partidă însă, România și-a luat însfârșit revanșa, de mult așteptată. A învins cu 2—1 într'o dispută în care elanul, în vrajbă cu technica jugoslavilor, a eșit biruitor. Este o victorie meritoasă, semnificativă, și, înainte de toate, de real folos practic. Conducem așa dar în clasamentul „Cupei balcanice".

Această primă victorie nu trebuie însă să ne îmbete. E un efect de moment. Spre a-i asigura continuitatea, trebue să ne aşternem pe muncă serioasă. Succesul cere perseverență. Să ne pregătim deci sârguitor, ca să confirmăm reușita.

Stadiul Român a invitat, în Capitală, echipa de rugby a lui „Paris Université Club". Oaspeții au încercat să desfășoare un joc de clasă înaltă, însă au fost împiedecați de îndârjirea cu care s'au apărat stadiștii. Deși bucureștenii au jucat destul de bine, diferența de 23—3 pentru francezi, încă nu a fost oglindă fidelă a jocului în sine. La noi se comite aceeaș greșeală de a da atenție deosebită defensivei, și a împiedica pe adversar să marcheze. Se fac mai puține încercări de a se marca. Din aceste motive Stadiul a obținut un singur drop-goal, de la mijlocul terenului.

Echipele de foot-ball

Francezii au fost vădit impresionați de excelenta primire al cărei obiect au fost la București, și păstrează cele mai bune amintiri din această vizită.

* * *

Atleții români s'au înapoiat din vizită la Atena, unde au concurat la „Olympiada balcanică". Cu toate încercările, nu au reușit să regăsiască reputația pierdută în Iulie, la Lemberg. Din patru națiuni, s'au plasat în locul secund, la o diferență mare de Grecia, prima clasată, și cu puțin numai înaintea Jugoslaviei și Bulgariei.

Este o nouă verigă la confirmarea prevederilor noastre. Cu actuala conducere a atletismului nostru, este mai recomandabil să facem matchuri de țurcă sau bile, decât să concurăm în probe clasice. Să ne compromitem cel puțin cu rost. De ce să fim bufonii aitora, mai ales că nici nu suntem în sezonul de circ?

O fază în match-ul de rugby

In Capitală s'a ținut congresul arbitrilor, prezidat de distinsul avocat din Cernăuți, d. dr. Alex. Vonețchi, cu participarea delegaților din întreaga țară. Asistă căp. Al. Suciu (Brașov), Nagy Ludovic (Cluj), Ciurel (Cluj), Ing. Șincai și Popescu (Arad), Vogt (Arad), Volșanschi (Sibiu), Danielescu (Iași), Crihan (Chișinău), Cpt. Radu (Tg.-Mureș), etc., etc.

Arbitrii își manifestă cu acest prilej rolul lor important, în mișcarea sportivă românească.

S'a ales un nou Birou permanent, pe anul în curs: Dr. Sabin Vațianu, Căp. Alexandru Suciu, Alphonse Vogel, Vasile Nicolaeviciu și Ștefan Alessandriu.

BOX

PE TARAMUL boxului, după strălucita victorie a lui Lucian Popescu asupra lui René Challange, două campionate naționale, la categoria pană și ușoară, arată că nici programul între băștinași nu este încă epuizat.

* * *

Pe afișul străin, pentru noi este de menționat victoria lui Boireau asupra negrului Soya. Francezul care a cedat la București lui Marcel Schoenfeld, a provocat pe compatriotul său Defer pentru titlul național. Cum Schoenfeld are o decizie asupra sa, și este și cetățean francez, deși locuește în România este îndreptățit să boxeze de asemeni pentru titlul lui Defer.

După Lucian, un al doilea boxeur localnic se afirmă deci pentru programul internațional.

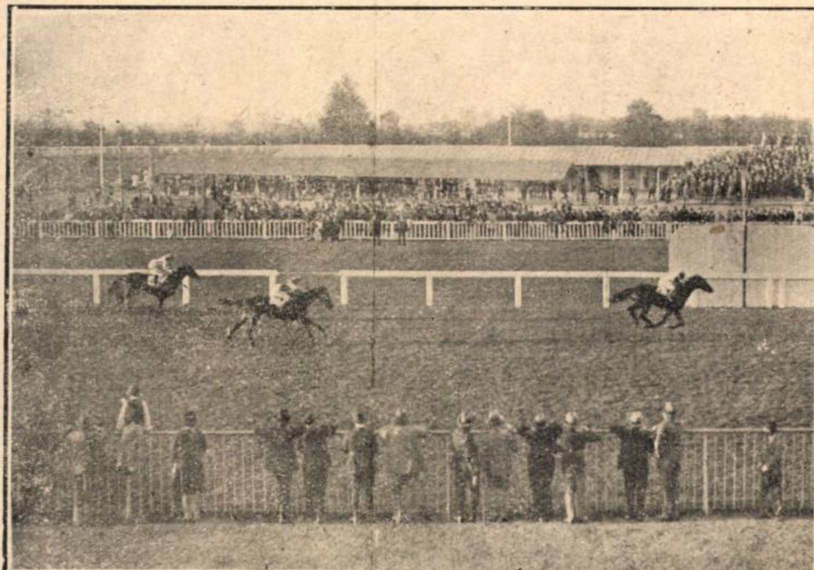
AUTOMOBILISM

LA PARIS salonul expoziției de automobile se bucură de un succes strălucit. Regretăm că la noi reprezentanții caselor străine nu iau și ei inițiativa deschiderei unei expoziții. Este cea mai bună reclamă pe lângă faptul că se oferă amatorilor lucruri interesante și căutate.

O asemenea expoziție ar fi la locul ei, întrucât automobilismul a luat la noi o desvoltare extraordinară, fiind practicat pe o scară foarte intinsă.

A. Vg.

Cel mai bun cal românesc

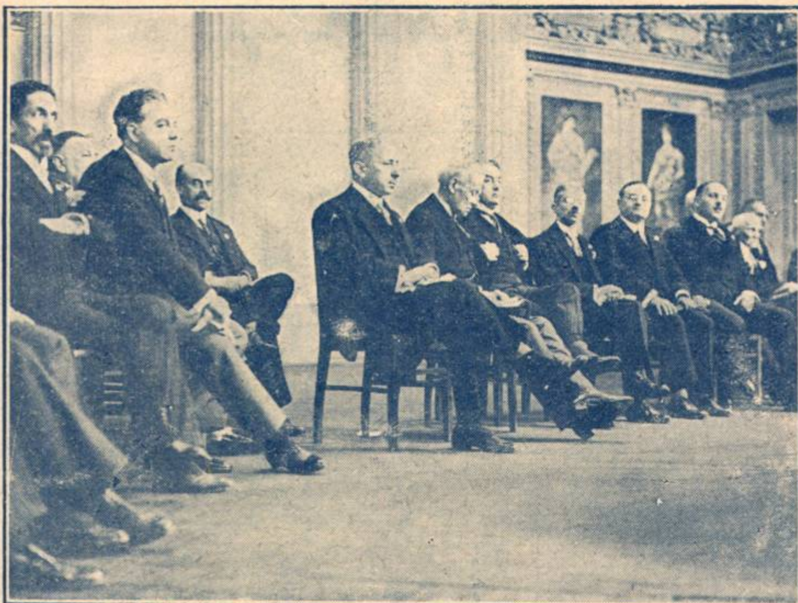
Duminică 6 Octombrie cor., s'a disputat la hippodromul Băneasa, marele premiu al Arcului de Triumf", în valoare de 400.000 lei Cursa a fost câştigată pentru a doua oară de GHIAUR, călărit de jokeul GOLOWKIN, — dovedindu-se prin aceasta că este cel mai bun cal pe care-l posedă azi turful românesc.
Fotografia din stânga, arată distanţata sosire din premiul „Arcului de Triumf" (în cap, GHIAUR), iar cea din dreapta, pe câştigător şi jokeul în paddock

Echipele de rugby, care au jucat Duminică, 6 Octombrie în Capitală

Actualitatea

In Capitală s'a ţinut săptămâna trecută congresul internaţional al penaliştilor.
Ilustraţia noastră înfăţişează pe congresişti într'una din şedinţe.

Gustav Stressemann, ministrul de externe al Germaniei şi unul dintre cei mai propovăduitori ai păcii, a murit la începutul lunei acesteia.
Ilustraţiile noastre înfăţişează pe Stressemann student şi fotografia făcută defunctului pe catafalc.

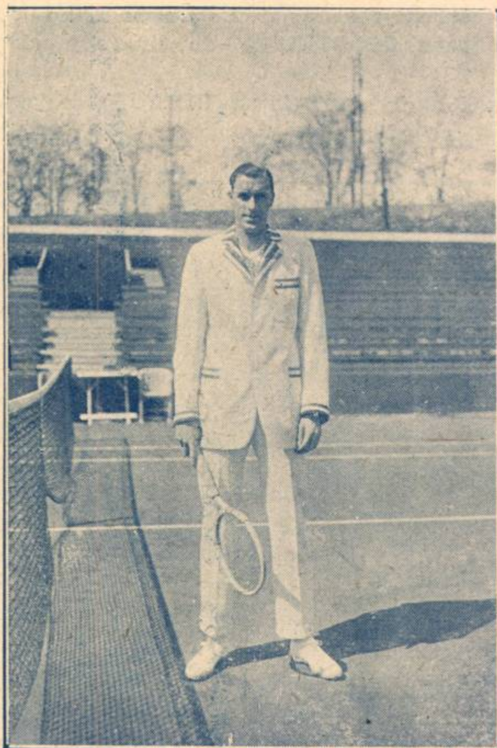

La Ty
Ahmed Zo

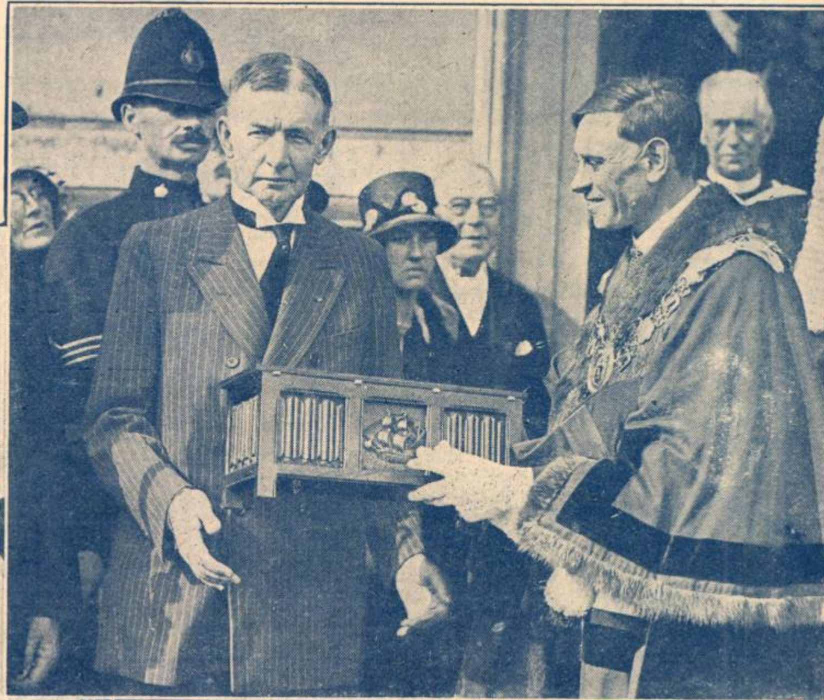

Wiliam T. Tilden supranumit „Big Bill" a fost, vreme îndelungată, cel mai bun jucător de tennis din lume. Victoriile sale răsunătoare se datorau mai ales multiplelor trucuri şi lovituri pe care le întrebuinţa. Astăzi vârsta şi-a spus cuvântul si Tilden a fost înfrânt de cei 2 aşi francezi, Lacoste şi Cochet. Totuş, chiar astăzi, mai contează ca al 3-lea jucător de tennis, din lume.

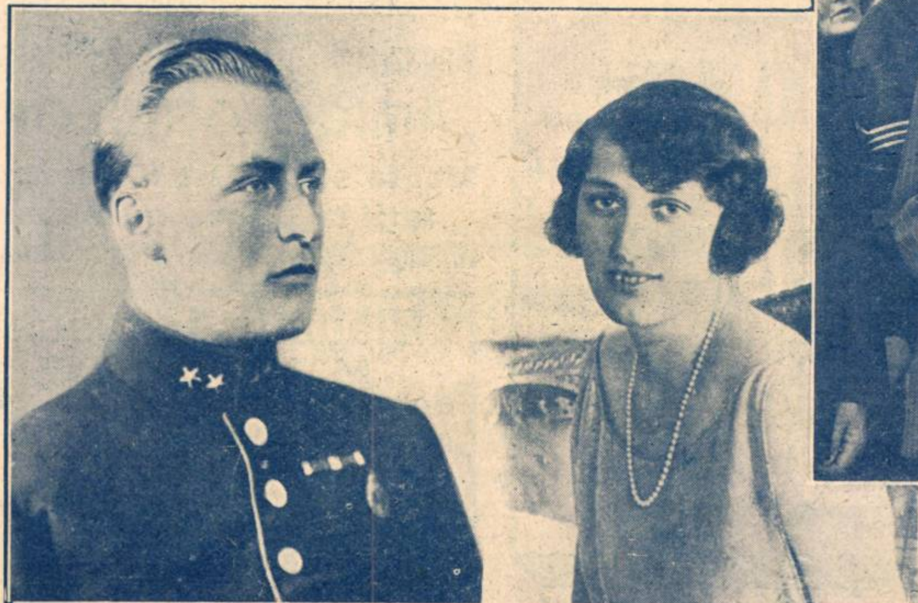

Generalul Dawes, ambasadorul american la Londra, a fost declarat cetăţean de onoare al vechiului oraşel Sudbury în Suffolk, unde s'au născut strămoşii lui. Ambasadorul este un descendent al lui William Dawes, un minier care a emigrat din Sudbury în New-England în 1635. Ilustraţia noastră înfăţişează pe generalul Daves primind caseta care conţine diploma, din partea primarului din Sudbury.

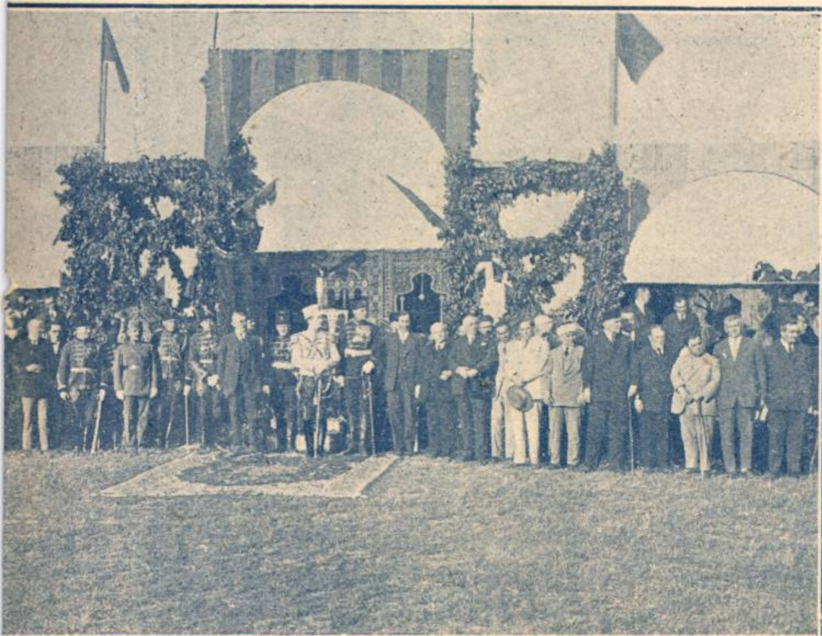

Prinţul de coroană al Norvegiei, Olaf şi Principesa Martha, care s'au căsătorit în Martie trecut, sunt în aşteptarea unui moştenitor.

L
den
ţa o
naţi
raţi
graf
făţiş
gaţi
Rey
lor,
în E
part
tații
meie

...a în ilustraţii

...rana au avut loc, de curând, serbări pentru proclamarea lui ...gu, rege al Albaniei.

Generalul Berthelot, care a colaborat cu armatele române în răsboiul cel mare, şi a fost numit cetăţean de onoare al ţării noastre, a sosit săptămâna trecută în România. Generalul Berthelot, după ce a fost în Bucureşti, a făcut o vizită la moşia sa. (Foto Wusyk, Gura Humorului).

Unul dintre cei mai renumiţi sculptori francezi, Antoine Bourdelle, a murit săptămâna trecută, de o boală de inimă, în vârstă de 69 ani.

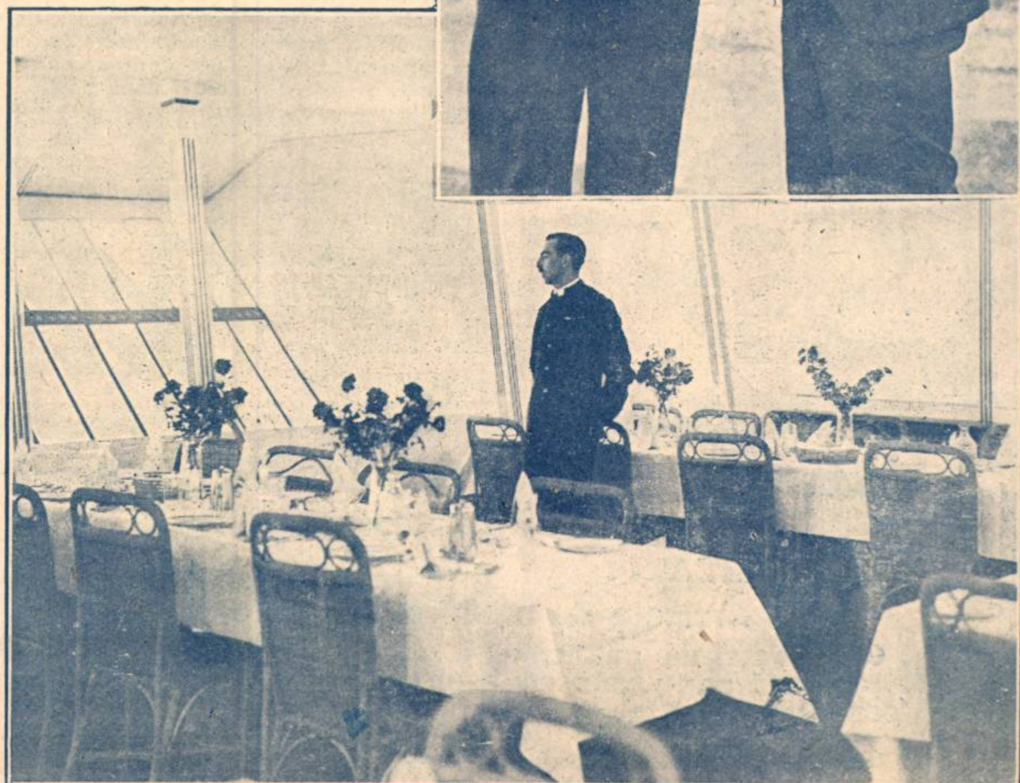

Săptămâna trecută a fost predat oficial uriaşul dirijabil englez „R 101". El e gata de sbor. Are o lungime de 230 metri, e propulsat de cinci motoare şi poate transporta 102 persoane, pe bordul lui. Ilustraţia noastră înfăţişează pe maiorul G. H. Scott, care va comanda acest dirijabil şi pe d-l Jonhson, primul pilot. Jos sala de mâncare a navei.

...a Baden-Baden se va înfiinţa bancă internaţională, a reparaţiilor. Fotografia noastră înfăţişează pe delegaţii americani ...nolds şi Traylor, cari au sosit ...uropa, spre a ...icipa la tratativele de interesare, a băncii.

Chemarea Mării

(Continuare din pag. 4-a))

tului. Aerul era liniştit de tot. Cu barca mea plecai şi eu la Motu, insulă de coralii; centrul sectorului de scufundare, departe cam la vre-o şase mile. Inaintam încet. Când trecui prin centrul lagunei, unde adâncimea era de mai bine de treizeci de braţe, zării numeroşi rechini, în dâra lăsată de barcă. Unii erau mai lungi de şase metri.

Vâsliam de multă vreme şi eram încă departe de centrul pescuitului, când zării eşind din apă capul a trei indigeni, cu ochelari, singuri în largul lagunei, la două mile de orice uscat, într'o apă plină de rechini. Cele trei capete râdeau zgomotos şi păreau că se simt foarte bine.

Mă apropiai, intrigat. Cei trei cufundători se menţineau la suprafaţă sprijinindu-se de câte un butuc făcut din lemn uşor de hibiscus, de care era legată cu o sfoară o reţea, unde puneau stridiile. Imi spuseră că veniseră până acolo cu o luntre cu pânze, care avea să vie să-i ia după amiază, apoi dispărură sub apă.

Mult mai departe luntrele formau un grup compact. In fiecare se aflau câte doi indigeni. Ei mă primiră cu strigăte de bucurie şi îmi oferiră portocale şi manios. Unul îmi spuse că voia să se scufunde pentru mine, ca să deschidă o scoică în cinstea mea.

In adevăr, dispăru în adâncime la vre-o zece braţe şi reapăru numai decât, ţinând o stridie în mână. O deschise şi nu găsi înăuntru perla dorită, ceeace nu era de mirare, căci proporţia stridiilor, care conţin „poe" sau perle, este de una la mai multe mii. Scoica mi-o dădu mie ca amintire, în timp ce gustam carnea stridiei, stropită cu zeamă de lămâe.

Inspectai, mai departe, flotila de pescuit, din toate părţile mă chemau, ca să-mi ofere scoici.

Indigenii lucrau câte doi, pe fiecare pirogă şi formau grupe vesele, căci hohotele lor de râs copilăresc se auziau până în depărtare. Fără încetare se mutau cu pirogele, ca să caute locurile pline de scoici. Pentru aceasta priviau printr'o cutie dreptunghiulară, cu fundul de sticlă, prin care apăreau, cu cea mai mare claritate, toate detaliile solului sub-marin.

Câteodată un indigen scotea strigăte de bucurie, zărind scoicile şi se pregătia să se scufunde. Işi scotea pălăria şi haina, care îl apărau de dogoarea soarelui şi, scăpat de costumul puţin elegant, semăna cu un zeu de bronz. Apoi încăleca peste pirogă şi, ţinându-se de balustradă, executa un lucru preliminar, foarte important.

Incepea să facă aspiraţii adânci, apoi arunca aerul afară scoţând un fel de şuerat particular, care se auzia la mare distanţă. Şueratul acesta este, cred, particular scufundătorilor şi nu pot înţelege la ce serveşte, decât ca să reguleze respiraţia.

Scufundătorul poartă ochelari, deobicei de lemn, făcuţi cu mâna. Sticlele sunt fixate cu mastic. Ochelarii aceştia au drept scop să cruţe ochii de accidente oftalmice, care sunt foarte dese.

In cele din urmă, după mai multe minute de exerciţii de respiraţie, pescuitorul dispărea şi se urca, iar, numaidecât, ţinând scoica în mână.

In timpul cât stătea sub apă, camaradul său îi urmăria, cu atenţie, evoluţiile, gata să-l apere, în cazul că era atacat de un rechin, gata să-i dea ajutor, în caz de accident.

Coborându-se în apă, toţi scufundătorii îşi pişcau nasul cu o mână şi toţi pretindeau că mai jos de cinci braţe adâncime, aerul le eşea prin urechi, dar deoarece acest lucru a fost stabilit de mai mulţi savanţi ca imposibil, este vorba de bună seamă de o iluzie, produsă de presiunea apei asupra timpanului.

Scufundătorii buni stăteau deobicei sub apă unul până la două minute. Scoicile găsite nu erau deschise numaidecât, căci pescuitorii căutau întâi să fie la adăpost de privirile indiscrete, ca să-şi examineze norocul.

Scufundătorii cei buni fac vre-o sută de kilograme de scoici pe zi, iar unii, excepţionali, ating două sute de kilograme. Scoica valora la Mangareva doi franci kilogramul.

Perlele erau rare şi valoarea lor totală de export atingea pe cea a scoicilor. Totuşi, anul trecut a fost cu deosebire de bun. Un scufundător a avut norocul să găsească o perlă imensă, neagră, care înainte de sosirea comercianţilor evrei din Paris, a fost suflată de comerciantul chinez al locului, pe preţul de o sută zece mii de franci.

Spre seară, pirogele începură să se retragă spre o insulă, unde scufundătorii îşi construiseră adăposturi din bucăţi de tablă ondulată.

Mâncarăm sub cerul liber şi amintirea acestui prânz nu mi se va şterge niciodată. Se serviră banane fierte în apă, stridii fripte pe frigări de lemn şi „popoi" vechi de cinci ani.

Popoi este pasta fermentată din fructul arborelui de pâine, conservat sub pământ, învelit în frunzele lui. Pasta aceasta răspândeşte un miros pătrunzător, asemănător brânzeturilor noastre când sunt foarte fermentate şi numai puţini Europeni se pot obişnui cu ea. Popoi constitue hrana principală a indigenilor.

Masa era, ca totdeauna în Polinezia, o afacere foarte serioasă şi toată lumea mânca în tăcere. Când întorceam capul câteva clipe, ca să privesc peisagiul, cerul sau apa, unul dintre amfitrioni mă chema la ordine. zicându-mi: „Kakai" ceeace înseamnă: „mănâncă" şi mi se dădea o nouă porţie.

Film în film

(„A fost o moară pe Siret")

ORICE film are filmul lui. Adică povestea lui care, la rându-i, ar putea întruchipa un film. Şi cum orice film nou are iarăşi un film, ar însemna că, spre bucuria amatorilor de poveşti, şirul filmelor să nu mai aibă sfârşit, ceeace ar fi tare neplăcut pentru breasla cinematografică şi, mai ales, pentru regisorii încărcaţi de manuscrise, pe care nu au vreme să le citească, deşi afirmă invariabil tutulor scenariştilor că manuscrisul lor e admirabil.

Aşa mi s'a'ntâmplat cu Martin Berger, când i-am propus să facem un al doilea film din isprăvile turnării primului film internaţional în România: „A FOST O MOARA PE SIRET", care va rula peste o săptămână în Bucureşti.

— Admirabil, dar să nu mai spui nimănui! Vrei să ne culezi meseria? Aşa, ca poveste, mai merge; dar când o afla publicul cum se face un film, se ia cu mâinile de păr!...

Şi aşa se face că am renunţat la scenariu şi, din gustul indiscreţiei, m'am mărginit la poveste, — deşi Martin Berger, pretinde că o poveste publică nu mai e poveste, fiindcă-i lipseşte aureola şi taina şi... fiindcă nu-i convine să-i dau meseria de gol. Se va găsi cineva printre cititori să mă apere când Berger mă va lua de gât? Dar ascultaţi:

Când a fost să scoatem „Moara pe Siret" pe piaţa internaţională, am declarat că n'o putem scoate decât cu stele internaţionale, că pe cele naţionale le cunoaştem de mult şi nu sunt eu de vină dacă nu le cunoaşte piaţa internaţională. Berger a adus deci pe *Albani* şi pe *Gerth,* fără să vorbesc de *Malikoff* şi *Fuetterer,* a căror cunoştinţă aţi făcut-o cu toţii, fie pe ecran, fie prin autografe, fie la Strand în orele de odihnă.

Nimeni dintre cititori nu i-a văzut, însă, la muncă, într'o ţară pentru ei străină, unde lipsa pregătirii tehnice ar fi îngăduit din partea lor o liniştită încrucişare de braţe, dacă nu era răgetul de taur al lui Berger şi buna dispoziţie a tuturor, sburdând pe iarbă verde, ca nişte cai de curse, gata să sară obstacolele cele mai neaşteptate pentru năluca unui premiu ce se oglindea de pe atunci înmiit pe ecran.

Moara noastră nu venia, ci ardea pe Siret: face mai multă impresie în film. Numai că în cinematograf se face totdeauna câte-o probă. Moara noastră era de lemn şi de stuf. Vă închipuiţi că a ars ca un chibrit. Pompa de incendiu a satului, nici n'a putut fi întrebuinţată. Lecţie pentru primar, nu pentru noi, căci ne venise cerul într'ajutor şi se pornise o furtună ce încovoia sălciile şi flacările la pământ. Limba lor ne mângâiase la glesne şi curioşii dăduseră birul cu fugiţii când Berger, tunător, răcni la operatorii săi pe fugă:

— „*Los!* E cea mai frumoasă scenă din film".

Dreapta sus: **regisorul Berger şi autorul acestui articol;** jos mijloc: **carul miresei din** „A fost o moară pe Siret"

Că, pentru realizarea ei, fotograful îşi pierduse casetele, că Fuetterer şi Voss se nămoliseră în baltă de nu mai puteau să iasă, că Albani salvată de incendiu se căznia ruşinoasă să-şi spele cămaşa ţărănească de mâzga lintiţii, n'are importanţă. Evenimentul cel mai grav fu sosirea lui nenea Iancu Brezeanu, morarul, o oră după arderea morii, fără vina nimănui şi cu desnădejdea tutulor, căci morarul din film murise...

Albani, deşi ţărancă neaoşă, se încăpăţâna să afişeze în mod clandestin tulpane scoţiene, cu toate observaţiile drastice ale folcloriştilor noştri, veşnic la faţa locului. Nu mai spun că fota şi-o ridica mai sus decât trebuia, stârnind zâmbetul aceloraşi specialişti, cari îi ertau atunci şi scena sânului desgolit şi cozile false, adăogate de artistă, după fantazia-i siciliană. Temperamentul însă domina situaţia.

Abia la Florica, acelaş temperament dădu greş, când anticipând asupra cunoştinţelor ei agricole, Albani se repezi la vita cea mai vânjoasă şi încercă să mulgă un taur.

Dar, până atunci, câte peripeţii: la Răteşti, unde ne aşteptau şire de care încărcate şi lanţuri de secerători, se întâmplase o mică tragedie şi trupa rămăsese singură în gară, fără conducător. In aceeaş zi, la două dinspre dimineaţă, mi se întâmplase să rămân cu Titi Dimăncescu zălog în nisipurile Argeşului, cu maşina bine înţeles; şi George Brătianu, care va fi pentru parlament o figură politică, dar care pentru mine este om de suflet şi are aptitudini de bună gospodină, ne-a gătit în halat ochiuri pentru doi entuziaşti nemâncaţi în clipa când mijeau zorile. George Brătianu porneşte cu Fordul lui la Piteşti, dar o clipă în urmă mă întreb dece n'a luat fetiţa cu el şi poruncesc şoferului meu să-l ajungă. Peste o clipă îmi văd maşina în curte cu un ţăran pe scară urlând după lumânare. Şoferul pretinde că a omorât un om. Nu-mi vine a crede. Dimăncescu porneşte razna cu Cadillacul d-nei Brătianu şi cu fetiţa spre Piteşti, iar eu în urmă, distanţând praful, în aceeaş direcţie, căutând mortul.

— „Cum te chiamă?... şi dacă auzii că-l chiamă Ghiţă, (că el îmi spusese), mă potolii. O fugă până la spitalul din Călineşti, unde l-am internat şi d ă r u i r e a unei căruţe cu hamuri cu tot, sfărâmată din indolenţa căruţaşului ce-şi păştea caii la marginea drumului, stând de-acurmezişul şoselei, n'au fost nimic pe lângă spaima şoferului meu, care refuza categoric să mai servească, pentru tot aurul din lume.

Către Moineşti, către ţinutul unde copiii de boieri îşi agonisesc averea ca să poată lua o fată de morar răpită — aşa se spune în film — trupa o porni fără mine, nespusă bucurie de odihnă. La Sinaia, directorul Cazinoului, dădea zor să mai stea. Dar ei, furând pe fata morarului, nici nu se gândiau. Iar dacă era scris să le ţâşnească o sondă la Moineşti, eram datori s'o scoatem la căpătâi şi am scos-o cu vârf şi îndesat. Intorcea Fuetterer şi Voss la roată, cum sunt puţurile ţărăneşti, când le ţâşni o coloană de petrol în obraz şi, sub îndemnul regisorului, se repeziră urlând peste ea de-ţi era mai mare dragul dar şi mai mare mila.

Trei ore am aşteptat în urmă în cerdacul inginerului Wybranowski dela Danube Oil, ca tinerii să se cureţe. De 18 ori s'au spălat cu săpun şi cu perie de podele sub duşul de gazolină, dar când au intrat în sala de mâncare puţiau ca nişte îmbogăţiţi de război. La Văratec, trei zile în urmă, Fuetterer mă rugă să-l scuz pe lângă stariţă că perna îi rămăsese... cam umbrită.

Am revăzut aceeaş lume la Berlin, lucrând în alt ritm, în ritmul disciplinat şi metodic al atelierului, cu decoruri de carton

lipsite de poezia văzduhului. Şi Werner mi-a spus :

— „Grozav m'aş unge cu petrol! Când mai facem un film în România?"

Impresiunile pe care le-au lăsat atât Werner Fuetterer şi Marcella Albani, cât şi regisorul Berger împreună cu ajutorii săi, vor rămânea neşterse din amintirea celor cari au lucrat cu ei sau i-au cunoscut întâmplător.

Şi la „Wellenbad-ul" berlinez din Luna-Park, în timp ce Werner e fotografiat „călcând apa" cu mingea de voley-ball în mâini şi cu părul cârlionţat şi ud, căzând deasupra ochilor, îmi amintesc de acelaş Werner, care în vara aceasta, — înconjurat de un grup entuziast de admiratori, — a uimit toată lumea prin rezistenţa de care a dat dovadă în bazinul strandului Kiseleff. Şi când îl văd purtat pe umeri de un grup de sportsmeni berlinezi, îmi amintesc că aceeaş manifestaţie i s'a făcut şi la Bucureşti,

Sus: **Fuetterer, Voss şi Marcella Albani, într'o scenă veselă;** stânga: **Marcella Albani, e surprinsă la baie, pe malul lacului**

ceeace dovedeşte că simpatia cu care este întâmpinat acest adorabil Don Juan al ecranului, este aceeaş peste tot.

La fel şi cu Marcella Albani. Am revăzut-o într'o seară ploioasă la „Metro-Kino" de pe Kurfürstendamm. Şedea liniştită pe un scaun din parter, revăzând creaţiunea ei din „Femeia pe cruce". Şi când spectacolul s'a terminat şi un curios a observat-o, a fost în asemenea mod ovaţionată, încât a fost nevoe de intervenţia poliţiei spre a-i asigura plecarea.

La fel cum i s'a întâmplat şi în Bucureşti, când a fost să revadă aceeaş bucată, la un cinematograf de pe boulevardul Elisabeta.

MARCEL ROMANESCU

Figurile Ecranului

Buster Keaton-Malec

UN ACTOR *de cinematograf, este cu atât mai popular astăzi, cu cât reuşeşte să se adapteze gustului cât mai multor categorii de spectatori. Buster Keaton — ca şi Charlie Chaplin şi într'o măsură oarecare Harold Lloyd — îşi datorează marea sa popularitate, faptului că este pe gustul tuturor.*

S'a născut acum vreo 38 de ani. Părinţii lui au fost actori de teatru. De la o vârstă

foarte fragedă, a debutat şi el în teatru alături de părinţii săi. Când cinematograful a început să facă progrese, a fost angajat pentru turnarea de comedii de metraj scurt. Imediat a reuşit să se afirme. Geniul lui a atras atenţia regisorilor cari i-au încredinţat roluri în filme lungi. De aci calea succesului i se deschise, ajungând în scurt timp vedetă consacrată.

Malec reprezintă tipul omului calm, omul care nu râde niciodată!

Sacul cu întrebări

Incepând de azi rugăm pe cititorii noştri a ne răspunde la această rubrică, după apariţia fiecărui număr, cunoscând că în viitor nu vor fi luate în consideraţie răspunsuri la întrebări din mai multe numere odată.

* * *

1) Care este primul film cu Greta Garbo, prezentat la noi?

2) Care este vedeta care are cele mai mari venituri de pe urma filmului?

3) Cine este George Bancroft?

4) Cine a regisat „Ispitele Trupului" cu Jannings şi care este un alt fim mare, realizat după o celebră piesă de teatru de acelaş regisor?

5) Care sunt ultimele filme cu Pola Negri, realizate în America?

6) Care actor român interpretează un rol principal alături de Gina Manès şi Jaques Catelain într'un film extras după un roman de Kessel, şi care este numele acestui film?

7) Care societate de filme din America a luat anul acesta premiul pentru cinematografie, şi pentru care film anume?

8) Care este ultimul film al lui Fritz Lang?

9) Care este cel mai mare cinematograf din lume?

10) De ce origină este Adolphe Menjou şi care este actuala lui situaţie matrimonială?

Poşta cinefililor

O cinefilă. Evelyn Holt locueşte: Berlin SW 48 Friedrichstrasse 250. Cel mai nou film pe care l-a făcut se chiamă „Fata pe cruce". Acuma lucrează la filmul „Die Schleiertänzerin". Câteva adrese ale caselor de filme berlineze: Ufa Berlin SW 68, Kochstrasse 6—8; National Berlin SW 48 Friedrichstrasse 10; Terra Berlin SW 68, Kochstrasse 73; Hegeroald, Berlin SW 48 Friedrichstrasse 250.

Ilse Botoşani. Lee Parry locueşte: Berlin W. Kurfürstendamm 195. Harry Liedtke Berlin Gruenerwald Bismarck allee 16, Maria Paudler Berlin Halensee, Albrecht Achilles Strasse 5 a, Asta Nielsen Berlin W. Kaiserallee 203, Ema Morena Berlin NW 23 Händelstrasse 5, Pola Negri c/o Elstree Studio, Hersfordshire, Anglia.

Fritz. Liane Haid locueşte Berlin W, Würtembergische Strasse 13. Harry Piel, Berlin Charlottenburg Kaiserdamm 77. Adresa lui Jackie Coogan 673 South Oxford Avenue, Los Angeles Cal. U. S. A., Harrold Lloyd, 6640 Santa Monica Boulevard, Hollywood Cal. U. S. A., Lucy Doraine c/o Fox-Studios 1401 Wertern Avenue Hollywood Cal. U. S. A.

Rudi. Cel mai nou film al Annyei Ondra se chiamă: „Fata cu biciul".

Un cititor. Ivan Mosjoukine lucrează momentan la un film al „Ufei": „Dracul alb". Mosjoukine s'a născut la Penza în Rusia. Este căsătorit cu actriţa daneză Agnes Petersen.

Susi K. Betty Amman locueşte: Berlin W. Kurfürstendam 42. Lien Dyers c/o Universal Berlin W. 8 Mauerstrasse 82.

IGOL

Jocurile „Realității Ilustrate“

JOC DE CUVINTE INCRUCIŞATE

Lisl Goldarbeiter („Miss Universe)“

(10 puncte)

de *Traian Popescu. Loco*

ORIZONTAL: 1) Plantă cu flori mari şi mirositoare. 5) Divinizat. 8) Pronume. 9) Organ. 11) A subsista. 12) Protecţiune. 14) Notă muzicală. 15) Demnitate 17) Partea unui peisagiu. 18) Celebru oraş antic. 19) Numeral. 20) Exclamaţiune. 21) Bezea (fam.). 22) Insulă în Oceanul Atlantic. 24) Interval de timp. 25) Interjecţie 26) Literă grecească. 27) Dumnezeesc. 29) Negaţie. 30) Oraş în Germania. 31) Celebritate (fig.). 35) Precis. 36) Insectă ce înţeapă vitele. 37) Epoci. 38) Graţiez. 39) Zeu egiptean. 40) Cămaşe ţărănească. 41) Fluviu în Italia.

VERTICAL: 1) Pronume. 2) Divinitate. 3) Noroiu. 4) Ţine! 5) Salutare. 6) Individ. 7) Tăcuţi. 8) Pronume (pl.). 10) Suportă cu răbdare. 11) Fecioară. 13) Instrument ce se întrebuinţează în unele orchestre. 14) Senină. 16) Pronume. 17) Măreaţă. 22a) Demnitate. 23) Armată. 24) Prefix. 25) Ideal irealizabil (fig.). 28) Zeiţa frumuseţii. 32) Impărat. 33) Plantă medicinală. 34) Numeral. 40) Personagiu mitologic.

REBUS

(10 puncte)

de *N. Gh. Popescu* R.-Vâlcea

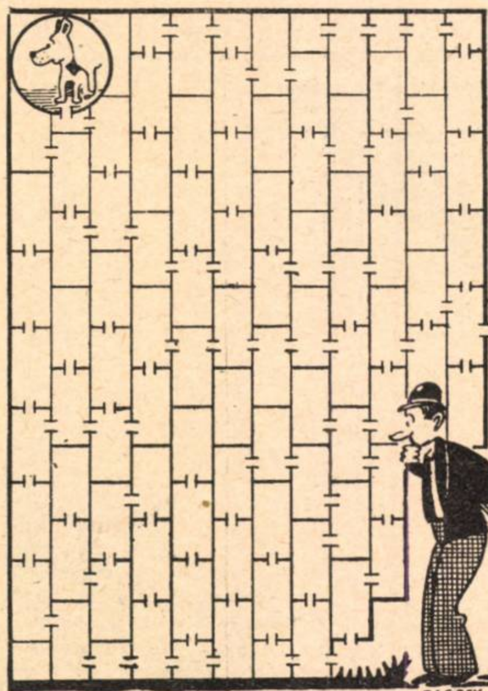

Se va afla o strofă de patru versuri dintr'o celebră poezie de Eminescu.

(Labirintul)

(10 puncte)

de *Quiddam*

— Cum va merge stăpânul, ca să ajungă la câine?

Poşta jocurilor

„Emilia“-Buzău. — Pseudonimul de „Sylvio Theos“ s'a descoperit de noi ca fiind al d-lui S. Breiman-Bălţi; mai mult nu ştim.

V. Buescu-Craiova. — Se va publica.

Căp. Perovici-Braşov. — Albatrosul trimis este minunat. Regretăm, însă, că nu-l putem publica, întrucât trebuie desemnat cu mai multă îngrijire şi în tuş.

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Noembrie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorilor un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerele 40, 41, 42, 43 şi 44 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al douilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Noembrie.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA

Bucureşti, Str. Const Mille 7, Etg. II

TELEFON 306/67

Director redacţional, NIC. CONSTANTIN

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe trei luni	„ 95
Pentru străinătate	„ 400

Cupon pentru jocuri
No. 43

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

RUDYARD MULLTON

Vampirul din castelul Zapolsky

O nouă aventură a celebrului detectiv mondial

·GEX TREVOR·

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Autorul e atras într'o cursă, într'un castel dela frontiera polono-rusă, în care e primit de castelana Ryana Zapolska, o femee frumoasă care vorbeşte despre un vampir ce ar vizita castelul!...

In aceeaş noapte, la Lunca Dracului, a fost asasinat un curier militar...

La cercetări, ia parte şi profesorul Westharp, — care urmăreşte pe bandiţi până în castelul Zapolska şi care nu-i altul decât Gex Trevor.

* * *

— Astâmpără-te, adăogă el îndreptându-şi trupul şi scoţându-şi calm pipa din buzunar, că, de nu, vei face cunoştinţa cu „valizele" mele.

Gex Trevor îşi numia „valize" pumnii, cari-i erau foarte desvoltaţi.

— Gex, tu eşti ?... Nu visez ?... exclamai exuberant de entuziasmul unei revederi atât de neaşteptate.

— Hallo, Rudy !... mormăi Trevor Gex, cu dinţii încleştaţi pe pipa bondoacă, cu entuziasmul vocal la zero grade, dar cu o licărire de bucuroasă afecţiune în ochii mici, reci şi vioi, ca de câine-lup.

* * *

Cei cari au citit faimoasele aventuri ale lui Trevor Gex, pe care le-am descris sub titlul *Ferma cu Reptile*, ştiu că acest îndrăzneţ detectiv al timpurilor postbelice, era în timpul răsboiului *Agentul 243;* aşa l-am cunoscut şi am colaborat astfel deseori cu el, în calitatea mea de corespondent de războiu, ceeace a provocat între noi un fel de frăţie de arme.

Agentul 243, aparţinând serviciului de informaţiuni al armatei franceze, de sub conducerea generalului Paul Bernard, fusese pus la dispoziţia statelor majore polonez şi român. Dela început, bolşevicii îşi făcuseră, din spionaj, cea mai puternică armă a lor, contra statelor ce formau digul dela Est, împotriva puhoiului roşu, şi cum agentul 243 fusese expert în descoperirea spionilor germani, (deşi niciodată nu făcuse el însuş spionaj), şi avea pasiunea acestor cercetări primejdioase, ceruse fostului său şef, generalului Paul Bernard, la sfârşitul ostilităţilor cu Germania, să fie trimis în Orient, unde aveau loc încă lupte împotriva comuniştilor unguri, conduşi de Bela Kun şi contra bolşevicilor, cari continuau incursiunile în Polonia şi România, împânând aceste state cu spioni.

Trimis deci în Polonia, Trevor Gex ajunsese în punctul primejdios Raclav, la comandamentul generalului Alexinez, cam în acelaş timp cu mine.

— Haide, Rudy, îmi zise Gex, trebue să dăm cărţile pe faţă. De ce pui beţe în roate, cercetărilor mele ? Te-am prevenit la Lunca Dracului, că Igor Khan se făcea rănit, ca să te atragă într'un cuib blestemat. Nu m'ai crezut şi ai dat buzna în cursa lor...

— Tu mi-ai trimis biletul înfipt în cuţit ? îl întrebai uimit.

— Fireşte. Urmăriam de mult această bandă de spioni, şi tu ai răsărit deodată ca din pământ, ca să-mi încurci toate cercetările ! Nu ţi-am spus să nu intri în castelul Ryanei Zapolska ?

— Dar Ryana nu e vinovată ! strigai. Cum poţi crede că o prinţesă palatină, atât de suavă, poate fi o spioană sau... un vampir, care suge sângele oamenilor ?... Am dovada că nu e spioană : mi-a furnizat un document contra Sovietelor.

Gex ştia deci de cursa ce-mi întinsese Igor Khan ! Mai mult, el reuşise să se strecoare în noaptea aceea în castel, şi să vegheze la uşa camerei mele, de frică să nu-mi sugă vampirul sângele !....

— Aşadar, îi spusei, tu ştii, Gex, că a doua zi dimineaţă, am găsit pe braţul meu o muşcătură, cum are cadavrul lui Puko?

— Fireşte. Vampirul ţi-a gustat sângele şi nu l-a găsit pe placul ei. Văzând că sângele tău nu e bun, Vampirul a atacat pe Puko, ofiţer tânăr şi voinic !

— Dar, Gex, de-atunci, în fiecare noapte, Vampirul mă vizitează.

— Eşti surmenat.

— Cine este Vampirul ? Cine suge sângele oamenilor ?... întrebai ca scos din fire.

— Nu ştiu. Trebue să aflăm. Dar acum va fi greu, fiindcă tu, cu nervii tăi, ai să mă trădezi fără să vrei, că sunt Gex Trevor şi nu Westharp; or, dacă Igor Khan, vechiul meu client *) află că sunt Gex, totul e pierdut...

— N'am să te trădez.

— Ai să pleci, mai bine; să nu mă mai încurci în cercetări.

— Gex !....

— Haide, nu te supăra... zise Gex. La revedere. Deci, mâine dimineaţă vei pleca, să duci documentul pe care ţi l-a dat Mikiew. Fă-ţi datoria; ziarul tău şi aliaţii aşteaptă cu nerăbdare publicarea acestui document. Nu mai întârzia lângă femeea aceasta fatală, ai cărei îndrăgostiţi pier în chip atât de misterios...

Şi detectivul eşi, făcând biblioteca să oscileze şi spunându-mi :

— Castelul acesta e plin de trucuri !...

DOCUMENTUL ANTISOVIETIC

Convenisem să plec chiar a doua zi cu trenul dela Raclav la Rowno, pentru a preda documentul ce mi-l dăduse Mikiew, agenţiei ziarului meu, în scopul de a-l transmite la New-York, în timp ce Trevor Gex avea să continue cercetările la Volonia.

— Ai grije de Ryana, îi şoptii la plecare; e nevinovată... A dovedit aceasta...

Gex îmi aruncă o privire ironică...

Documentul ce-mi dăduse Mikiew, dovedia coruperea senatorului american Norton. de către Soviete, în scopul recunoaşterei de jure a guvernului dela Moscova. Acest document avea o importanţă capitală, fiind sdrobitor pentru Soviete, şi de aceea Gex fusese de părere să-l duc chiar eu.

* * *

Incuiat în cabina vagonului-pat, lăsai perdelele. Imi pipăiam din când în când revolverul din buzunar şi verificam existenţa importantului document, în servieta neagră.

Clipele treceau greu; trenul staţiona ore întregi în gări minuscule; monotonia ritmului de fer, amortizat de arcurile vagonului Pullman, mă îmbia la somn. Lumina mă supăra. O stinsei. Mă întinsei pe pat.. Am aţipit...

Simţii deodată o mişcare uşoară. Tresării brusc. Mă prefăcui totuş că dorm. Deschisei ochii încet, în întuneric.

*) Vezi *Crimele Omului mecanic.*

Zării profilul unei mâini mici, negre... O mână care se întindea... Şi care apoi se retrase ţinând servieta neagră... servieta cu documentul sovietic !...

Mă smucii din somn. Intr'o clipă, fui în picioare. Prinsei mâna ce-mi fura servieta, şi răsucii disperat acea mână subţire, neagră... Intorsei cu cealaltă mână butonul luminei electrice. Lumina albă, crudă, inundă compartimentul.

In braţele mele, Ryana înţelese că orice mişcare era inutilă.

— Eşti o spioană ! îi strigai, privind cu ură faţa aceasta de înger pervers ! M'ai pus în legătură cu Mikiew, ca să-mi dea documentul, fiindcă ştiai că din mâinile lui nu puteai să-l furi! Pe când, din mâinile mele, ai crezut că-ţi va fi mai uşor ! Ei bine, te-ai înşelat. La prima staţie, te voi da pe mâna poliţiei !

— Taci.. Sunt cuvinte care nu se uită.... şopti castelana palidă.

— Indrăzneşti să ameninţi ?....

Mânia mă sufoca. Urlai :

— Femee perversă !... Ţi-ai bătut joc de sufletul şi de dragostea mea... M'ai atras în mrejele tale, ca să mă înşeli. Şi din tine, fiinţă diabolică, eu mi-am făcut divinitatea pe care o adoram !... M'ai minţit că ai pentru mine un sentiment deosebit, ca să mă orbeşti şi să nu văd că eşti o spioană de rând !... Mi-ai otrăvit sângele, ca să înnebunesc....

Ryana leşinase în braţele mele. Faţa ei, de o paloare verzue, părea că se descompune. Orbitele i se adânciau, vinete...

* * *

In clipa aceea simţii deodată o surpare şi un mare sgomot mă asurzi.

Se făcu beznă adâncă. Pereţii vagonului se prăbuşiră. Intre tăbliile păreţilor şi pat, trupul meu fu înmormântat de viu, ca într'un coşciug.

Ce se întâmplase ?

Trenul blestemat intrase într'o gară, pe aceeaş linie cu un accelerat. Şocul făcu vagoanele să intre unele în altele. Capete proectate de tăblii, explozie de creeri cu schije de oase craniane. Drugi de fer din vagoane, străpung ca suliţele, trupurile amorţite de somn. Pereţii compartimentelor se apropie brusc, turtind pe pasageri, cum stau pe banchete, cu genunchii în piept. Oasele pârâie la unison cu lemnăria. Călători fug pe câmp, înebuniţi de groază.

Simţii o durere scurtă în braţ. Mă smucii. Mă ridicai în genunchi. Dădui la o parte scândurile. Auzii ţipete sfâşietoare. O faclă îşi plimba lumina pe scânduri. Mănunchiul de raze roşii se opri o clipă asupra mea.

Cineva încercă să mă scoată de sub dărâmături. La lumina faclei roşii, zării o siluetă aplecată asupra mea. Braţe vânjoase mă ridicară pe sus şi mă aşezară lângă trenul deraiat, pe iarbă.

Urlai, într'un delir de bucurie şi speranţă :

— Gex !

— Eşti rănit ?

— Nu. Simt o înţepătură în braţ.

Şi desvălindu-mi braţul, zării o nouă muşcătură a colţilor mici, ascuţiţi, peste cele vechi. Braţul, roşu, se umflase şi bătea în violaceu.

— Ce, Rudy, iar te-a muşcat Vampirul ? mă ironiză Gex.

Dar eu, ca în delir, îi strigam :

— Gex, în vagon, sub dărâmături, e Ea, e Hidra !....

— Am văzut-o, zise Gex. Am urmărit-o.

— ..... E Ryana Zapolska, e spioana Sovietelor, a vrut să-mi fure documentul... Prinde-o... E spioană...

Detectivul răscoli vagonul sfărâmat şi se întoarse lângă mine.

— A fugit !

— Şi documentul ? îl întrebai.

— A dispărut. Servieta e goală !

* * *

Dar de-alungul trenului deraiat, se întâmplă atunci ceva înfiorător. Deodată urletele se înteţesc. Panică. Sinistraţii fug în toate părţile.

O fantomă îngrozitoare trece cu facla în mână. E Moartea, Moartea cu craniu osos, rânjit, cu nasul concav, cu orbite goale !...

E Moartea care trece, nu ca o viziune a minţilor bolnave de groază, ci ca o realitate, care mă înebuneşte şi face să-i înghețe sângele în vine, placidului şi flegmaticului Trevor Gex.

E Moartea cu orbite de beznă, cu aripi cenuşii...

Şi Moartea se apleacă asupra răniţilor, şi răniţii urlă, căzând în nesimţire.

Simt că înebunesc.

Dar Gex, care abea se poate stăpâni, în infernul de vaete şi sânge, aleargă, trece peste linii... O umbră, fuge înaintea lui. Altele se pierd în noapte... Gex se împiedică. A căzut. Se ridică, în timp ce eu am înmărmurit, lac de o sudoare îngheţată, cu inima zvâcnind.

Umbra Morţii s'a topit într'o masă de beznă... O dislocare de întuneric... Şi Gex deosebeşte un automobil ce dispare în noapte, cu toată viteza... Detectivul sări pe o motocicletă militară de lângă peron, şi dispăru în urmărirea maşinei...

(va urma)

MODA SĂPTĂMÂNII

1. Mantou de damă, stofe păroase, guler şi manşete de Biberette căptuşeală crêpe de chine.
Lei 7.600

2. Mantou de stofă, croială ultra-modernă, guler şi manşete de mouflon, căptuşit cu mătase.
Lei 7.400

3. Mantou de blană căptuşit cu mătase.
Lei 12.000

4. Mantou de stofă „cloche", guler şi manşete blană de mouflon, căptuşit cu crêpe de chine.
Lei 8.200

Poşta Laurei

TUTUROR CITITOAREL0R care doresc răspuns urgent le adresez rugămintea de a-mi trimite adresa exactă, plic şi marcă pentru a le răspunde personal. Totodată le atrag atenţia că nu voi putea răspunde la mai mult de 2 întrebări.

UNEI CITITOARE: întrebuinţaţi pudra „Marcya" a Institutului de înfrumuseţare din Bucureşti, str. Eroului 4.

UN SEVERINEAN INGRIJORAT. Da, copiii pot semăna şi la bunici. Un copil poate fi blond din părinţi bruni, dacă una din bunici a fost blondă, copilul mai poate suferi schimbări şi în urma concepţiunii.

ELLA. Vă rog să ertaţi întârzierea răspunsului. Mai am scrisori la care nu am loc în revistă să răspund încă din luna Iulie şi suntem în Octombrie aproape. Mi-e ruşine, dar nu e vina mea. *Pentru închiderea porilor* utilizaţi: Resorcină 2 gr., Glicerină 20 gr., Acet aromat 100 gr. Soluţia ce vi s'a făcut la farmacie nu e bună. Preparaţi la o farmacie cunoscută. Soluţia nu trebue să aibă mai mult de 175 gr. căci eterul e mult mai uşor ca apa şi miroase numai a eter.

RACHEL MARCUS. Pentru ride utilizaţi Sulfat de Zn 1 gr. Alumeu crud 1 gr. Lanolină Vaselină a 20 gr. Ulei de roze 5 picături. Seara la culcare cu un mic masaj în jurul ochilor.

MUSETTE. Scumpă prietenă a Boemei Mimi te sfătuesc să ai răbdare până în Octombrie când voi scoate în preparaţie crema mea pentru albit. Până atunci utilizează laptele de tărâţe: Tărâţe de grâu 200 gr. Făină de migdale 100 gr. fierte bine cu un litru apă. Se strecoară şi se adaugă 100 gr. apă oxigenată şi 50 gr. glicerină. Veţi spăla obrazul în fiecare seară, apoi veţi da cu o ceşcuţă cu lapte proaspăt în care aţi pus zeama dela o jumătate lămâie.

NEDUMERITA. Pentru îngrijirea tenului. Il veţi spăla seara de fard cu lapte de tărâţe. Tărâţe de grâu 200 gr. Făină de migdale 100 gr. fierte bine o oră cu un litru apă. Apoi strecuraţi şi adăogaţi 50 gr. glicerină. După aceea utilizaţi crema Laura: Hidrochinonă 1 gr. Ulei de Vaselină 25gr. ceară albă 7 gr. Spermancet 10 gr. Glicerină 7 gr. Apă de roze 10 gr. Zeamă de lămâie 10 gr. Perhidrol 5 picături care constitue ultima reţetă completă a cremei mele. Dimineaţa apă rece şi săpun de Marsilia. Crema o veţi găsi gata şi la mine, în Octombrie.

Pentru mâini utilizaţi: Ceară albă 30 gr. Glicerină 20 gr. Apă de roze 12 gr. Amidon 5 gr. şi mănuşi de piele uzată.

FILICA TRISTA. Pentru durerile menstruale nu sunt bune cărămizile calde nici vinul fiert care ambele provoacă hemoragii. Utilizaţi pastile de Pyramidon a 0.25 ctg. 4 pe zi la intervale de 3 ore. Beţi ceaiuri de tei cu miere şi masagii locale cu: Cloroform 10 gr. Ulei Hiosciamic 30 gr. Numai atât.

ALINE D'ORE. Pentru spălături astrigente utilizaţi o pompare cu o pară de cauciuc de 200 gr. Ac. tanic 5 gr. Ac. boric 10 gr. Alumeu crud 0.50 ctgr. la 200 gr. apă caldă.

Pentru riduri, crema: Unt de cacao 20 gr. Ceară albă 10 gr. Ulei de vaselină 50 gr. Spermancet 10 gr. Apă de roze 20 gr.

MISS GIROV. Pentru creşterea părului utilizaţi: Pilocarpină 1 gr. Tra. Cantharide 2 gr. Tra China 10 gr. Tra Catechu 5 gr. Alcool de Lavandula 100 gr. Ol. ricină 20 fricţiune.

Pentru transpiraţia picioarelor: Băi calde în care aţi pus 20 gr. Borax şi 50 gr. amoniac. Pudrare cu Lycopodiu.

CASTELANA DIN MOLDOVA. Pentru ten uscat crema mea: Ceară 10 gr.; spermancet 20 gr. Vaselină 50 gr. Glicerină 20 gr. Apă de roze 20 gr. Un tonic astringent pentru ten este: Resorcină 1 gr. Acet aromat 100 gr. Glicerină 20 gr., dar să ştiţi că nu e bun pentru ten uscat.

LEILA: Pentru edemul solar: Mentol 1 gr. Ac. salicilic 2 gr. Ac. carbonic pur 1 gr. Lanolină Vaselină a 40 gr. şi pudrare cu Zn. oxid 5 gr. Licopodiu 10 gr. Alumeu plumos 10 gr. Mai e bună şi smântâna de pe lapte, bătută cu gălbenuş de ou.

MIA MAY. Nu cunosc adresa doctorului ce pomeniţi. O cremă *pentru cojit* la institutul ce spuneţi e bună. Cunosc şi eu receta unei creme de cojit. Dacă doriţi, răspundeţi să vă trimit receta.

Crema Laura se poate căpăta la mine personal în Octombrie. Vă voi da adresa la timp. Laptele de migdale nu se strică dacă se pune în el 1 gr. Ac. formic sau 5 gr. Ac. salicilic.

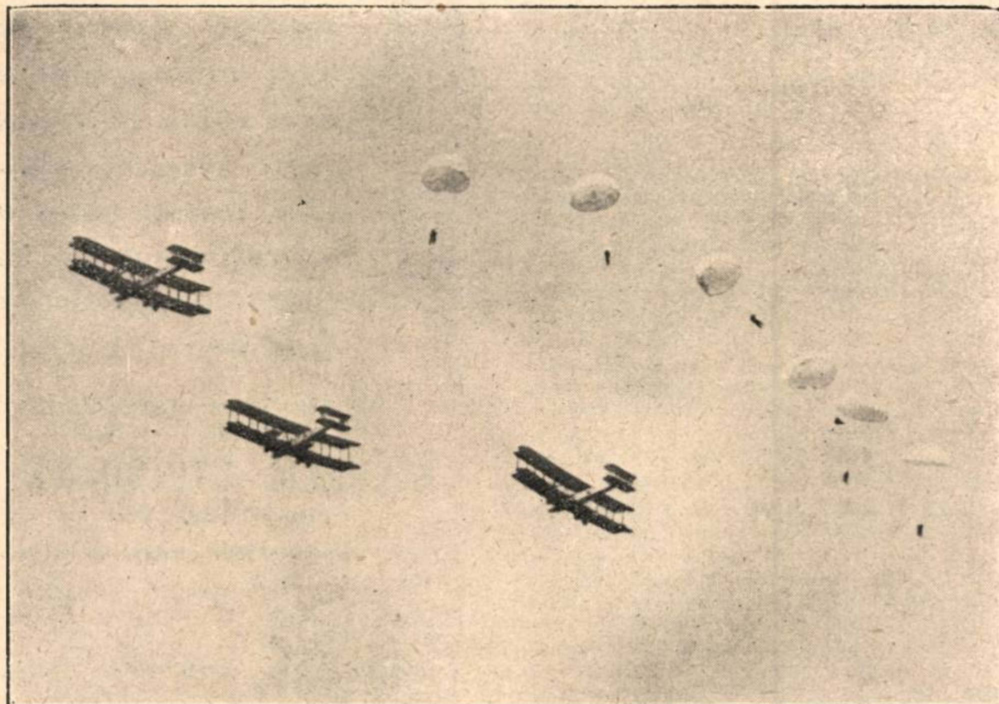
BERTA. Receta laptelui de migdale este: 250 gr. migdale dulci se sdrobesc şi se emulsionează cu 500 gr. apă caldă într'o piuliţă. Se adaugă după filtrare încă 100 gr. migdale cu care se emulsionează din nou. Soluţia filtrată se amestecă cu 50 gr. alcool şi 100 gr. apă de roze. Sau 2 gr. Ac. formic.

O recetă *pentru blond* este Eau Sallé blond la orice coifeur.

CAP FRUMOS. Veţi face gimnastică multă. Veţi suprima pâinea şi făinoasele *pentru slăbit. Pentru micşorarea pieptului* ce aveţi: comprese cu alcool, băi fierbinţi, soutiene strânse chiar şi noaptea. Gimnastică multă şi umblet pe jos.

MARIA IACOBINI. Utilizaţi pudra Coty se prinde mai bine pe tenurile uscate.

Lansări cu paraşute

MARELE concurs pentru disputarea cupei „SCHNEIDER" la Heudon (Anglia), a dat ocazie multor aviatori de a-şi demonstra aptitudinile în faţa unui juriu competent.

In afară de cursa iniţială de viteză, s'au organizat felurite concursuri de acrobaţie, lansare cu paraşuta, lupte aeriene, etc.

O mare senzaţie a stârnit însă o lansare simultană a 6 paraşutişti din trei avioane militare, executată în cele mai bune condiţiuni.

Fotografia noastră reprezintă momentul lansării din avioane.

Cascada Niagara iluminată

CU OCAZIA unei serbări internaţionale care a avut loc la cascada Niagara din Statele-Unite, — serbare care a atras aproape un milion de turişti, — uriaşele căderi de apă, au fost pentru prima oară luminate feeric.

Această întreprindere uriaşă, a necesitat

1.500.000 becuri electrice de mare voltaj, 36 reflectoare de mare putere, ale armatei americane şi construirea unei uzine speciale pentru furnizarea curentului.

O bună contribuţie, a dat şi un minunat foc de artificii, care a stârnit admiraţie.

LA DONNA E... IMMOBILE

Se ştie că anglo-saxonii sunt oamenii cei mai sobri şi că cele mai elegante fiice ale Albionului sunt departe de a atinge rafinamentul şi cochetăria surorilor lor din rasa latină.

Faptul recent petrecut la Londra, pe care-l relatăm mai jos, arată că femeia, de ori ce rasă şi origină ar fi şi la orice grad de latitudine s'ar afla, este condusă de acelaş instinct de a place şi este tiranizată de eternul demon al modei.

Unul dintre cele mai elegante magazine din Londra „New-Irlane", situat în Piccadilly--Place, a fost de curând mistuit de un incendiu şi mărfurile ce s'au putut salva au fost etalate pe imense estrade de lemn, special improvizate pentru fiecare categorie de mărfuri. Cum însă magazinul acesta era singurul depozitar în Londra al unui articol de lux femenin foarte en vogue, toate elegantele Londrei auzind de desfacerea anunţată şi temându-se ca stocul să nu se epuizeze, au alergat din zorii zilei şi s'au postat în faţa locului de desfacere. S'a putut observa atunci un spectacol unic la Londra, care — după relatările presei — aducea aminte de interminabilele „cozi" făcute la noi şi în ţările centrale în timpul războiului mondial, pentru obţinerea raţiei de pâine zilnică. Circulaţia metropolei în acest cartier elegant a fost complect oprită şi a fost nevoie de puternice cordoane de poliţişti spre a opri valurile de asalt ale mulţimei femenine. S'a putut vedea cu această ocazie un amestec pitoresc de femei de toate vârstele şi din toate categoriile sociale îmbulzindu-se cu toată furia spre a ajunge o clipă mai devreme la ţintă.

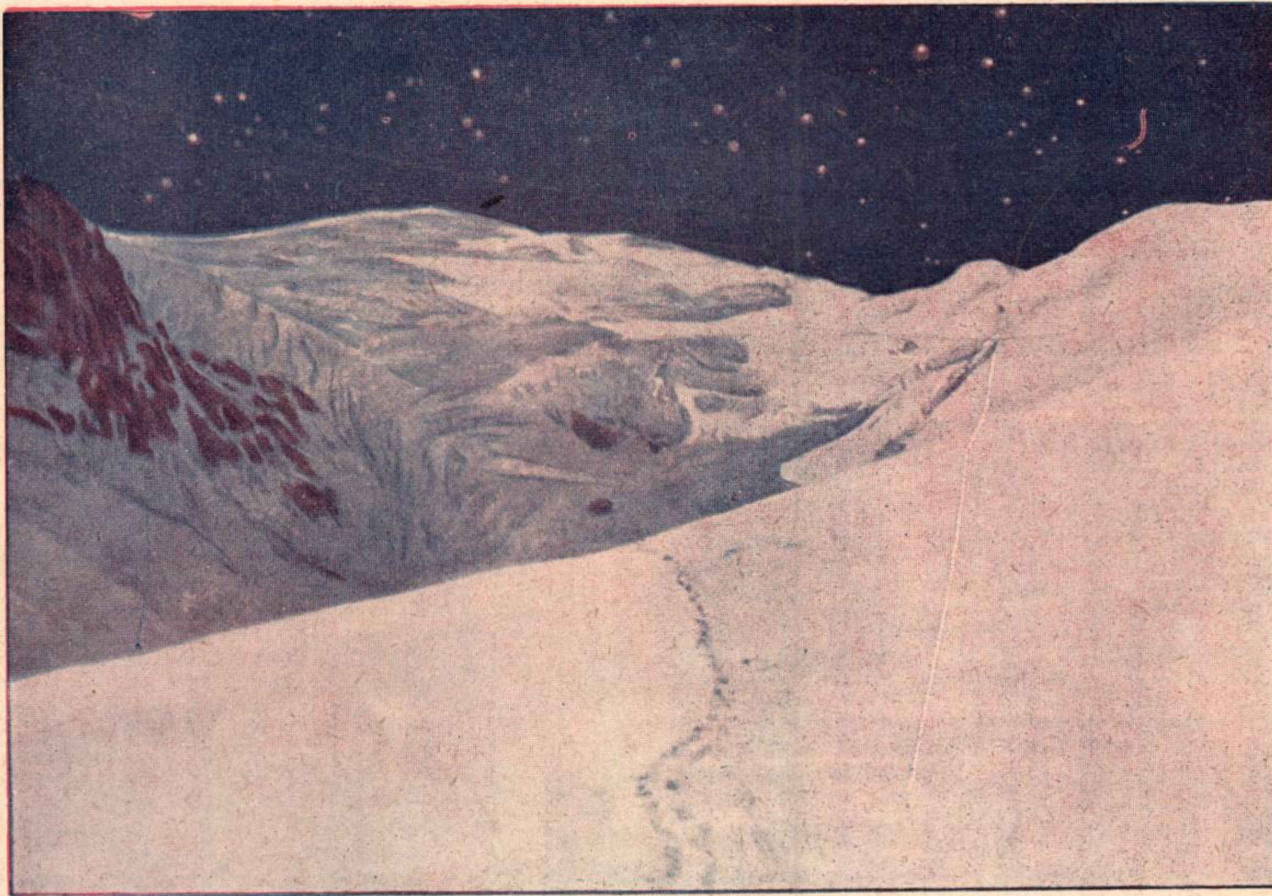
Este adevărat că obiectul acestei înfrigurări femenine a fost reputatul ciorap de mătase şi en fil „Trei Coroane" dar spectacolul acesta era desigur demn de o cauză mai mare.

Deci, femeia e pretutindeni şi întotdeauna..... neschimbată.

Un an în mijlocul eschimoşilor

Scris special pentru revista „Realitatea Ilustrată”

GROENLANDA, cea mai mare insulă din lume, se găseşte situată în emisfera boreală, între 60 şi 83° lat. nordică şi 27.71° longitudine la est de Greenwich. La nord se întinde până la bazinul polar, în timp ce punctul său cel mai sudic, înaintează în Atlantic, aproape de Terra Nuova.

Un colţ groenlandez, în noaptea polară

Groenlanda a fost descoperită în 986 de Eric cel Roşu, şeful unui trib norvegian, care fondă o colonie pe partea de sud-vest a acestei insule, acum sub controlul guvernului danez şi norvegian. Dat fiind importanţa economică a acestei regiuni, islandezii se instalară fără nici o dificultate. Primul care descoperi insula lăsă documente neprecise, astfel că nimeni nu se putea conduce sau orienta după ele. In 1570 şi 1616, doi islandezi, Stefanus şi Gulbrand Thoracius întocmiră o hartă, mai mult sau mai puţin precisă a acestei ţări. Hans Egede în 1723 a desminţit multe din afirmaţiile acestor doi islandezi. Totul a rămas însă neclarificat, deoarece în explorarea lui Holm, a lui Nansen în 1888 şi a lui Quervin în 1913, când s'au putut face studii mai precise, Groenlanda ocupa o suprafaţă aproximativă de 512.000 km. p. Populaţia e de 14.500 locuitori. Aceştia locuesc în special coastele orientale şi occidentale, centrul fiind acoperit de ghiaţă. Acest teritoriu arctic mi-a fascinat imaginaţia.

Astfel în 1925 am întreprins explorarea, apoi în 1927 a doua, care mi-a dat posibilitatea de a face studii din cele mai importante.

EXPEDIŢIA ROMANO-GROENLANDEZA 1927—28

După îndelungate studii, am elaborat un plan al expediţiei. Găsind sprijinul societăţii de geografie franceze care a patronat această explorare, am început să-l realizăm. Un an mai târziu, căpătând şi aprobarea societăţii de geografie din Belgrad, fondurile necesare pentru această expediţie fiind puse la dispoziţie de americani, graţie subvenţiei acordate de societatea de geografie din Filadelfia, de „Explorers Club” din New-York şi Universitatea din Michigan, am părăsit Copenhaga în ziua de 26 Iulie 1927, pe bordul vasului „Gertrude-Rask”. Vasul ne-a fost pus la dispoziţie de guvernul danez. Eram acompaniat de d. Freddo Bernard, un tânăr ofiţer din armata belgiană, colaborator de mare folos, secondându-mă în observaţiile mele meteorologice şi botanice.

După 10 zile de superbă nevigaţie am ajuns la Angmassalik, localitate situată pe coasta de est. Trei zile după sosirea noastră, vaporul care ne transportase, se întoarse spre lumea civilizată, lăsându-ne în mijlocul naturii sălbatice şi îngheţate, timp de un an.

In cursul acestor 12 luni de lucru, am cules o colecţie etnografică de mare importanţă, am turnat un film documentar de 3.500 m.

ESCHIMOSUL

Proporţiile corpului eschimosului prezintă un mare interes. Corpul este bine desvoltat: prezintă un diametru apreciabil, 945 mm. la bărbaţi şi 853 mm. la femei. Astfel, putem observa din punct de vedere al raportului dintre circonferinţa mijlocie la corpuri mijlocii, că diferenţa sexului e mult mai mare, ca aceea a corpului. Desvoltarea deosebită a individului este foarte slabă, nu se ridică la 15% în medie la bărbaţi şi

Cum se doarme în Groenlanda, sub cerul liber.

30% la femei. Abdomenul este bine conformat. Sânii la femei capătă o desvoltare pretimpurie.

Desvoltarea membrelor e foarte remarcabilă. Braţele au o lungime obişnuită şi sunt proporţionale cu talia corpului. Din contra picioarele sunt scurte şi foarte puţin rezistente. Am observat, la un eschimos care mă întovărăşia într'o ascensiune pe un munte înalt de 500—600 m., că înainta cu greu, pe când la coborîre fu primul; acelaş lucru şi cu femeile.

Copiii de eschimoşi încep dela vârsta de 6 ani să se exerseze de a mânui „harpanul" şi celelalte arme şi instrumente similare. Datorită acestor exerciţii li se desvoltă braţele, în timp ce picioarele sunt în „kayk" (barca lor de vânătoare), ca între două scânduri. Eu însumi am încercat să intru într'un asemenea „Kayk" însă am fost nevoit să-l golesc de toate blănurile cu care eschimoşii îl împodobesc. Cu multă greutate, am putut intra, însă am rămas înţepenit, fără a putea face vreo mişcare. Eschimoşii sunt atât de obişnuiţi, încât pot rămânea zile şi nopţi întregi în kayk fără a-l părăsi.

Eschimosul numeşte în limba lui pe orice conlocuitor „Inik", adică om. Ei locuesc 3 fiorduri: Sermelik, Sermiligia şi Angmasalik unde se întâlnesc cei mai mulţi indigeni. De aci întreprind călătorii foarte lungi cu kaykuri, vânând urşi albi şi foci. Deasemenea fac uz de sănii trase de câini puternici, cu care deasemenea pornesc la drum, timp de săptămâni întregi.

Corturi de eschimoşi, în timpul verii.

OBICEIURI

Fapt curios este că eschimosul n'are o locuinţă stabilă. El schimbă localitatea în fiecare an. In timpul iernii, locueşte în bordee, „iglo", construite din pietre şi căptuşite cu piele de focă şi blănuri. Aceste locuinţe nu cuprind decât o singură cameră lungă de 15-20 m. şi lată de 8-15 m. Toate aceste bordee sunt construite pe malul mării, având uşa şi ferestrele spre mare. Aci locuesc 10—15 familii împreună. „Iglo-ul" e încălzit cu grăsime de focă într'un fel de vatră mică de piatră. Aceasta serveşte atât la încălzit cât şi la luminat.

In ceeace priveşte morala socială, ea este aproape inexistentă. Nu sunt conduşi de legi speciale, însă credinţa lor face ca libertatea individuală să fie mai restrânsă decât cea acordată de legi, în ţările civilizate.

Pe o porţiune destul de apreciabilă nu se poate construi decât o singură casă, formând astfel o colonie de 15—20 familii.

Un om mai în vârstă e şeful casei. Totdeauna trebue să fie unul care a fost un bun vânător sau ai cărui copii vânează bine. Acesta conduce casa, el hotărăşte unde trebuie construită şi pentru cât timp; el e obligat să cunoască bine oamenii pe cari i-a ales să locuiască împreună, însă fiecare trebuie să posede şi o rezervă de alimente pentru iarnă. Singuri vânătorii au dreptul legiferării, însă în viaţa socială n'au nici un rol. Ei se numesc „Angakoks". Primăvara, când eschimoşii părăsesc locuinţele pentru a locui în „kaykuri", părinţii lor, femeile şi rudele mai apropiate cari nu merg la vânătoare, locuesc împreună.

Deşi locuitorii unui „iglo" formează o societate aparte, totuş când se găsesc împreună cu alţii, niciunul dintre ei nu are drepturi mai mari ca ale unui străin, deoarece ei consideră ospitalitatea ca o datorie, o obligaţie necesară.

FAMILIA

Furtul la eschimoşi este foarte răspândit. Ei nu fură dintr'o necesitate ci numai din răsbunare. Toate obiectele, care nu le aduc vre-un folos, le sparg, apoi le aruncă în mare. Inainte ca religia să pătrundă între ei, se comiteau numeroase crime. Criminalul era condamnat să bată într'o tobă pe când ceilalţi dansau în jurul lui, exprimându-şi astfel disgraţia şi desconsiderarea. Scenele acestea se repetau cu acelaş individ câţiva ani.

Părinţii sunt obligaţi a hotărî între ei căsătoria între tineri, care însă nu e considerată ca o legătură familiară. Părinţii sunt recunoscuţi până la o a treia generaţie. Femeia e considerată ca o metresă sau ca o servitoare. Mariajul se poate desface oricând, fără nici un fel de obligaţie sau formalitate. Când sunt însă copii, trebuie să li se asigure situaţia. Bărbatul e şeful familiei, după el vin fiii, chiar dacă sunt încă mici, deoarece sunt consideraţi ca viitori vânători şi pot ajuta pe părinţii lor, când aceştia vor îmbătrâni. Copiii locuiesc toată viaţa cu părinţii lor şi contribuesc la existenţa zilnică.

Eschimoşii nu au o oră fixă pentru mâncare. Ei mănâncă toată ziua şi în special carne crudă şi veche care a început să intre în putrefacţie, răspândind un miros execrabil.

Dela 1900 s'a luat obiceiul ca bunii vânători să aibe două femei, în cazul că una nu poate lucra toate pieile pe care le aduce. Eschimosul nu trăeşte prea mult. Cel mai bătrân pe care l-am văzut, n'avea mai mult decât 55 ani; el locueşte la „Kulusuk".

Când moare un eschimos, e desbrăcat de hainele sale şi acoperit cu o piele dintre cele ce se găsiau în kayk. I se leagă picioarele cu o sfoară făcută din piei de focă, apoi e scos afară, pe fereastră. Dacă a murit în kayk, atunci e aruncat de pe mal în mare, care-l duce cu sine. Kaycul precum şi toate lucrurile sale au aceeaş soartă. Dacă a murit pe uscat, cadavrul e îndoit şi apoi legat şi îngropat între pietre, împreună cu tot ce i-a aparţinut. Indigenii au diverse costume funerare.

Este absolut interzis a pronunţa numele mortului. In cazul când unul dintre ei, sau mai mulţi poartă numele mortului, sunt obligaţi a şi-l schimba. Deasemenea dacă mortul purta numele unui animal sau al unui obiect, acestora li se dau alte denumiri.

Trebuie remarcat deci, că limba eschimosă prezintă continue schimbări.

Renul, singurul animal care rezistă în ţinuturile arctice.

SUPERSTIŢII

Ei cred că omul este compus din 3 părţi: corpul, sufletul şi numele. Sufletul e considerat ca ceva mic cât unghia, ce se găseşte în om şi că odată cu sufletul moare şi omul. Totuş sufletul îşi continuă viaţa afară din corp, fie în mare, fie în cer.

Numele sau „Atekata" este asemănător omului. El intră în fiul mortului, după ce i s'a frecat acestuia gura de trei ori cu apă, pronunţându-se numele mortului. Pe moment ce omul a murit „atekata" rămâne lângă el în mare sau pe pământ, acolo unde a fost îngropat până ce copilul îl primeşte în el.

Copiii născuţi morţi, formează aureola boreală cu sufletele lor.

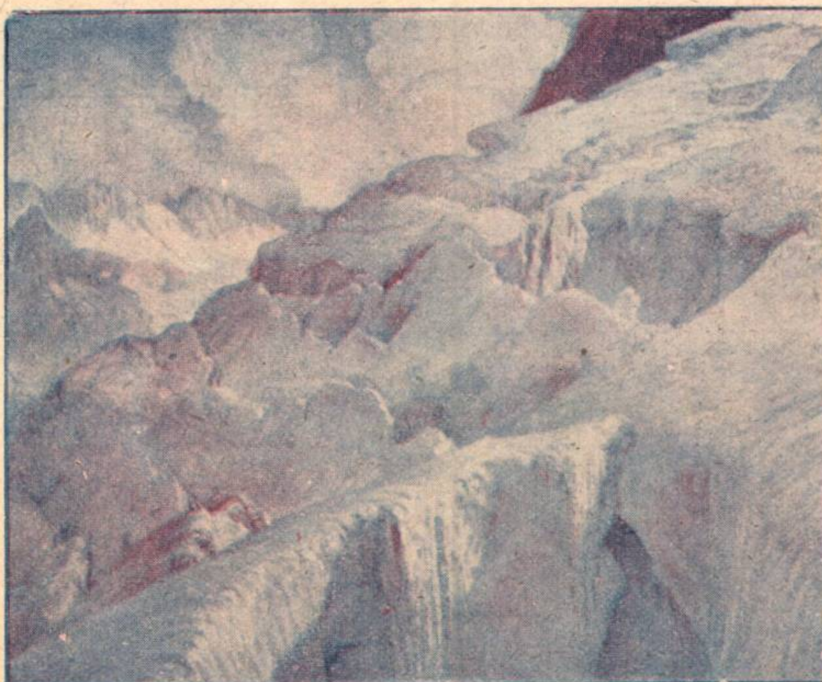
Eschimoşii cred în diverse spirite bune şi rele. Vânătorii cari călătoresc cu kaykurile, sunt însoţiţi de un spirit ce trăeşte în mare şi are aceleaşi ocupaţiuni ca şi ei.

Deasemenea ei cred că animalele marine sunt sub dominația unei femei, de părul căreia sunt legate foci; toate celelalte spirite sunt inchipuite sub forma animalelor marine.

Pentru a se feri de spiritele rele și ca atare de accidente, eschimoșii merg încinși cu un cordon din piele de focă, de care atârnă diverse obiecte, care-i fac imuni. Utilizează apoi diverse formule magice, pentru a avea o viață lungă.

Când sunt bolnavi, indură suplicii groaznice. De exemplu bolnavul e intins pe pământ, i se leagă mâinile și picioarele, nu i se dă nimic de mâncare și de băut, și foarte adesea i se pune pe piept câte o piatră mare, pe care i-o lasă până moare.

Foarte adesea se intâmplă ca bolnavii să fie aruncați în mare inainte de a-și fi dat sufletul.

Prăpăstii inghețate.

IMPARȚIREA TIMPULUI

Eschimosul împarte anul după luna nouă. Lunile sunt aranjate după primele zile ale lunei noui. Ei spun că stelele sunt de mărimea unei piei de focă și afirmă că refluxul mărei s'ar datori lunei. Indigenii din Angmassalik sunt dotați cu o memorie excelentă. Ei recunosc localitatea și împrejurimile pe care le-au locuit înainte cu 20—25 ani, deasemenea și poziția soarelui la anumite ore din zi.

Soarele e singurul ceasornic din Groenlanda. Eschimosul nu știe să numere decât până la 20 și aceasta cu ajutorul celor 10 degete dela mâini și 10 dela picioare. Anii îi numără în acelaș mod.

Printre ei, sunt mulți cari posedă un real talent în arta picturii și a sculpturii.

BISERICA ESCHIMOSĂ

Colonia din Angmassalik a fost fondată în 1898 de Gustav Holm. Doi ani mai târziu, s'a construit și o biserică luterană, eschimoșii primind aceaș religie ca și danezii. Prin faptul că misionarii erau recrutați apoi tot dintre ei, n'au putut înainta nici din punct de vedere religios, nici din cel al civilizației.

Mi s'a intâmplat de multe ori să văd bătrâni cari se duceau la biserică, fără a cunoaște rostul acesteia, ci numai având credința că astfel vor putea vâna mai multe foci. Chiar dacă indigenii vin la biserică, nu fac altceva decât să privească pe fereastră și dacă observă o focă eșind pe mal, es cu toții s'o vâneze.

Cu toate că eschimosul din Groenlanda e încă destul de primitiv, totuș e foarte ospitalier față de străini, dacă ținem seamă de gradul lor de civilizație.

Tot timpul cât am stat printre ei, căutau în felul lor să mă mulțumiască. Mi-au dat mult ajutor in explorarea locurilor și indicațiuni foarte prețioase.

Seara ii adunam în bivuacul meu și ascultau foarte mirați concertele lumii civilizate, la radio; emisiuni ce erau de altfel special amenajate pentru a le putea recepționa.

O NOUĂ EXPEDIȚIE

Multe amintiri frumoase mă leagă acum de această țară și sper ca în vara anului 1930 să mă pot duce din nou pentru un an, continuându-mi studiile începute și mergând mai la Nord, la 15° apropiere de Pol. Expediția pe care o organizez acum, va fi una dintre cele mai importante. Pentru țara noastră în special, va fi mai importantă, deoarece va purta numele de „Expediția română la Polul Nord" al cărei șef va fi cel ce semnează aceste rânduri.

România va fi singura țară unde voi publica toate impresiile dela Pol, aceasta datorită excelentei reviste *„Realitatea Ilustrată"*, căreia îi voi trimite, săptămânal, corespondențele expediției mele.

Dr. CONSTATIN DUMBRAVA

Croitoreasă pentru animale

DE CURÂND guvernul unui stat federal din Statele Unite americane, a editat un catalog al tuturor meseriilor neobișnuite, grație cărora își câștigă unii americani existența. O privire într'un registru de impozite, a descoperit o ocupațiune foarte bănoasă. Printre alții era înscris acolo un locuitor din California care plătia anual impozit la un venit de 6 mii de dolari. Era un chinez care fabrica scobitori din păr de mistreț.

O femee din New-York care se ocupa cu curățirea cenușei de pe geamurile locuitorilor din Wallstreet, declarase acelaș venit.

O fată din Virginia câștiga 8000 dolari, culegând scoici pe care le picta și le vindea pe urmă ca suveniruri. Lista era completată de o pereche din California de Sud, care confecționa păpuși din cartofi și coaje de mere, un dresor de purici, o femee care învăța sticleții să cânte și mulți alții, cari își câștigau pâinea în mod original.

Să mai menționăm că o bătrână femee care își cumpărase un ceas de precizie și câștiga 5 dolari pe zi indicând ora precisă la diferite ateliere și magazine dintr'un mic orășel american.

Insă lista în chestie nu conținea numele doamnei **Phyllis Nelson.** D-na Nelson locuește la New-York, însă meseria ei o obligă să călătoriască mai mult decât 6 luni pe an. Deseori ea este chemată în orașe, unde au loc reprezentații de circ. Dar d-na Nelson nu este acrobată ci croitoreasă. Hainele pe care le coase, sunt destinate animalelor. Specialitatea ei este îmbrăcămintea pentru animalele dresate, care sunt prezentate în circuri și varieteuri. Pentru elefanți, croește admirabile vestminte orientale, brodate cu aur și draperii.

ANUL III. — No. 43 32 PAGINI APARE SÂMBĂTA

Tragedianul german **Alex Moissi**, *in rolul titular din* **„Hamlet"**

ANUL III. — No. 44. — 26 OCTOMBRIE 1929. 32 PAGINI APARE SAMBATA

REALITATEA

ilustrată

Artistele noastre: Marioara Voiculescu

PREȚUL 10 LEI

REALITĂŢILE VIEŢII

Apendicele buclucaş. — Un medic distrat. — Cofetarul, duhurile şi sfârşitul lumii. — Sărutări pe peronul gării. — Povestea unei logodne. — Divorţ prin poştă.

PENDICELE e, fără îndoială, o anexă buclucaşă a organelor noastre digestive. Mare parte din cetitori ştiu, din experienţă sau din auzite, ce urmări neplăcute poate avea inflamarea lui. Dar desigur că nici unul n'a fost în situaţia d-lui Sörensen, căruia i s'a întâmplat o aventură cu totul originală, în legătură cu apendicele.

Aşa dar, d. Selmar Sörensen, din Copenhaga, are un frate voiajor. Acesta se îmbolnăvi la Paris de apendicită, fu dus la o clinică particulară şi operat. Selmar Sörensen fu înştiinţat telegrafic de acest fapt şi imediat luă trenul spre Paris, viu îngrijorat de soarta fratelui său. Insă Selmar nu pricepea boabă din limba lui Voltaire, iar la Paris oameni, cari să vorbiască graiul lui Andersen nu prea mişună pe străzi. Cu chiu cu vai, d. Sörensen nimeri la policlinică. Se adresă mai întâi portarului dar nu fu chip să-i deslușiască ce anume doreşte. Spuse apoi păsul lui surorilor de caritate, care nu-l pricepură nici ele. Disperat, fu dus în faţa medicului-şef. Sörensen scoase o carte de vizită, vârî sub nasul doctorului şi în acelaş timp arătă spre regiunea apendiculară, gesticulând pătimaş. In chipul acesta, spera el, doctorul îl va pricepe. Şi în adevăr, doctorul pricepu, dar în felul lui. Gardienii transportară pe Sörensen în sala de operaţie, unde o soră de caritate îl cloroformiză fără să ţină seamă de împotrivirea lui şi peste câteva minute i se extirpă apendicele perfect sănătos. Abea mult mai târziu, după ce se găsi un tălmaciu, se află pricina adevărată, care adusese pe acest pacient involuntar la clinică. Fratele lui Sörensen n'a ştiut nimic de toate acestea, de vreme ce el se afla internat în altă clinică...

* * *

U e lucru plăcut, fireşte, să te vezi operat din senin, când eşti sănătos tun şi ai venit doar să-ţi vizitezi fratele bolnav. Totuşi d. Sörensen a avut încă noroc. Cel puţin operaţia a reuşit perfect şi n'a căzut victimă unui profesor distrat, cum a păţit tot un danez, învăţător de felul lui, la Steglitz lângă Berlin.

Invăţătorul trebuind să se supună unei operaţii, s'a găsit în abdomenul lui o pereche de foarfeci, uitaţi acolo, cu prilejul unei operaţiuni anterioare. Invăţătorul a sucombat la a doua operaţie, deşi trăise ani de zile cu foarfecii uitaţi în stomac...

Familia defunctului intentează acum proces medicilor, vinovaţi de o distracţie atât de condamnabilă.

* * *

N proces interesant desigur — dar nu atât de senzaţional, ca procesul spiritist, intentat în Franţa, cofetarului Hardy.

De ani de zile, cofetarul Hardy conducea la Fontenay-sous-Bois, lângă Paris, o cofetărie mică, împreună cu soţia şi fiica lui. Mulţumirea domnia în căminul lor, până când, într'o zi, Hardy aduse acasă o carte, cumpărată de la un anticar, de pe cheiul Senei. Săptămâni de-a rândul, cei trei se adânciră în lectura volumului, care trata despre spiritism. Intr'o seară, pe când familia citia iarăş, despre duhurile celor morţi, mica Charlotte căzu depe scaun, zvârcolindu-se în extaz, pe podele. Bunicul mamei sale îi apăruse. După opt zile mama avu aceleaşi simptome, iar peste puţin, cofetarul, la rândul său, fu apucat de aceiaş boală. Cu încetul, se formă o sectă întreagă de spiritişti, cari se adunau noaptea, în casa lui Hardy, ascultând cu evlavie sentinţele şi pronosticurile rostite de duhurile morţilor, prin gura mediilor.

Intr'un rând mica Charlotta vesti celor prezenţi că o năpastă cumplită se va abate asupra omenirei întregi. Cutremure de pământ, incendii, inundaţii şi molime vor decima pe muritori. Singuri membrii secţiei spiritiste a lui Hardy, vor fi feriţi de acest cataclism. Aşa profetiza bunicul d-nei Hardy, prin intermediul Charlottei. Iar prin intermediul mamei şi al tatălui dădea măsurile de apărare care urmau să fie luate, de membrii secţiunii. Casa lui Hardy urma să fie betonată în subsol şi toţi trebuiau să se aprovizioneze din vreme cu măşti, împotriva gazelor, bandaje, alimente de tot felul, etc.

Un membru al secţiunii, moşneagul Granger cheltui 4000 franci, partea lui, pentru rezervele alimentare. Acesta, însă, putreziau în beciu, fără ca sfârşitul pământului să se apropie. Granger se revoltă. Hardy protestă, şi, în următoarele şedinţe spiritiste, avură loc încăerări. In cele din urmă Granger dete în judecată pe cofetar. Deşi apărătorul acestuia susţinea, că de fapt duhul-profet urma să restitue banii lui Granger, judecătorul osândi pe Hardy la plata celor patru mii franci, plus cheltueli de judecată.

Secta îşi continuă totuş activitatea şi Hardy e ferm convins că, într'una din zilele acestea, va veni potopul..

* * *

E altfel şi la noi în ţară a domnit, acum câteva luni, panica de-un apropiat sfârşit al pământului şi multă lume căuta să mai profite, fiecare în felul său, de ultimele zile de viaţă. Mâncăcioşii se îndopau de zor, zgârciţii căutau ascunzişuri, pentru gologanii lor, iar îndrăgostiţii nu mai conteniau cu îmbrăţişările şi săruturile — aşa cum se cuvine să facă îndrăgostiţii cari urmează să se despartă definitiv sau efemer.

Se pare că mai ales în Columbia îndrăgostiţii se sărută mult, şi spre a masca aceste manifestări de tandreţe, tinerii îşi dau întâlnire pe peroanele din gări, unde îmbrăţişările de adio trec — mai mult sau mai puţin — neobservate, căci s'au găsit columbieni cari să protesteze împotriva procedeului.

Spre a se convinge de adevărul acestor reclamaţii, poliţia columbiană a trimes numeroşi agenţi pe peronul gărilor, în scop de-a controla îmbrăţişările şi sărutările. Aceşti agenţi au foarte mult de lucru. Nu rare ori îi vezi năvălind în mijlocul perechilor îmbrăţişate şi cerându-le biletele, spre a se încredinţa dacă unul din cei doi pleacă sau nu, cu trenul. Ei măsoară sărutările după lungime şi intensitate şi cad imediat la bănuială, când observă prea multă tandreţă sau pasiune. Şi se spune, după rapoartele poliţiei, că după luarea acestei măsuri, săruturile şi îmbrăţişările au început să se mai rărească, pe peroanele gărilor columbiane.

* * *

RAGOSTEA... câte năzbâtii, nu face ea, pârdalnica de dragoste! Şi ce nu e în stare să născocească un îndrăgostit, mai ales atunci, când persoana iubită nu e animată de aceleaşi sentimente! Werther, eroul sentimental al lui Goethe, s'a sinucis din pricina Charlottei; tânărul Peter Sway din Norwalk a fost mai practic. Deoarece iubita lui, Helen, dupăce îi jurase dragoste, refuză să-l ia de soţ, Peter, departe de a-şi trage un glonte în inimă, a dat-o pur şi simplu în judecată, pentru ruptura promisiunei de căsătorie, cerându-i despăgubiri de patru mii dolari. El dovedi că investise un capital de 400 dolari, pentru un inel cu briliante şi 1600 dolari pentru felurite daruri în întreprinderea inimei sale. „Restul de două mii dolari — spune mister Sway — mi se cuvin pentru decepţia suferită". Şi ca să fie sigur că i se vor plăti toţi aceşti bani, ceru confiscarea întregei averi a Hellenei...

Portărelul se înfiinţă la familia Lockwood (acesta e numele de familie al frumoasei Elena) dar fata fiind minoră, n'avea avere proprie. Atunci portărelul o înşfăcă pe logodnica deslogodită şi o băgă la închisoare.

Nu ştim, dacă Hellen va fi predată lui Peter, în locul sumei cerute şi dacă Peter va mai avea alte pretenţii, în acest caz. Dar faptul e interesant, pentru mentalitatea tineretului de astăzi.

* * *

STORIOARELE mai sus povestite, ne dovedesc că America e departe de a fi paradisul îndrăgostiţilor. In schimb, Mexicul poate fi numit cu adevărat paradisul soţilor, cari doresc să se despartă. Acolo divorţul e mai simplu chiar decât în Rusia, deoarece e deajuns, ca soţii respectivi să anunţe autorităţile din Mexic printr'o carte poştală, cum că doresc să dea divorţ. O astfel de despărţire nu e tocmai ieftină, — costă 500 dolari. Dar ce reprezintă această sumă, pentru americani bogaţi, prea puţin împovăraţi de considerente sentimentale? O nimica toată. Şi în schimb, eşti divorţat, cât ai bate din palme. Nu mai există timp de chibzuire, termen de împăcare, etc. N'o să ne mire dacă am vedea reclama unui avocat mexican în felul următor: „Divorţ la minut. Profitaţi de ocazie. Carte poştală ajunge. La mai multe perechi, rabat. Cine aduce trei cazuri de divorţ, divorţează pe gratis."

Pe când divorţul prin telegrafia fără fir, spre a nu mai pierde vreme inutilă?

DUDUIA GRĂDINĂRIŢA

O poveste din Withechapel

PREA ONESTELE doamne, care întâlniau pe stradă, pe Priscilla Malverton, întorceau capul și după ce se depărtau făceau următoarea observație rea:

— „Ei, nu, ți'nchipui d-ta! O asemenea persoană! Și când te gândești că bărbații!”...

— „Vai ce rușine și ce scârbă!”

Sunt însă încredințat că aceste doamne mint.

Nopțile lor credincioase, condimentate de sudoarea acră a soților lor, mici funcționari din City sau mici negustori din Battersea, nu justificau acest dispreț.

Sunt hotărât de partea Priscillei Malverton, care preferă să schimbe brațele puternice ale unui marinar de pe Cunard-Line cu mângâerile savante ale unui efeb înegrit de soarele Sudului, pentru ca, puțin după aceea să admire frumoșii ochi cenușii ai studentului de la South Kensington College.

Cât de desnădăjduite ar fi depărtatele haine de piele, dacă nu ar exista fete frumoase, care să facă o afacere din dragoste.

Unde să uitați altfel puntea veșnic spălată de valul sărat, unde să uitați, cel puțin pentru o oră, chinul orizontului pustiu și gol, unde amuțesc însfârșit viorile nebune ale catargurilor, ne mai ciocănindu-vă cu plânsetul lor plictisitor creerii, și unde să vă bateți joc de stafiile ceții marine?

Unde să scuipați din gura voastră cleioasă groaznicul gust al slăninii încinse, al pesmeților mucegăiți, al orezului searbăd și al supii plină de libărci roșii, cu care v'au îndopat, unde, spuneți-mi unde, dacă nu în brațele lor, care lasă pe hainele voastre un pic de pudră, dacă nu pe canapelele lor joase, mirosind bine a parfum nu prea scump, și a tutun englezesc, dacă nu în minciunile dulci ale dragostei, pe care știu toate să le dăruiască atât de bine, pe când gramofonul cântă „Inapoierea acasă”.

Și dacă nu ar exista ele, atunci prea onestele doamne din porturi ar avea poate multe de mărturisit bărbaților lor.

Și apoi, și apoi, nu sunt deloc prea sigur, că bunele doamne ar mărturisi ceva, și nici nu sunt sigur, că le-ar fi atât de neplăcut să fie aruncate așa pe neașteptate, în tufișul unei lumi necunoscute...

De opt zile Priscilla Malverton tușea.

O ploaie înghețată, bătând în șiraguri iuți dinspre mare, transformă sărmana ei rochie neagră într'o teacă lucioasă, dând o tristă impresie estetică.

Bărbații uitară din cauza sdrenții aceleia sărăcăcioase și stropite cu noroi, chipul mic și fin, luminat de părul blond.

Pentru explicația în parte a acestui dispreț trebue să mărturisesc însă, că glasul ei era foarte răgușit, când murmura, tandru: „Vino, iubitule!”.

Un mojic îi spuse chiar, că dacă va merge în noaptea asta eu ea, va avea senzația că doarme cu un țipar de baltă.

Mojicul acela poate avea dreptate, se poate însă că nici nu văzuse rugămintea ochilor mari... oh, ochii aceia, albaștri ca o dimineață de Aprilie în Yorkshire... un râu crescut fusese totuși.

Și iată cum Priscilla cu toată dulceața celor douăzeci de ani ai ei, cunoscu frigul, umezeala, ceața și foamea nemiloasă din Whitechapel.

Cu un gest supărat al mânii, Charley Sinclair trase în lături perdelele grele, de catifea albastră, privind jos, în strada udă și pustie de oameni.

— „Iar te-a cuprins plictiseala!” îl întrebă prietenul său Fledgemill, care, turnat într'un fotoliu larg de piele, mușca dintr'o admirabilă țigare.

— „Ah, dacă aș putea fi odată Raffles! I-afară o vreme ca în ziua de apoi!”

— „Lui Raffles nu-i păsa nici de vreme, nici de frig”.

— „Că nu mi-e teamă de glonț, asta știi tu bine, Fledgemill. Nu-mi place, însă, să mă umplu de noroi ca un câine din Stambul”.

— „Hoțul-gentleman nu mai e eroul zilei... e tot atât de demodat ca și Sherlock Holmes sau Iulius Cesar”.

— „Gândește-te la ceva mai bun, fiule, dacă poți; mărturisesc că nervii mei ar fi foarte plăcut gâdilați, dacă aș putea să fur vitrina lordului Wayland, cu minunatele sale comori de artă”.

— „Dacă aș fi eu milionarul Charley Sinclair și nu prietenul său sărac, care îi fumează havanele, atunci aș trăi amintiri mai frumoase și mai puțin periculoase. Uite... Harun al-Raschid de pildă...“

— „De ce să nu ne înapoiem până la Noe și să construim o a doua arcă?“

— „Cu aventurile e ca și cu modele: revin toate de-alungul vremilor. Pe bordul Yachtelor cu motor Diesel, cărora radio le transmite, credincios, toate concertele, precum și jazzbandul de la Hotel Savoy, se poate retrăi odiseea. Wells și Maurice Renard au îmbrăcat pe Circe în rochii noui... Icar se urcă pe bordul lui „Goliath“ spre cer și își spune Boussautrot. Ceeace e mai puțin frumos.... iar mylord d'Arsouville imită patricianii din Roma. Numai poveștile din 1001 nopți au scăpat până acum de maimuțăreala vremurilor noui”.

— „Și-au păstrat taina fantomelor și insulelor fermecate”.

— „Sinclair îți amintești de povestea lui Harun al Raschid, aceea în care se vorbește despre bețivul cel mai nărăvit din Bagdad,

Când se mută un colecționar de artă

(Urmare in pag. 18)

(Citiți explicația acestui desen în corpul revistei)

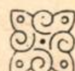
Regele Boris al III-lea al Bulgariei e tot nehotărît. Sunt şase candidate dintre care urmează să-şi aleagă soţia. Care va fi viitoarea regină a Bulgariei? Pe fotografia noastră, de sus in jos sunt înfăţişate: Prinţesa Giovana a Italiei, fiica marelui Duce Ciril, Principesa Ileana a României, Infanta Christina a Spaniei, Prinţesa Maria José a Belgiei şi Infanta Beatrice, a Spaniei.

O NAVĂ AERIANĂ, MAI MARE CA ZEPPELINUL

Dirijabilul „R. 101" a primit, săptămâna trecută, botezul aerului. Se vor face cinci incercări de sbor, mai înainte ca această uriaşă navă aeriană să porniască, în raidul pe care şi l-a propus.

Ilustraţia noastră înfăţişează un aspect interesant, al balonului ancorat.

Mary Pickford, „logodnica lumii", soţia lui Douglas Fairbanks, a fost surprinsă de un fotograf, în piaţa Concordiei, la Paris, pe când făcea ciclism, surâzătoare ca o rază de soare, în acest sfârşit de toamnă.

Zilele trecute a avut loc în Anglia alegerea celor mai frumoase fete, vânzătoare prin magazine. Intrecerea a fost urmărită cu mult interes, de un public numeros.

Fotografia noastră înfăţişează pe cele zece alese.

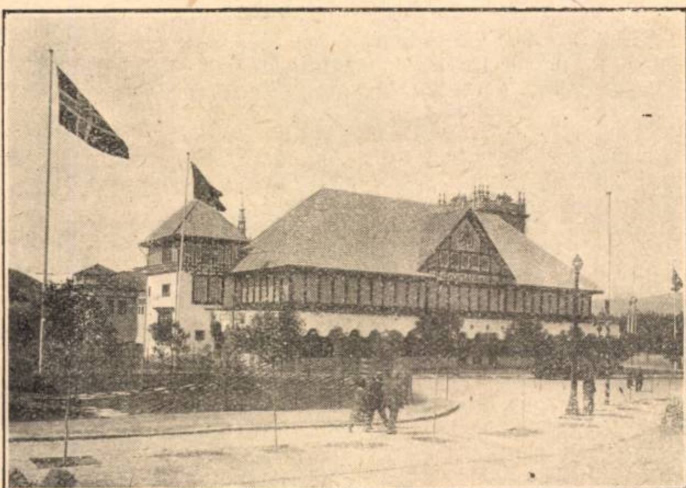

Expoziţia din Barcelona

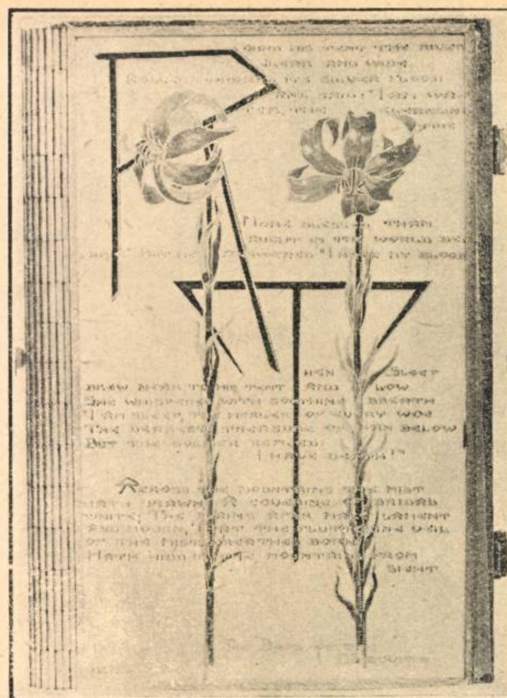
Unul dintre cele mai frumoase pavilioane la Expoziţia Internaţională din Barcelona — o expoziţie care are un succes neaşteptat — este pavilionul românesc. Lucrat de arhitectul Iancu şi organizat sub conducerea pricepută a profesorului Tzigara Samurcaş, acest pavilion înfăţişează viaţa românească, sub toate aspectele ei şi face o propagandă eficace pentru ţara noastră.

Reproducem câteva fotografii ale pavilionului, care vor putea da o palidă imagine a lui.

Vedere generală a pavilionului

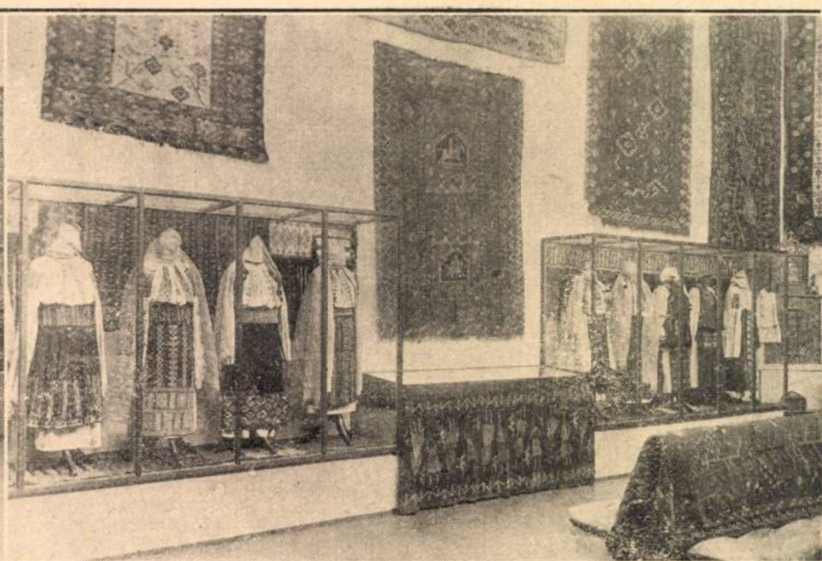

O pagină din cartea M. S. Regina Maria, expusă în pavilion

Secţia de pictură şi sculptură

Secţia artei ţărăneşti